

Sora îndrăgostită

Karla Benton

Capitolul 1

Sora Diane Bradley avea impresia că ultima operație din ziua aceea durase mult și se simțea epuizată când John Chadwick, chirurgul, se îndepărtă de masa de operații și făcu semn brancardierilor să ducă pacienta în salonul ei.

- Cred că va rezista, comentă Chadwick scoțînd masca în timp ce Diane însoțea pacienta la ușa sălii de operații, unde aștepta sora de salon.

Constatînd că Chadwick părea foarte obosit după o asemenea zi lungă, Diane dădu informațiile obișnuite infirmierei de salon înainte să plece cu brancardierii și cu pacienta, apoi își scoase masca și oftă ușurată.

Fusese o zi cînd nimic nu mergea cum trebuie. Dar pe Diane nu munca propriu-zisă o obosise, ci faptul că gîndurile ei se întorceau mereu la Barry Edlin, cu care era logodită. Știa de cîtva timp că nu-l mai iubea pe Edlin, cam din momentul cînd John Chadwick sosise la Spitalul St. Mark din Hillingley, Middlessex.

Le privi pe cele dmi.i Inllrmim l.u.md curățenie în sala ele operații.

Infirmiera (ierard se prcLUe.i <.i lut rea/ă lîngă anticamera unde Chadwick și ilal Markham .mesle/islul, se spălau și se schimbau. Diane remarcă din nou insistența ci de a atrage atenția Iui John Chadwick.

Diane tresări cînd Chadwick apăru brusc în ușa camerei. Se uită la ceasul de pe perete. Acesta arăta opt și realizează că era prea tîrziu ca să se întâlnească în seara aceea cu Barry. Orice scuză era bună să nu-l vadă pe bărbatul cu care era logodită.

- Soră!

Chadwick se opri în fața ei. Era înalt și seducător, cu părul lui blond și ochii albaștri. La treizeci și unu de ani, era în pragul unei cariere promițătoare, superiorii considerîndu-l mult deasupra mediei. Era un bărbat liniștit, preocupat de munca lui și faptul că femeile nu păreau să-l intereseze îi clădea Diane mari speranțe pentru viitor. Însă el îi văzuse inelul pe deget, ceea ce ridicase o barieră invizibilă între ei.

Diane așteptă cu emoție să audă ce avea de spus. La douăzeci și nouă de ani, o femeie frumoasă ca ea, cu ochi căprui și păr negru ondulat, nu putea rămîne insensibilă în fața unui bărbat seducător.

- îți mulțumesc, soră, zise el. A fost o zi deosebit de grea, care nu s-ar fi terminat cu bine dacă n-ai fi fost atît de eficientă. Nu cred că am lucrat cu o soră mai bună!

- Vă mulțumesc, domnule Chadwick, răspunse ea. Este într-adevăr o laudă!

- Credeți? zîmbi el, clătinînd din cap. Nu știu de ce toți de aici mă privesc ca pe un fel de minune! Reputația mea a ajuns aici înaintea mea?

- Nu știu, dar s-a răspîndit cu certitudine după sosirea dumneavoastră, spuse Diane.

- Ce se mai spune despre mine? o întrebă el.

- N-am auzit decît aprecieri despre munca dumneavoastră, răspunse ea.

- îmi fac meseria, la fel ca dumneata. Dar te țin din lucru. Dacă întîrzii, nu vreau ca logodnicul dumitale să-mi facă reproșuri.

- Datoria înainte de toate, zise ea.

- Gîndim la fel în această privință, replică el. Noapte bună, soră, adăugă el.

- Noapte bună, domnule Chadwick, răspunse ea.

După plecarea lui, Diane se întoarse la munca ei cu o ciudată senzație de nemulțumire.

- Totul e gata, soră, anunță infirmiera Watkins la un moment dat.

- E mai tîrziu decît ne place să terminăm, nu? comentă Diane.

- Nu mă deranjează. Am un prieten foarte înțelegător. Însă Jennifer e foc și pară! adăugă ea privind spre locul unde infirmiera Gerard își termina și ea treaba.

- De ce? Nu are și ea un prieten înțelegător?

- Nu are niciun prieten! afirmă Carrie Watkins cu voce scăzută, ca să nu fie auzită de infirmiera Gerard. Îi ard călcîiele după domnul Chadwick. Nu-mi spune că n-ai observat, soră!

- Mi-e teamă că în .mi inn|) pentru asemenea lucruri, zise Diane.

- întotdeauna am zis că lat î prea multe, soră!

- Toți muncim din greu!

-Astăzi mai mult ca de obicei, zise Carrie. Nu ești prea obosită ca să mai ieși undeva?

- Nu mă duc nicăieri! Sunt oricum de serviciu la urgențe. Dar tu ți-ai terminat treaba și poți să pleci.

- îți mulțumesc, soră. Ne vedem mâine dimineață. Noapte bună!

Infirmiera Watkins plecă și Diane o urmări zîbind, pînă cînd ușile batante se închiseră în urma ei.

- Mai ai mult? o întrebă Diane pe infirmiera Gerard.

- Mai am cinci minute, soră, răspunse ea.

- Sunt în birou.

Mergînd pe coridor, Diane încercă să-și adune gîndurile. Era conștientă că nu oboseala era de vină, altceva o frămînta. Se așeză pe un scaun, cu capul în mâini.

Soneria telefonului o făcu să tresară și să ridice oftînd receptorul.

- Sora Bradley, spuse ea pe un ton obosit.

- Diane, sunt Barry! Așteptam să mă suni, zise el pe un ton iritat.

Ea oftă din nou în timp ce-și imagina chipul lui oacheș și ochii căprui. Era mereu supărat în ultimul timp din cauza logodnei lor prelungite, dar Diane bănuia că nu acesta era motivul adevărat. Nu se iubeau, dar nu aveau înțelepciunea sau curajul să rupă logodna!

- îmi pare rău, Barry! Abia am ieșit din sala de operații! N-am putut să-ți telefonez mai devreme!

- Am obosit să te aștept! Aș vrea să știu când te pot vedea.

- Știi că pun datoria înaintea de toate, Barry, spuse ea cu blândețe.

- îți iubești mai mult serviciul decât pe mine!

Era adevărat. Nu reușise să i-o spună, temându-se să nu-1 facă să sufere!

- Aș vrea să treci să mă vezi în seara asta ca să-ți dau inelul înapoi, zise ea pe un ton calm, deși tâmpilele îi zvîcneau.

- Diane! Părea uimit, dar se ghicea o ușurare în vocea lui. îmi pare rău! Știu că trebuie să fii obosită. Sunt egoist, dar întotdeauna am fost așa și tu m-ai răsfățat.

- Nu mai are importanță, Barry! replică ea, hotărîită să-i spună ce simțea. Cred că ar fi bine să ne întâlnim și să vorbim. Nu ești singurul preocupat de situația existentă între noi!

- Despre ce situație vorbești? întrebă el.

- Nu ți-ai dat seama de răceala care a apărut între noi?

Inspiră adînc în așteptarea răspunsului, ușurată totodată că pusese întrebarea.

- Cred că este din cauza faptului că muncești prea mult. Nu pune la inimă ce-am spus. N-am vorbit serios, dar mă simt singur așteptîndu-te seară de seară.

- Trebuia să particip la operații și am și ore de gardă.

- Nici eu nu am prea mult timp liber, chiar dacă sunt șef, replică el.

Diane strînse clin dinți. Nu voia să se certe cu el, dar amînase prea mult lămurirea situației. Era timpul să-i spună că nu-l mai iubea, cum nici el n-o iubea, era sigură!

- Vii să mă vezi? îl întrebă ea.

- Bineînțeles! Se pare că ești foarte prost dispusă, ceva neobișnuit la tine. Vin în parcare în zece minute. Vei putea să pleci atunci?

- Da. Te aștept. La revedere.

Fuse receptorul la loc și rămase privind în gol cuprinsă de îndoială, deoarece se aștepta la o scenă din partea lui Barry.

Ceva se întîmplase de cînd erau logodiți. Nu mai discutaseră despre căsătorie de luni de zile, dar Diane știa acum că nu erau potriviți.

Scoase de pe deget inelul de logodnă și-l puse pe birou în

fața ei, privindu-l ca și cum nu-l mai văzuse. Cîte speranțe și visuri își făcuse cînd Barry i-l pusese pe deget!

Ce se întîmplase? Venirea lui John Chadwick să fi fost cauza? Admirația ei pentru chirurgul care părea atît de dedicat muncii sale? Doar își imaginase că-l iubește pe Barry? Știa că este un om dificil. Era capricios, irascibil și egoist și acum era sigură că fusese doar obișnuința faptului că erau prieteni din copilărie.

Auzi o bătaie în ușă și înainte ca Diane să poată să se smulgă din gîndurile ei, ușa se deschise și intră infirmiera Gerard. Diane întinse mîna să ia inelul, însă ochii mijiți ai lui Jennifer Gerard surprinseră mișcarea și un surîs ironic apărău pe buzele ei.

- Te strînge inelul, soră? întrebă ea.

- Ți-ai terminat treburile? întrebă Diane.

- Da, dar sunt încă de serviciu, cum știi. M-am gîndit să merg după o ceașcă de cafea, dacă n-ai nimic împotriva.

- Firește că nu. Cînd te întorci, trebuie să ies pentru cîteva minute.

După ieșirea infirmierei Gerard, Diane oftă; Barry va trebui din nou s-o aștepte. Ieși din birou pentru a controla dacă totul era în ordine. Revenind spre birou ca s-o aștepte pe infirmiera Gerard, auzi sunînd telefonul. Știa cine sună înainte să ridice receptorul.

- Diane, unde naiba ești? întrebă furios Barry Edlin. Ai spus că mă aștepți și mi-au înghețat picioarele în parcare.

- îmi pare rău, dar nu pot să plec pînă cînd se întoarce infirmiera de serviciu. S-a dus după o ceașcă de cafea.

- Puteai să-mi spui cînd am telefonat mai devreme.

- Vino la ușa laterală, în Greennon Street, zise Diane. Putem vorbi acolo. Vin imediat.

Închise înainte ca el să poată protesta și se uită la inelul din mîna pe care nu-l mai pusese pe deget. Ușa se deschise în clipa aceea, fără vreun avertisment și o lovi, gata să cadă.

- îmi pare rău, soră, zise doctorul John Chadwick, prinzînd-o în brațe. Ar fi trebuit să bat, dar am crezut că ai plecat. Te-am lovit?

- E în ordine, răspunse Diane.

Deși amețită, era foarte conștientă de brațele bărbatului care o împiedicaseră să cadă. Privind figura lui preocupată, dori dintr-odată să rămînă în brațele lui.

- îmi pare rău, repetă el. Te-ai lovit la mîna.

Vru să-i vadă mîna care venise în contact cu ușa, dar Diane se

îndepărtă de el, căutînd cu privirea inelul pe care-l scăpase în incidentul petrecut. Doctorul se deplasă într-un colț al biroului și se aplecă, ridicîndu-se cu inelul între degetul arătător și degetul mare.

- După asta te uitaî? întrebă el.

- Da, mulțumesc!

Diane aproape i-l smulse din mîna. Era tulburată și uimită

de reacțiile ei determinate de apropierea lui.

- L-ai scăpat din deget când te-a lovit ușa? întrebă el.

- Nu, îl scosesem și-l țineam în mână.

El îi studie atent chipul și Diane roși, jenată.

- Ați venit înapoi ca să mă vedeți, doctore Chadwick?

- Nu! răspunse el părînd stînjedit. Infirmiera Gerard este de serviciu și am crezut că este aici.

- înțeleg. S-a dus după o ceașcă de cafea. Ar trebui să revină dintr-un moment în altul. Pot să vă fiu de folos cu ceva?

Diane își puse inelul înapoi pe deget.

- Nu, mulțumesc, soră. Voiam să vorbesc cu infirmiera Gerard.

- Biroul vă stă la dispoziție dacă vreți s-o așteptați, dar eu mă grăbesc. Trebuie să mă întîlnesc cu cineva afară și am întîrziat.

- Nu vreau să te rețin, dar dă-mi voie să mă uit la mînă. Sunt sigur că s-a învinețit și se pare că apare o umflătură pe frunte.

- Sunt bine, îl asigură Diane părăsind în grabă biroul.

Era încă năucită după cele întîmplate, dar mai mult de reacțiile ei decît de loviturile primite.

Respira destul de greu cînd ajunse la intrarea laterală și-l văzu

pe Barry, expresia lui arătînd foarte clar în ce dispoziție era. își reținu un oftat și se îndreptă spre el.

- Era timpul! zise el tăios.

- îmi pare rău, Barry, dar a fost ultima oară cînd ai fost nevoit să mă aștepti! zise ea calm. Ar fi trebuit să vorbim despre asta mai de mult, dar am neglijat s-o fac.

- Despre ce naiba vorbești? întrebă el cu expresia încăpățînată pe care o cunoștea atît de bine.

- Știi despre ce vorbesc, continuă ea. Tu nu mă iubești și se pare că eu mi-am pierdut toată afecțiunea pe care am avut-o vreodată pentru tine. N-ai fost într-o bună dispoziție în ultimul timp, fiind evident că sunt o povară pentru tine.

își scoase inelul și i-l puse în mînă.

- Este singura soluție, Barry! Mai bine ne despărțim și ne vedem fiecare de drum.

El nu putu decît s-o privească surprins.

- Ce se întîmplă, Diane? întrebă el în cele din urmă.

- Asta dovedește cît de mult îți pasă. Nici măcar n-ai observat semnalele de avertisment. S-o lăsăm așa o zi sau două, apoi să discutăm serios.

- N-o să las lucrurile așa, replică el.

Diane se temea să nu facă o scenă, știind ce ușor își pierde cumpătul.

- Trebuie să plec, spuse ea încordată. Știi și tu, Barry, că am dreptate.

Se întoarse, dar el o prinse de braț, furios.

- Vreau să știu motivul. Ai pe altcineva, nu-i așa?

- Nu fi caraghios! Vrei să dovedești că mă iubești? clătină ea din cap, oftînd. întotdeauna ai fost așa, Barry! Ești intolerant și egoist și ar fi trebuit de mult să ne despărțim.

El îi dădu drumul, surprins de vehemența ei.

Diane nu simțea nicio emoție în timp ce-l privea. Era mai mult ca oricînd sigură că nu-l iubea și că decizia pe care o luase era lucrul cel mai bun care trebuia făcut.

- La revedere, Barry, zise ea. îmi pare rău că te-am făcut să-ți irosești timpul în toți acești ani.

Apoi se întoarse și se grăbi să intre în spital fără să se uite înapoi.

Nu se putea gândi decît că scăpase de o mare povară.

Diane era cam amețită în urma schimbării rapide a situației petrecută în viața ei cînd plecă spre casă. După scena cu Barry, se întorsese în biroul ei unde o găsisese pe infirmiera Gerard, dar John Chadwick plecase și după ce o informă pe infirmieră că e acasă dacă va fi nevoie de ea, Diane plecă.

A fi pe lista de chemări deși nu ești de serviciu însemna că pentru orice urgență va fi nevoită să revină în sala de operații.

Ajunse acasă mult după ora nouă. Cînd coborî din autobuz la capătul străzii, se opri o clipă și privi în jur. îi venea greu să creadă că era liberă, că întîlnirea cu Barry avusese într-adevăr loc.

Era o zonă liniștită a orașului, casa tatălui ei fiind departe de stradă.

Mașina tatălui ei se afla în fața ușii principale. Gîndindu-se la el, știa că este prieten cu tatăl lui Barry și se aștepta la presiuni cînd va afla despre ruptura logodnei. Dar era hotărîtă să-și impună punctul de vedere. Mîine va fi o zi grea, se gîndi obosită îndreptîndu-se spre salon, să spună părinților că se întorsese acasă.

Părinții ei stăteau împreună pe canapeaua lungă, privind programul de la televizor.

- Diane, arăți epuizată! zise doamna Bradley ridicîndu-se. Cînd ești de serviciu, vii tot mai tîrziu.

- Am terminat programul de cîtva timp, dar mai sunt hîrtii de completat și alte treburi de îndeplinit după ce ultimul pacient a fost dus în salon, răspunse Diane. Ce faci, tată? Nu te-am mai văzut de cel puțin trei zile.

- Sunt bine, răspunse el zîmbind. Trebuie să plec curînd la un pacient, pentru că și eu lucrez la fel de mult ca tine.

William Bradley era un bărbat înalt de vreo cincizeci de ani, bine cotat în profesia sa de medic internist.

- Munca ne face bine, nu? întrebă Diane. Dar nu vreau să vă întrerup programul. Mă duc să fac duș și cred că mă culc devreme. Mîine am din nou o zi grea.

- Doamna Shreeve e liberă astă-seară, așa că îți pregătesc eu masa, spuse doamna Bradley.

Ajunse la ușă înainte ca Diane să poată protesta. Nu era la fel de înaltă ca Diane, dar semănau extraordinar una cu alta.

- Nu te deranja, mamă... N-am chef de nimic, protestă Diane.
- Știu cum te simți. Am fost și eu asistentă în sala de operații cu mulți ani în urmă. Vii acasă atît de obosită, încît nu mai vrei decît să te întinzi în pat și să dormi. Dar nu trebuie să pierzi nicio masă, Diane. Îți fac ceva ușor și după baie te vei simți mai bine.

- Foarte bine, mamă! surîse Diane. Pot să-mi pregătesc ceva singură. Rămîi cu tata. Nu stai prea mult cu el.

- M-am obișnuit cu această situație, răspunse mama ei. Du-te sus și eu merg la bucătărie.

Diane clătină din cap și puse o mîină pe umărul mamei sale.

- E atît de bine să vin acasă după o zi grea și să te găsesc aici, mamă!

- De ce spui asta?

Doamna Bradley se uită mai atent la chipul Dianei,

- S-a întîmplat ceva, Diane? întrebă ea. E ceva ce poți să-mi spui?

Diane ridică mîna de pe care lipsea inelul de logodnă și văzu surpriza care apăru pe fața doamnei Bradley. Își privi îngrijorată mama, așteptîndu-se la muștrări pentru decizia pe care o luase.

- Ce s-a întîmplat? întrebă mama ei.

- Ar fi trebuit să vezi reacția lui Barry, mamă. De luni de zile ne-am tot depărtat unul de altul. Barry se arată tot mai nemulțumit de programul meu, anunțînd parcă sfîrșitul logodnei noastre. Și astă-seară, cum n-am putut să mă întîlnesc cu el la timp, a fost atît de furios încît am pus capăt situației.

- Trebuie să-ți spun că mă așteptam, Diane. Sunt convinsă că știi ce faci. Faptul că soții Edlin sunt prietenii noștri cei mai

aproiați nu trebuie să te țină legată de un bărbat pe care nu-l iubești.

Doamna Bradley făcu o pauză și o privi atent.

- Sau îl mai iubești?

Diane scutură din cap.

- Nu! Tocmai i-am înapoiat inelul. Nu-l iubesc și am sentimentul ciudat că nu l-am iubit niciodată. Suntem prieteni de cînd nici nu mai știu și devenise o obișnuință.

- Este bine că ți-ai dat seama de situație acum, înainte de căsătorie, decît să descoperi asta tîrziu și să regreti tot restul vieții.

- Așa m-am gîndit și eu.

Diane își umezi buzele și se îndreptă spre scară.

- Mă simt atît de ușurată acum că s-a terminat, mamă!

- Cum a reacționat Barry?

- A fost șocat și surprins, desigur, dar cred că și el este ușurat.

- Bine, du-te la duș și vino la bucătărie după aceea, zise doamna Bradley cu înțelegere. Mă aștept să-mi telefoneze doamna Edlin cînd îi va spune Barry noutatea, dar cum am spus deja, este problema voastră. Dacă Barry nu s-a comportat cum

se cuvine, ai făcut ceea ce trebuia. Dacă e irascibil și dur cu tine înainte de căsătorie, îți dai seama cum ar fi fost după aceea.

- Așa am gândit și eu, repetă Diane, realizînd cît de aproape fusese să facă o greșeală.

Își părăsi mama și se urcă în camera ei. După un duș reconfortant, îmbracă o bluză și o fustă și coborî la bucătărie. În timp ce Diane mîncă, doamna Bradley bău o ceașcă de ceai.

- I-am spus tatei despre tine și Barry, zise doamna Bradley.

- Și ce a spus?

Diane făcu o pauză cu ceașca la buze.

- M-a surprins, spunînd că se aștepta de săptămîni de zile să se întîmple.

- Serios?

Diane era uimită. Oftă ușurată cînd doamna Bradley întinse mîna și o puse peste a ei.

- Știi bine că tatălui tău nu-i scapă nimic. A întrebat dacă ești mulțumită și i-am răspuns că așa cred. A întrebat însă, dacă e vorba de un alt bărbat.

- Alt bărbat?

Diane se gîndi imediat la John Chadwick cu strîngere de inimă cînd își aminti că acesta se întorsese în secție s-o vadă pe infirmiera Gerard. Era într-adevăr un alt bărbat! Dar nu-i restituise inelul lui Barry pentru că era atrasă de frumosul chirurg. S-ar fi întîmplat chiar fără să-l fi cunoscut pe John Chadwick.

Diane ridică ochii spre mama ei și văzu că o privește atent.

- Eu cred că este vorba de altcineva, spuse mama ei cu blîndețe.

- Nu! negă Diane cu fermitate. Sunt prea acaparată de serviciul meu pentru a mai avea timp de altceva.

- Ei bine, să lăsăm lucrurile cum sunt, zise doamna Bradley. Trebuie să scapi de gîndurile pe care le-ai avut despre căsătoria cu Barry. Viața o să ți se pară mai liniștită. Știu că ai ieșit de multe ori în oraș numai pentru că a insistat Barry.

- Niciodată nu mi-a plăcut să alerg după distracție și plăcere, recunosc Diane. Suntem mai aglomerați ca oricînd la spital, încît n-am timp pentru viața de societate.

- Este important să-ți faci conștiincios treaba, oftă doamna Bradley.

- Sigur, ai fost doar în situația mea, remarcă Diane. Erai asistentă și tata doctor într-un spital cînd l-ai întîlnit prima oară. Deși condițiile s-au schimbat mult de atunci, situația trebuie să fi fost în mare măsură aceeași.

Doamna Bradley surîse.

- îmi aduc aminte acele zile, zise ea. Anii au trecut atît de repede, încît nici nu-mi vine să cred. Parcă ieri tatăl tău era un tînăr internist stagiar și eu soră. Dar au trecut

treizeci de ani, Diane.

- Ce repede trece timpul! zise Diane.

- Așteaptă să ajungi la treizeci și cinci de ani! Anii trec
apoica

lunile și începi să te întrebi dacă i-ai trăit cu folos.

- Tu și cu tata ați avut o viață bună, nu-i așa?

- Desigur! Am avut mare noroc. Tatăl tău și cu mine ne-am înțeles extraordinar, după care ai venit tu pe lume, apoi Deborah!

- Apropo, a telefonat Deborah astăzi? întrebă Diane.

- Da. Vine mâine. Rae pleacă din oraș pentru două zile.

Diane clătină din cap, gîndindu-se la sora ei mai mică. Deborah era căsătorită de trei ani cu Rae Freeman, agent imobiliar, locuind în cealaltă parte a orașului, într-o casă mare, modernă. Deborah este patroana unui salon de coafură, dar suferă pentru că vrea să aibă copii și soțul ei nu este de acord.

- Cînd am vorbit cu ea ieri, spunea că se întoarce acasă definitiv, mamă!

- Bănuiam de cîtva timp, dar pur și simplu nu știu ce sfat să-i dau. Trebuie să-și ducă viața ei, n-are rost să alerge la noi de cîte ori ea și cu Rae au o neînțelegere.

- E mai mult decît o neînțelegere, zise Diane. Cred că ar fi trebuit să lămurească situația înainte de căsătorie.

- Crezi că lipsa copiilor e singurul lucru care nu merge între ei? întrebă doamna Bradley.

- Deborah n-a vorbit decît despre asta! răspunse Diane. Nu cred să fie și altceva. Au lăsat întotdeauna impresia că se iubesc foarte mult. Nu știu de ce Rae nu vrea copii.

- Ei, e treaba lor, oftă doamna Bradley. Am crezut că Deborah a fost o problemă înainte de a se mărita, cu toate acele petreceri și lumea bizară în care se învîrtea. Tatăl tău și cu mine am răsuflat ușurați cînd s-a căsătorit, dar se pare că n-am terminat cu ea.

- Biata Deborah!

Diane clătină din cap. Era cu trei ani mai mare ca sora ei.

- Cred că a suferit pentru că eu am fost întotdeauna liniștită și responsabilă. Stăteam acasă în majoritatea serilor și studiam, în timp ce Deborah voia să se distreze și ieșea în fiecare seară. Dar nu există doi oameni la fel în lumea asta, mamă, și nu trebuie s-o condamni pe Deborah pentru că n-a fost ca mine.

- Ai dreptate, dar i-am permis prea multe! surîse doamna Bradley. Știi că nu sunt o mamă demodată.

- Știu! zîmbi Diane. Ești cea mai bună mamă din lume!

Cînd Diane termină masa, conversația lor luă sfîrșit. Făcură ordine în bucătărie, apoi merseră în salon să privească la televizor. Ea trecu în revistă evenimentele care avuseseră loc în ziua aceea și descoperi că era nerăbdătoare să se întoarcă la spital a doua zi, să-l vadă pe John Chadwick. Cînd își aminti cum o ținuse în brațe după incidentul cu ușa, se

întrebă dacă nu fusese prea tăioasă cu el. Care era oare locul infirmierei Gerard în viața lui John Chadwick?

Capitolul 2

A doua zi dimineață Diane se trezi foarte devreme, hotărâtă să ajungă la spital cât mai repede posibil.

Plecă de acasă mult mai repede decît de obicei și cobori din autobuz cu trei stații înainte, făcînd restul drumului pe jos.

Se simțea emoționată ca un copil care urma să plece într-o călătorie pe care o aștepta de mult.

Cînd ajunse la spital, găsi pe birou o listă cu operațiile din acea zi.

Trecu prin secție, controlînd sălile de operații și o găsi pe asistenta ei, sora Davis, pregătindu-se pentru runda ei de operații.

- Bună, Sally, o salută Diane. Credeam că o să fiu prima în dimineața asta, dar m-ai întrecut. N-ai putut să dormi?

- Doctorul Lawrence vrea să înceapă devreme operațiile. Cred că are un motiv dacă vrea să termine repede!

Sora Davis surîse.

- Tu ce motiv ai avut de ai venit devreme? Ai stat foarte tîrziu
aseară, nu-i așa?

- Am avut o listă extrem de încărcată, oftă Diane. Am văzut lista de astăzi. Slavă Domnului, nu e prea lungă!

Sally Davis privi mîna stîngă a Diane, făcînd-o să roșească.

- Nu cumva ți-ai pierdut inelul? o întrebă sora Davis.

- Nu! L-am returnat aseară!

- îmi pare rău, Diane. Dar ce s-a întîmplat?

- Nimic deosebit. Ajunsesem de un timp la concluzia că nu-l iubesc suficient pe Barry încît să vreau să mă căsătoresc cu el!

- Infirmiera Gerard a spus aseară că ți-ai scos inelul. Am auzit cînd am venit, de la sora de noapte. O să se vorbească despre tine în spital zile întregi, Diane!

- Nu-mi pasă. E problema mea, nu? Mă simt ușurată că s-a terminat totul.

- Da, nu mă surprinde, zise sora Davis clătinînd din cap. Cînd ne-am întîlnit în societate, m-a frapat atitudinea lui Barry față de tine. Era atît de intolerant. Nu știu cum ai reușit să-l suporti atîta timp, Diane!

- Acum s-a terminat, nu mai vreau să discut despre asta.

- Dar cum a reacționat Barry?

- Cred că s-a simțit la fel de ușurat ca mine. Nu uita că ești la dispoziția spitalului în caz de urgență, Sally! schimbă ea subiectul.

- Nu uit. Așadar, n-ai fost chemată azi-noapte!

- Nu! A fost una din nopțile norocoase. Dar dacă aș fi avut o întîlnire, aș fi fost fără îndoială chemată.

Se întoarse în biroul ei, așteptînd sosirea doctorului John Chadwick ca să înceapă operațiile. Privind ceasul, se ridică

și

părăsi oficiul pentru a se duce la sala de operații. Când ieși pe culoar și închise ușa, se auzi strigată:

- Soră Bradley!

Ea se opri recunoscându-i vocea și se întoarse să-l vadă, inima ei accelerându-și ritmul.

- Bună dimineața, doctore Chadwick!

- Bună dimineața!

O privi atent și ea făcu mari eforturi să nu-și trădeze emoția.

- Cum te simți astăzi? Aseară te-am lovit serios cu ușa!

- Nu mă doare, răspunse ea, ducând mîna stîngă la spate.

încercă să țină în minte să nu mai țină mîna la vedere.

- Ei, mă simt ușurat! zîmbi el. Voiam să te văd neapărat, să-ți spun că schimb ordinea operațiilor. Vreau să termin repede cu cazurile mai simple, deoarece o să am probleme cu cazul serios programat după-amiază.

- Cum doriți. Să ne uităm pe lista mea!

Deschise ușa biroului și el o urmă înăuntru. Se așezară la masă umăr lîngă umăr pentru a consulta lista, Diane fiind tulburată de prezența lui.

- Da, zise el degajat. Să luăm cazurile trei, patru, doi și unu în această ordine.

Făcu o pauză în timp ce ea însemna noua ordine.

- Apoi, dacă avem timp, continuă el, ne ocupăm de cazul șase. După-amiază, vreau să operez cazul șapte înainte de ora cinci. Ce părere ai?

- E bine, fu ea de acord. Dar după-amiază sunt liberă.

Doctorul o privi atent, apoi oftă.

- îmi pare rău, zise Diane. Am și eu liber din cînd în cînd.

- Știu. Problema este că ești o soră atît de bună, încît îți simt lipsa cînd nu ești de serviciu. N-am nimic de reproșat sorei Davis, dar sunt mai liniștit cînd ești lîngă mine.

- Pot să rămîn peste program, dacă este nevoie.

- Ai sta aici în permanență dacă ar fi posibil, zîmbi el.

- îmi iubesc meseria și sunt foarte mîndră de ea. Nu sunt indispensabilă, dar dacă este nevoie de mine, nu ezit să lucrez.

- Nu trebuie să-mi spui, sunt de suficient timp aici pentru a te cunoaște, soră!

- Adevărat!

Diane nu mai știa ce să spună. Era pentru prima dată cînd doctorul vorbea astfel cu ea. Se gîndea că schimbarea aceasta se datora întîmplării cu ușa din seara precedentă.

Simți o durere acută cînd își aminti că aseara se întorsese s-o vadă pe infirmiera Gerard.

- O să mă descurc cu sora Davis, spuse el, uitîndu-se la ceas. E încă devreme, nu? Am vreo șansă să beau o cafea cu dumneata?. Știu că faceți cafea aici. Ceilalți doctori vin aici între operații, dar se pare că eu n-am primit nicio invitație.

Surîse, stînjedit.

- N-am avut timp să iau micul dejun în dimineața asta, adăugă el.

- Fac imediat cafea, zise ea. Doar n-o să operați cu stomacul gol!

- întotdeauna operez cu stomacul gol, glumi el.

Ea surîse și se duse în mica bucătărie de lîngă birou și după ce umplu ibricul electric și-l puse în priză, se întoarse și-l găsi stînd în ușa. Era atît de emoționată, încît îi tremurau mîinile cînd scoase două cești, farfurioare, cafeaua, laptele și zahărul din dulap.

- îmi pare rău că n-ați fost invitat niciodată aici la cafea, spuse ea, dar n-am îndrăznit.

- De ce?

- Nu pare să fiți genul care să-și piardă timpul cu surorile, ascultînd bîrfele care circulă în spital.

- Nici dumneata nu pari să fii genul!

Vorbise cu un aer serios, Diane nereușind să-și dea seama dacă glumea.

- Dar nu sunt nevoită să fiu aici!

Se întoarse să se ocupe de cafea, simțind că el dorea să pară mai apropiat.

Fusese destul de rezervat pînă acum, Diane imaginîndu-și că era o persoană timidă, dar acum nu mai era sigură; poate nu-i plăcea pur și simplu să se amestece cu ceilalți.

- Ai putea să crezi că sunt o persoană nesociabilă sau prea mîndră să aibă de-a face cu ceilalți, zise el ca și cum i-ar fi citit gîndurile.

- Diane zîmbi, fără să comenteze.

- Aceasta a fost întotdeauna problema mea, continuă el pe un ton de conversație. Sunt mai degrabă un gînditor decît un vorbitor. Obişnuiesc să gîndesc îndelung înainte să ofer răspunsuri persoanelor cu care am de-a face. Cred că acest obicei îi face probabil pe oameni să mă considere un tip ciudat.

- Nu putem să fim toți la fel, îndrăzni Diane să spună, punînd două cești de cafea pe o tavă și întorcîndu-se spre el. Bem cafeaua în birou la mine?

El încuviință din cap, zîbind.

- îți mulțumesc, zise el, făcîndu-i loc să treacă în biroul ei cu tava. Cred că gheața dintre noi s-a spart, nu-i așa?

- Așa cred și eu, răspunse Diane, cuprinsă de emoție. Alungă din minte ultimele gînduri despre Barrv, privindu-l pe acest bărbat aflat acum în compania ei.

După cafea, era timpul să meargă în sala de operații. Diane merse împreună cu John Chadwick pe coridor și cînd el ajunse la ușa biroului său, se opri și o privi în ochi.

- Mulțumesc, soră!

- Puteți veni oricînd doriți la o cafea, răspunse ea.

- Nu vorbeam despre cafea, dar îți mulțumesc și pentru ea. Însă dumneata m-ai ajutat să ajung la o soluție într-o problemă care mă frământa de cîtva timp.

- Da? întrebă ea fără să înțeleagă.

- Trebuie să spun că mi-ai fost de mare ajutor.

Oftă și se uită la ceas.

- Timpul nu așteaptă pe nimeni, zise el, îndeosebi un chirurg. Trebuie să începem, altfel vom sta pînă seara tîrziu, zîmbi el. Dar nu vei mai fi aici, deoarece ai după-amiaza liberă.

- Mă duc în sala de operații, zise ea, să văd dacă este totul pregătit!

Diane se grăbi să se spele, pregătindu-se pentru sala de operații.

Infirmiera Watkins apăru s-o ajute să-și pună halatul, ea fiind deja în îmbrăcăminte sterilă.

- Bună dimineața, soră! Cum te simți astăzi?

- Bine, mulțumesc!

Diane fu puțin surprinsă de întrebare, dar cînd o văzu pe infirmiera Gerard în spate, își aminti ce spusese sora Davis dimineața.

Așadar, se vorbea deja despre ruperea logodnei ei, înțelese ea.

- Presupun că ai auzit de ruperea logodnei, adăugă ea, făcînd- o pe cealaltă să roșească. Să știi însă că eu am rupt-o, poți s-o spui cui vrei.

- Știți cum e în spitale spuse tînăra, Diane ghicind că zîmbea în spatele măștii.

Diane întinse mîna după o pereche de mănuși de cauciuc pe care și le puse.

- Acum să trecem la treabă, zise ea. S-au produs schimbări pe lista de operații.

- Din nou? întrebă infirmiera Watkins.

- Au fost făcute pentru ca lucrurile să decurgă mai bine, preciză Diane, intrînd împreună în sala de operații.

Diane se uită la ceasul de pe perete și se duse la măsuțele rulante care erau deja pregătite și acoperite cu prosoape sterile.

Datorită schimbărilor produse în ordinea operațiilor, trebui să schimbe unele instrumente și după ce verifică totul, așteptă să fie adus primul pacient.

Neal Hammond, anestezistul, un bărbat blond cu ochi albaștri mereu bine dispus, apăru în ușă.

- Bună dimineața, Diane, o salută el vesel.

Diane îl simpatiza, cu toate că încercase să aibă o întîlnire cu ea deși știa că este logodită cu Barry.

- Vin și eu într-o clipă, spuse el. Lasă-mi două minute să mă pregătesc. Vreau să vorbesc cu tine înainte de a începe operațiile.

Ea confirmă clătînd din cap, bănuind că auzise probabil zvonurile despre ruperea logodnei și voia să încerce din nou

s-o determine să iasă cu el în oraș. își înăbuși un oftat și se uită din nou la ceas. Nu voia nicio legătură cu un bărbat, acum că scăpase de Barry.

În ușa apăru John Chadwick și Diane simți cum i se accelerează pulsul când îl văzu. El se duse să se spele. După câteva minute apăru Neal Hammond, care se apropie de Diane.

- Trebuie să-ți vorbesc, șopti el, privind în jur să se asigure că nu ascultă nimeni. Am aflat că te-ai despărțit de Barry. îmi pare rău!

Era însă evident mulțumit aflînd de ruperea logodnei, dar Diane avea intenția să nu-i lase nicio speranță.

- I-am dat înapoi inelul pentru că nu mai vreau să am de-a face cu el. Faptul că aveam un logodnic mă abătea de la muncă.

- Vorbești serios? întrebă el.

Părea șocat.

- Cred că ești deprimată. Cum după-amiază ești liberă, te invit diseară în oraș.

- Privind lista pe care o am în birou, vei avea noroc dacă pleci înainte de nouă seara, replică ea.

- Atunci, dacă nu diseară, rămîne pe altă dată.

Diane îl văzu cu coada ochiului pe John Chadwick intrînd în sala de operații și clătină din cap.

- îmi pare rău, Neal, răspunse ea, faptul că nu mai există un bărbat în viața mea nu înseamnă că se schimbă ceva între noi. Aș vrea să rămînem prieteni. Dacă insiști, nu faci decît să-mi devii antipatic!

- Haide, Diane! Dacă un bărbat nu mai poate încerca să invite la întîlnire femeia pe care o iubește, pămîntul va înceta să se mai învîrtească. Nu te mai lăsa așa greu. Noi suntem prieteni de mult și nu mă gîndesc decît la interesul tău. Nu vreau să te fac să suferi.

- Suntem gata? întrebă John Chadwick venind lîngă Diane.

- Sunt gata, anunță ea privindu-l pe Hammond, care ar fi trebuit să fie pregătit pentru anestezierea primului pacient.

- Pacientul va fi adus în vreo cinci minute, spuse Hammond nemulțumit. Mă duc să verific.

O privi încruntat pe Diane când plecă și ea se gîndi, că va avea probleme pînă când accepta că nu voia să aibă de-a face cu el.

- Am observat aseară că ți-ai scos de fapt inelul de logodnă, spuse John Chadwick, deoarece îl aveai în mînă când te-am lovit cu ușa, iar în dimineața asta nu-l ai. E adevărat zvonul pe care l-am auzit când am sosit?

- Cred că nu voi avea liniște pînă când nu voi comunica luturor că am rupt logodna, răspunse ea.

- îmi pare rău. N-am vrut să fiu indiscret, dar mă întreb dacă poți să lucrezi în starea asta de tensiune.

- Sunt bine. Trebuie să știi că eu am fost aceea care a rupt logodna.

- înțeleg, clătină el din cap, dar asemenea momente nu sunt lipsite de suferință.

- Aveți dreptate, dar sunt mai mult ușurată decât îndurerată pentru cele întâmplate.

Diane îl privi și constată că părea jenat. își aminti incidentul din seara trecută, când el deschisese ușa oficiului și o lovise. Simțise nevoie de alinare, dar nu pentru că o duruse ci pentru că fusese foarte tulburată, cum nu fusese niciodată cu Barry.

- Să mai verific o dată măsuțele cu instrumentar, spuse ea.

- Nu-mi anintesc să fi greșit vreodată, comentă el.

Diane primi cu emoție complimentul. I se păru dintr-odată mai cald ca de obicei în sala de operații. Ar fi vrut să fie undeva la aer într-o plimbare cu John Chadwick. Nu îndrăzni să-i întâlnească privirea, de teamă să nu se trădeze.

- în sala de operații nu sunt permise greșeli, răspunse ea.

- Aș dori ca tot personalul să fie la fel de conștiincios, afirmă doctorul.

După ce termină verificarea, îl descoperi surprinsă stînd de vorbă cu infirmiera Gerard. Era oare atras de ea? Din acest motiv revenise aseară în secție?

Un brancardier deschise ușile și Diane văzu primul pacient sosind pe targa mobilă, împreună cu Hammond și cu infirmiera Watkins.

Diane apropie măsuțele cu instrumentar în poziția cuvenită, verificînd încă o dată cu privirea întreaga sală de operații. Chirurgul asistent veni din anticameră și Diane îl controlează și pe el cu privirea, să vadă dacă era îmbrăcat cum trebuie.

- Sunteți gata? întrebă John Chadwick, uitîndu-se mai întîi la Neal Hammond aflat la capul pacientului cu aparatura lui, apoi la Diane.

- În regulă aici, confirmă Hammond.

- Sunt gata, spuse Diane, conștientă de încordarea care o cuprindea. Luase deja prosoapele sterile și pensele de prins și chirurgul asistent o ajută să le pună în jurul zonei unde se va efectua operația. Infirmiera Watkins aduse vasul cu antiseptic și Diane înmuie o pensulă pe care i-o dădu lui John Chadwick. îl privi cum ungea zona unde urma să opereze.

Se așternu liniștea și Diane luă un scalpel. îl asista de suficient de mult timp pe John Chadwick pentru a ști cum lucra și cînd să-i întindă fiecare instrument.

Operația începu și Diane simți cum mintea ei se eliberează de orice gînduri care nu aveau legătură cu munca ei.

Programarea la început a operațiilor minore asigura o desfășurare mai bună a lucrurilor. Patru cazuri se terminară în momentul cînd ceasul arăta sfîrșitul ședinței de dimineață și Diane se simțea foarte obosită fără să înțeleagă de ce. Singura explicație era că o apăsa situația ei cu Barry.

- A fost ultimul pacient de dimineață, anunță John Chadwick cînd acesta era scos afară.

Se îndepărtă de lîngă masă și-și scoase masca de pe fața acoperită de transpirație. La fel era și Diane, deoarece masca aproape o sufocase. Oftă ușurată și se întoarse pentru a da

instrucțiuni infirmierelor să facă ordine, deși acestea își cunoșteau îndatoririle.

- Ați terminat pentru astăzi? îl întrebă ea.

Chadwick nu părea dornic să plece.

Diane se întoarse spre el, conștientă că Neal Hammond îi privea în timp ce se ocupa de aparatul lui.

- Arăți ca și cum ai nevoie de odihnă, zise pe un ton îngrijorat doctorul.

- Mă simt puțin obosită, recunosc Diane. Tatăl meu mi-a spus că este o epidemie de gripă în zonă.

- Tatăl dumitale practică medicina generală, nu-i așa?

- Da. Probabil m-am molipsit. Mă doare puțin capul și mă ia cu frig!

- Atunci, îți sugerez să mergi acasă, să iei o aspirină, să te urci în pat și să te odihnești pînă mîine dimineață. Dacă nu te simți bine mîine, rămîi în pat.

- Voi fi bine. Este probabil o reacție la problemele pe care le-am avut recent.

- Probabil, dar nici nu te-ai îngrijit! clătină el din cap. Grăbește-te să te schimbi și te duc cu mașina acasă!

- Vă mulțumesc, dar pot să iau un autobuz de lîngă spital care mă lasă la capătul străzii unde locuiesc, zise ea.

- Dar dacă ai gripă, este posibil s-o trăsmiti la zeci de oameni, deoarece autobuzele sunt aglomerate la ora prînzului, replică el. Nu fi atît de reticentă! Mi-ai făcut un mare serviciu azi-dimineață, așa că permite-mi să mă revanșez.

- Trebuie să fac curățenie în sala de operații înainte să plec, spuse ea.

- Și eu trebuie să scriu rapoartele, așa că vom termina cam în același timp, zîmbi el. După cum arăți, ar trebui să fii în pat.

Ea încuviință din cap, emoționată de grija care i-o purta și se întoarse să înceapă treaba. Infirmierele începuseră, astfel că Diane avea foarte puțin de făcut, cu excepția pregătirii măsuțelor cu instrumente pentru cazurile de după-amiază, deși nu se va ocupa ea de ele. Aproape terminase cînd intră Sally Davis.

- Totul este pregătit, Sally, îi spuse ea asistentei sale.

- Ce s-a întîmplat cu tine? Arăți rău!

- Mă doare capul și mă ia cu frig!

- Să nu spui că ai gripă! Sunt o mulțime de cazuri în oraș.

- Nu m-ar surprinde. Dar m-am simțit bine dimineață. N-am dormit prea bine azi-noapte, poate asta este cauza. Merg acasă să mă odihnesc, ca să fiu bine mîine dimineață.

- Pot să te duc acasă? întrebă Sally.

Conducea o Viva roșie, destul de necugetat.

- Mulțumesc, dar s-a oferit domnul Chadwick să mă ducă.

- Da, întrebă uimită Sally. Mă întrebam cînd se va decide să se apropie de una din surori. Dar probabil a așteptat să scapi de Barry.

- Nu vorbi așa, s-ar putea să te audă cineva și s-o răspîndească în tot spitalul, spuse Diane. Și așa se va vorbi destul despre mine.

- Poți să pleci surîse Sally. Tocmai l-am văzut pe doctorul Chadwick pe coridor, este evident că te așteaptă. Termin eu în locul tău. Am parcurs lista de după-amiază și mă descurc.

- Mulțumesc, Sally. Ne vedem mâine.

- Nu, dacă ești bolnavă! îi reaminti Sally. Rămîi acasă dacă te vei simți rău. Nu-ți va fi greu să te vadă un doctor.

- Acesta este norocul să ai tatăl doctor, spuse Diane.

Se îndreptă spre coridor și-l găsi pe John Chadwick așteptînd-o.

El o privi scrutător mergînd împreună spre ieșire.

- Cum te simți? o întrebă el.

- Aproape la fel, răspunse ea. Dar cred că e o alarmă falsă. Se pare că n-am temperatură!

El zîmbi.

- Lasă-l pe tatăl dumitale să te vadă cînd ajungi acasă. Cel puțin nu trebuie să stai într-o cameră de așteptare pentru a te consulta un doctor, nu?

Ea zîmbi, clătinînd din cap.

Ieșiră din spital și se îndreptară spre parcare, unde se afla Jaguarul cenușiu al lui John Chadwick. El îi deschise portiera, așteptă să se așeze și o închise. Ocoli apoi mașina și se așeză alături de ea la volan.

- Te rog să mă îndrumi cum să ajung la dumneata acasă, zise el demarînd. Încă n-am descoperit toate locurile interesante din împrejurimile orașului.

- Locuiesc la marginea orașului.

Diane îi dădu indicații și el îi mulțumi zîmbind.

Cînd ajunseră la ea acasă, el intră pe alee și opri în fața ușii de la intrare.

- Iată-ne ajunși! zîmbi el. Sper să nu ai gripă! Să anunți mâine dimineață dacă nu te simți suficient de bine pentru a veni la serviciu.

- Așa voi face, dar cred că voi fi bine. Vă mulțumesc pentru că m-ați adus acasă. Ați pierdut timpul, mai ales că vă așteaptă o operație grea după-amiază.

- Așa e! răspunse el consultîndu-și ceasul. Trebuie să plec! Sper să te văd mâine la serviciu.

Diane coborî și-i făcu semn cu mîna cînd se îndepărtă, apoi se întoarse și intră în casă.

Doamna Bradley apăru îndată ce se închise ușa și o privi atent pe Diane în lumina slabă din hol.

- Cine era, draga mea? întrebă ea.

Diane îi spuse, adăugînd cum se simțea. Doamna Bradley veni lîngă ea și o examinează îngrijorată.

- Vrei să mănînci? o întrebă ea.

- Nu prea! Dar n-am de gînd să mă las afectată de o răceală. O să iau o aspirină și o să încerc să dorm.

Diane luă totuși un prînz ușor, apoi luă o aspirină și se

duse la culcare, trăgînd draperiile pentru a nu fi deranjată de lumină.

încercînd să adoarmă, se gîndi la evenimentele din viața ei, la decizia de a se despărți de Barry și cum John Chadwick devenea tot mai important pentru ea pe măsura trecerii timpului. În cele din urmă alunecă într-un somn binefăcător.

Capitolul 3

Cînd se trezi și privi ceasul, Diane fu surprinsă să constate că era aproape șapte și jumătate. Pe de altă parte, era mulțumită că se simțea mai bine, semn că a doua zi va putea să meargă la serviciu.

Se dădu jos din pat, își puse halatul și papucii roz și coborî s-o găsească pe mama ei.

Ajungînd în fața ușii salonului, Diane auzi voci și se încruntă, crezînd că mama ei are musafiri. Gîndindu-se că poate era deschis televizorul, deschise ușa și intră, dar se opri uimită în prag văzîndu-l pe John Chadwick stînd de vorbă cu doamna Bradley.

John Chadwick se ridică imediat în picioare cînd o văzu. Știînd că părul ei negru era încîlcit și că era în halat și papuci, vru să se retragă dar renunță, deoarece n-ar fi fost politicos să procedeze astfel.

- M-am gîndit să trec să văd cum te simți, spuse John Chadwick. Mama dumitale spunea că ai stat în pat toată după-amiaza și cînd a intrat să te vadă cu puțin timp în urmă, încă dormeai.

- Nu mi-a venit să-mi cred ochilor cînd am văzut cît este ceasul, zise Diane.

- Cum te simți, draga mea? o întrebă doamna Bradley.

- Acum sunt bine. Cred că am fost foarte obosită sau poate din cauza căldurii. Dar sunt sigură că nu am gripă!

- Asta este o veste bună! spuse John Chadwick. Cred că nu te deranjează că am trecut pe aici, dar m-am gîndit toată după-amiaza la dumneata și a trebuit să vin să văd ce faci.

- Sunteți foarte amabil!

Diane privi chipul lui preocupat și-și aminti îngrozită că e în capot și papuci, că era ciufulită și probabil arăta ca o epavă.

- Cum a mers operația aceea grea programată după-amiază?

- Foarte bine, date fiind împrejurările! surîse el. Cred că ar fi mers și mai bine dacă ai fi fost prezentă.

Expresia lui spunea mult mai mult decît cuvintele, făcînd inima Diane să bată mai repede. Se afla în casa ei bărbatul pe care acum era sigură că-l iubește, părăind îngrijorat de soarta ei.

S-ar fi dus oare acasă la infirmiera Gerard dacă nu s-ar fi simțit bine? se întrebă ea. Acum știa de ce clarificase situația cu Barry.

Cum John Chadwick nu părea grăbit să plece, doamna Bradley se arăta interesată de munca lui, discutînd noile tehnici folosite în chirurgie în comparație cu cele de pe vremea ei.

Profitînd de situație, Diane se scuză și se retrase în camera ei să se îmbrace.

Se așază la masa de toaletă, își pieptănă părul și se machie. Era

emoționată de prezența lui John Chadwick în casa ei, semn că era interesat de persoana ei, altfel n-ar fi rupt o parte din timpul liber ca să vină să vadă cum se simte.

Cînd coborî din nou și intră în camera în care John stătea de vorbă cu mama ei, el se ridică în picioare la intrarea ei.

întîlnind ochii mamei ei, Diane își dădu seama că aceasta își făcea deja planuri.

- Trebuie să spun că nu știu dacă te-aș recunoaște în afara spitalului și fără uniformă, spuse John Chadwick, privind-o cu admirație.

Ea îl privi cu atenție. Părea puțin diferit în costumul lui albastru-deschis. deși îl vedea în fiecare dimineață înainte de a-și pune halatul alb. Dar își putea imagina că ea arăta acum foarte diferit față de înfățișarea ei din spital.

- Nu v-aș lăsa să treceți pe lângă mine pe stradă, replică ea făcîndu-l să surîdă.

Doamna Bradley se ridică în picioare.

- Vreți să beți ceva, domnule Chadwick? întrebă ea.

- Vă mulțumesc, dar trebuie să refuz, deoarece n-am luat prînzul. Eram în drum spre casă și m-am gîndit că ar fi bine să trec să văd ce face Diane.

Păru că ezită puțin la numele ei, pentru că nu-l folosisese pînă acum.

- Eu n-am luat încă ceaiul, zise Diane. Vreți să-l luați cu mine? Găsim ceva de mîncare, sunt sigură că mama nu are nimic împotrivă că v-am invitat pe nepusă masă.

- Mi-ar face plăcere să rămîneți, spuse și doamna Bradley.

- Nu știu dacă...

Părea că ezită, dar Diane avea sentimentul că i-ar plăcea să rămînă.

- Știu că n-ați luat micul dejun, spuse ea. Acum, spuneți că n-ați luat nici prînzul. Nu luați mese regulate?

- Mănînc suficient ca să trăiesc, răspunse el zîmbind. După cum probabil știi, am un apartament unde îmi pregătesc singur mîncare. Nu sunt din localitate. Părinții mei locuiesc în Cornwall, aproape de Truro. Apropo, tatăl meu este chirurg.

- Și nu v-ați făcut prieteni de cînd sunteți aici? întrebă doamna Bradley.

- Nu mă împrietenesc ușor, răspunse el, privind-o aproape timid pe Diane.

- La spital sunt mulți oameni buni, zise Diane. Sunt sigură că vă veți face curînd prieteni.

Amintindu-și seara trecută, cînd venise să întrebe de infirmiera Gerard, se încruntă ușor; poate aceea a fost una din primele lui încercări de a-și face prieteni.

- Ce faceți cînd nu sunteți la serviciu? îl întrebă doamna Bradley și Diane îi făcu plăcere să constate că mama ei dorea

să pună întrebări.

- Citesc mult, răspunse el.

- Cititul este hobby de iarnă, cu siguranță, spuse surîzînd doamna Bradley privind-o pe Diane. Și Diane citește mult și eu îi tot spun să păstreze cărțile pentru serile lungi de iarnă și să profite de vremea bună pentru a respira aer proaspăt. Își petrece o mulțime de timp închisă într-o sală de operații din spital și

același lucru se întîmplă și cu dumneata!

- Sunt în întregime de acord! zise John Chadwick uitîndu-se la Diane. Nici unul din noi n-a băut ceaiul. Putem ieși undeva să luăm masa de seară?

Diane îi tresări inima.

- Mi-ar face plăcere să ies în oraș. Cum spunea mama, nu prea ies.

Ea o privi pe mama ei, care surîdea cu dragoste.

- N-ai nimic împotrivă dacă nu iau ceaiul și ies în oraș, mamă? întrebă ea.

- Sigur că nu! Sunt fericită să ieși. Nu te distrezi aproape deloc, Diane, ți-am spus de atîtea ori.

- Atunci, lăsați-mi zece minute să-mi pun altă rochie, zise Diane părăsind din nou camera.

Urcînd pe scară, simțea de parcă plutea.

Privindu-se în oglindă, descoperi că fața ei radia de fericire. Va trebui să aibă grijă, altfel toți vor înțelege ce se întîmpla cu ea.

Își schimbă rochia și acordă mai multă atenție înfățișării ei. Era ca un vis care se împlinea. Ieșea în oraș cu John Chadwick!

Se opri în ușa dormitorului, să se liniștească. Trebuia să arate normal. Nu voia să-și trădeze sentimentele.

Cînd se întoarse în salon, îl găsi pe tatăl ei discutînd cu John.

- Ei! exclamă el. Cînd am venit acasă mai devreme, am înțeles că nu erai în apele tale. Dar privindu-te, aș spune că n-ai arătat niciodată mai bine.

- Cred că am fost obosită, tată, zise Diane. Dar acum mă simt perfect.

- Bun! spuse William Bradley. Văd destule boli ca să se abată și asupra familiei mele. Dacă ieșiți în oraș în seara asta, sper să vă distrați. Poate ne mai vedem, John! spuse el întorcîndu-se spre John Chadwick. A fost foarte interesant să stăm de vorbă.

Întinse mîna și John i-o strînse.

- Unde este mama? întrebă Diane îndreptîndu-se spre ușă.

- S-a dus să-mi pregătească masa, răspunse tatăl ei zîmbind. Îi spun eu la revedere din partea voastră. Și acum, plecați!

Cînd ajunseră afară, Diane se opri și-l privi în față pe doctor.

- Îmi

pare rău dacă se pare că vi

s-a forțat mîna, zise ea.

- Așa ți s-a părut? răspunse el zîmbind.

- Mama a condus astfel conversația. Se pricepe foarte bine la așa ceva. V-a spus că a fost și ea soră medicală care asista la operații înainte de a se căsători cu tata?

- Da, mi-a spus! zîmbi el. Surorile care asistă la operații sunt o categorie specială, deștepte și eficiente.

O conduse la mașină și o ajută să se așeze, înainte de a se instala la volan. Diane profită de această ocazie pentru a-l studia, îi plăceacum arată. Era zvelt și athletic, iar părul blond și ochii albaștri îidădeau o înfățișare nordică. Purta părul destul de lung

la ceafă, însă favoriții nu erau atît de lungi cum era moda.

Porni repede din loc, ca și cum se temea ca ea să nu se răzgîndească și să nu mai meargă cu el. Cînd se aflau pe șoseaua care ducea spre oraș, el o privi atent.

- Aproape nu îndrăznesc să cred ce s-a întîmplat, zise el.

- Ce vrei să spui? întrebă ea.

- Venisem să văd ce faci. Credeam că o să te găsesc în pat și destul de bolnavă, judecînd după cum arătai la spital. Dar ești foarte bine și în plus ieși în oraș cu mine, ceea ce întrece așteptările mele!

Diane îl privi cu emoție, simțind că i se accelera pulsul. El o privi și-i zîmbi, arătînd deosebit de bărbatul pe care-l știa la spital. Cînd era la serviciu, părea prea sever. îi plăcea să lucreze cu el, dar lăsa impresia că nu-l interesa decît munca pe care o făcea. Dar acum se purta ca orice bărbat care iese scara cu o fată.

- Despre ce așteptări vorbești? întrebă Diane.

El nu răspunse imediat, mulțumindu-se s-o privească.

- Mai bine n-aș spune, ținînd seama de situație, zise el în cele din urmă.

- Ești între prieteni! spuse ea zîmbind.

- Nu știu cum te simți după ruperea logodnei, zise el.

- Nu-ți face griji. Ți-am spus că eu i-am pus capăt. Nu sunt supărată din cauza asta și n-am regrete.

- Asta înseamnă că ești liberă, dacă pot să mă exprim astfel.

- Sigur că sunt liberă, răspunse ea. Ar fi trebuit s-o fac mai devreme!

El rămase tăcut mult timp, astfel că Diane îndrăzni să întrebe:

- Spuneai ceva despre speranțele tale.

- Da, dar am înțeles că ești mai mulțumită fără un bărbat la care să te gîndești.

- N-am spus așa ceva.

- Ba da! Ai spus că te bucuri de ruperea logodnei.

- Este adevărat! Sunt foarte mulțumită că am terminat cu Barry, dar nu se referă la altcineva.

- înțeleg. Asta schimbă datele problemei, spuse el zîmbind.

- Și cu speranțele tale cum rămîne? insistă ea.

- Cred că ar trebui să le țin deocamdată pentru mine.

El zîmbea, dar părea ușor încordat.

- Dacă trecem cu bine peste această seară, vom putea să vorbim despre probleme care acum ar putea fi inoportune.

- Pare foarte înțelept, replică ea.

- Să vedem dacă ești mulțumită de compania mea! spuse el.

- Poate n-o să mai poți să mă suporti după seara asta, replică ea.

- Nu cred. Am avut ocazia să te cunosc de cînd am venit la St. Mark. Nu-l cunosc pe cel cu care ai fost logodită, dar cred că nu te merita!

- Este adevărat că unii bărbați nu știu să aprecieze persoana cu care au de-a face, zise ea.

El încuviință și Diane se destinse pe scaunul ei.

Masa la restaurant a durat mult timp.

Diane nu-și amintea să se fi simțit vreodată atît de bine. Avea impresia că visează.

John se comportă frumos cu ea, făcînd-o să se simtă în largul ei, încît era convinsă că sentimentele ei pentru el deveniseră mai profunde.

- Ești obosită? o întrebă el în timp ce se îndreptau spre mașină.

- Nu. Am dormit toată după-amiaza, cum știi. își aminti că el operase toată după-amiaza.

- Dar tu trebuie să fii obosit, deoarece ai operat toată ziua.

- Nu-i nimic. Mîine va fi mai bine. Dar vineri avem o zi plină, Diane!

îi spusese pe nume toată seara, tonul cu care-l rostea fiind încîntător pentru urechile ei. în timp ce o conducea spre casă, simțea că dorea să întîrzie momentul despărțirii.

- M-am simțit minunat seara asta, zise el cînd se apropiau de casa ei. De cînd am venit la St. Mark te-am urmărit și m-am întrebat adesea ce fel de om ești în fond.

- Și eu m-am întrebat același lucru despre tine, replică ea.

- Da? Nu mă așteptam.

- De ce? Am lucrat foarte bine împreună. E firesc ca oamenii să-și pună întrebări cînd apare un nou-venit, dar despre tine nimeni nu știe nimic. Am reușit să aflu în seara asta că părinții tăi locuiesc în Cornwall, aproape de Truro și că tatăl tău este chirurg.

- E un progres pentru tine! răspunse el zîmbind. Dar și eu am aflat cîte ceva despre tine, nu-i așa?

- Adevărat? Ce ai aflat?

- Am aflat în primul rînd unde locuiești și am reușit să intru la tine în casă. Cred că părinții tăi sunt oameni minunați și se pare că mă plac.

- Pentru că ești medic, spuse Diane. Suntem o familie cu

tradiție medicală.

El recunoscuse clătinînd din cap și opri mașina în fața casei ei.

- Am ajuns, zise el. Te-am adus teafără și nevătămată. Te simți bine?

- Mă simt foarte bine, mulțumesc, răspunse ea.

- Mă bucur. Îți mulțumesc că ai ieșit cu mine seara asta. Am fost foarte singur de cînd am venit aici și m-ai ajutat mult. Sper că te-ai simțit într-adevăr bine.

- Nu-mi aduc aminte cînd m-am simțit atît de bine.

- Atunci, ești de acord să mai ieși cu mine? întrebă el cu speranță în glas.

- Da, răspunse ea, de cîte ori dorești să mă inviți.

- Speram să accepti.

- Înainte de a pleca, vreau să faci ceva pentru mine!

- Sigur, zise ea întorcîndu-se spre el. Ce anume?

- Spune-mi, John! Eu ți-am spus pe nume, dar tu n-ai făcut-o niciodată. Doar nu vei continua să te porți ca la spital!

- Bineînțeles că nu.

Vorbindu-i de spital, își aminti cu strîngere de inimă că seara trecută el se întorsese după ce plecase ca s-o vadă pe infirmiera Gerard.

- E timpul să punem capăt serii noastre, spuse el. Te văd mîine în sala de operații, Diane, și după aceea voi putea să te privesc altfel.

- Ce vrei să spui?

- E dificil de explicat. Deși lucrăm împreună de cîteva săptămîni, n-am reușit să te cunosc cu adevărat pînă în seara asta. Mi-am pus o mulțime de întrebări despre tine. În primul rînd, cum arăți fără uniformă și ce faci în timpul liber. Desigur, am văzut acel inel de logodnă pe degetul tău și am fost nevoit să rămîn rezervat. Dar acum că inelul a dispărut, nu mă pot împiedica să-ți pun întrebări.

- Sunt gata să-ți răspund la orice întrebări vrei să-mi pui, răspunse ea simțind că inima ei batea mai repede.

Dorea atît de mult s-o sărute! S-o strîngă în brațe și să-i simtă buzele peste ale ei.

- Ești la dispoziția spitalului mîine, nu? întrebă el schimbînd subiectul.

- Da! răspunse ea, revenind la realitate. E joi mîine, nu?

- Da este joi. Vom avea o zi ușoară, dar cum ți-am spus mai de vreme, vom avea mult de furcă vineri.

- Nu-i nimic. Sîmbăta asta sunt liberă!

- Ești norocoasă! Eu sunt la dispoziție tot weekendul.

- Nu ești legat de fapt de spital, nu?

- Nu. Am puțină libertate, dar trebuie să fiu pregătit să alerg oricînd la spital.

Diane încuviință, pregătindu-se să coboare din mașină.

El se aplecă peste ea pentru a-i deschide portiera și ea se gîndi o clipă că cea mai mare dorință a ei se va împlini.

Cînd se deschise însă portiera, se aprinse și lumina de

interior si el se îndepărtă.

- Noapte bună, Diane, spuse el. îți mulțumesc pentru seara .ista de care o să-mi aduc aminte!

- Noapte bună, John, răspunse ea. Vreau să știi că m-am simțit minunat.

Îl privi în față, întrebându-se dacă urma s-o sărute, dar cum părea că ezită, coborî din mașină.

- Noapte bună, repetă ea înainte să închidă portiera.

Așteptă în întuneric să întoarcă mașina și să plece.

Era puțin dezamăgită că n-o sărutase, dar își spuse că vor fi alte

ocazii, doar spusese că dorește să mai iasă cu ea.

Luminile din spate se aprinseră când frână la ieșirea în șosea, apoi coti și dispăru, iar ea rămase respirând adânc, încă sub impresia emoțiilor pe care le trăise în această seară.

Când se întoarse să se îndrepte spre casă, se auzi strigată de o voce înăbușită:

- Diane!

Vocea venea dinspre niște tufe din grădină, speriiind-o. Se întoarse și văzu o siluetă ridicându-se amenințător.

Se întoarse să fugă spre casă cuprinsă de panică, dar o mână o prinse de umăr și o împiedică să ajungă în siguranța casei. Vru să țipe, dar o mână îi acoperi gura. Se zbatu să scape, însă fără șanse de reușită.

În clipa următoare, o voce aspră îi șopti la ureche:

- Nu țipa, Diane! Sunt eu, Barry!

Mîna lui căzu de pe fața ei și Diane inspiră adânc, teama fiind înlocuită de mînie.

- Nebunule! spuse ea cu respirația întretăiată. M-ai speriat de moarte. Ce cauți aici la ora asta din noapte? De ce stăteai ascuns în întuneric, ca un hoț?

- Crezi că scapi atît ușor de mine? întrebă el. Te-am întrebat aseară dacă este vorba de un alt bărbat. Știam că trebuie să fie, după cum mi-ai aruncat inelul după toți acești ani. Am avut dreptate, nu? Cine era bărbatul acela?

Abia își revenise din șocul apariției lui și Diane se confrunta acum cu altul. Crezuse că terminase definitiv cu Barry când îi înapoiase inelul de logodnă, dar se pare că el avea alte idei în privința asta. Știa că are un temperament dificil, dar nu se .isteptase să fie atît de insistent.

Vocea aspră a lui Barry continua să turuie în timp ce Diane îl privea șocată. Apoi inspiră adânc și se desprinsă de el, dîndu-i la o parte mîinile de pe umerii ei.

- Cum îndrăznești să vii aici la ora asta din noapte ca să-mi aduci asemenea acuzații? îl întrebă ea.

El o privi o clipă, dar ea nu putea să-i vadă fața.

- Crezi că restituirea inelului schimbă situația dintre noi? ripostă el.

- Bineînțeles! De luni de zile ne îndepărtam unul de

celălalt. Amintește-ți cum te-ai purtat cu mine, mai ales în ultimul timp.

- N-ar fi fost atât de rău dacă nu te-ai fi întâlnit cu acest tip fără să știu eu, replică el posac.

- în seara asta este prima dată când am ieșit cu el, replică ea indignată, îndepărtându-se de el. E cazul să pleci, Barry, și să nu te mai apropii de mine. Ne cunoaștem din copilărie, dar nu m-ai iubit niciodată. Te-ai implicat în această logodnă pentru că așa se așteptau părinții tăi. M-am înșelat crezând că te iubesc, dar acum știu adevărul. Nu te iubesc și cel mai rău lucru pe care l-am putea face ar fi să continuăm să privim spre viitor ca și cum ar urma să ne căsătorim.

- Ce-o să spună părinții mei? Tu le-ai spus alor tăi?

- Firește! Trebuia să pun capăt situației.

- Pentru că ai pe altcineva.

- Nu te-am iubit niciodată, Barry! repetă ea exasperată. Mă îngrozesc când mă gândesc cum ar fi fost dacă m-aș fi căsătorit cu

tine. Ești egoist și capricios. Nu cred că te-ai maturizat cu adevărat. Concepțiile tale sunt încă de adolescent!

- Îți mulțumesc foarte mult pentru aprecieri.

- îmi pare rău. Nu vreau să-ți rănesc sentimentele, dar este mai bine să știi adevărul. De ce nu vrei să mă lași în pace?

Barry o privi câteva clipe, apoi se răsuci pe călcâie și plecă. Ea îl auzi ofînd cum se îndepărtează, sperînd să nu-l mai vadă.

Se întinse în pat cu gîndul la John Chadwick. Apariția neașteptată a fostului ei logodnic îi întunecase bucuria serii petrecute cu doctorul. Era decisă să lupte ca Barry să nu reușească să-i afecteze relația cu John, care părea interesat de ea.

Capitolul 4

Diane se trezi devreme a doua zi. În timp ce îmbrăca uniformă auzi o bătaie în ușă și crezînd că era mama ei, Diane o invită să intre. Ușa se deschise și intră sora ei, Deborah.

- Debbie! exclamă Diane, surprinsă. Trebuia să sosești ieri! îmi pare rău că am uitat!

- Trebuie să fie un bărbat deosebit dacă te-a făcut s-o uiți pe sora ta, spuse Deborah.

Nu era la fel de înaltă ca Diane, dar avea același păr și ochi negri și trăsături fine. În mod obișnuit ochii ei străluceau, însă acum părea nefericită, deși se străduia să fie veselă.

- Nu m-am simțit bine ieri, zise Diane.

Ea și cu Deborah se înțeleaseră întotdeauna foarte bine, deși aveau temperamente diferite. Diane fusese mereu cea serioasă, iar Deborah nu reușise să se distreze cît ar fi dorit.

- Ai fost însă destul de bine ca să ieși aseară în oraș cu un chirurg frumos! o tachină Deborah. Dar mă bucur că ai înțeles

pînă la urmă cum stau lucrurile cu Barry Edlin. Ți-ai pierdut ani de zile cu el și nu merita!

- Prefer să nu vorbesc despre Barry, zise Diane surîzînd slab. Dar tu ce faci, Debbie? Ai venit pentru cîteva zile acasă, nu?

- Rae a trebuit să plece vreo două zile, explică sora ei. A plecat ieri, de fapt. Însă nu vreau să vorbesc despre el, Di! Am început să mă gîndesc dacă mă mai întorc la el!

- Ce spui, Debby! exclamă surprinsă Diane.

- Nu începe și tu, zise Debby. M-a dăscălit deja mama cînd am venit. Dar e treaba mea, să știi. Sunt destul de mare ca să știu ce fac! Există un diferend de bază între mine și Rae, pe care nu putem să-l rezolvăm. Lucrul evident este că ar trebui să ne despărțim.

- Și Rae ce spune?

- Încă nu i-am spus!

Era nepăsare în tonul lui Deborah, dar privirea ei trăda că suferă.

- N-am timp să stăm de vorbă, zise Diane privind ceasul, dar voi fi acasă diseară și putem să discutăm. Trebuie să mănînc ceva înainte să plec.

- Ai destul timp. Te duc eu cu mașina la spital cînd ești gata.

- Mulțumesc!

Diane continuă să se îmbrace.

- Fii bună și fă-mi pîine prăjită, vrei? adăugă ea. Cobor imediat.

- Pîinea prăjită o să te aștepte, promise Deborah.

Se îndreaptă spre ușă, dar se opri și se întoarse spre Diane.

- Aș fi vrut să am temperamentul tău, Diane, zise ea. Am fost întotdeauna prea impetuoasă și mi-a dăunat.

- Se spune că învățăm cît trăim și dacă înțelegi asta, înseamnă că este bine.

- Glumești! Am douăzeci și cinci de ani și sunt măritată de trei. Dacă înțelegeam acest adevăr cînd aveam cincisprezece, ar fi fost ceva.

Diane clătină din cap în timp ce sora ei ieșea din cameră.

Cînd termină pregătirile, ieși din cameră și coborî la bucătărie, unde Deborah prăjea pîine și discuta cu doamna Shreeve, menajera. Diane o studia pe sora ei în timp ce mîncea și constată din nou că nu era fericită, deși încerca să pară nepăsătoare.

Cînd se îndreptară spre mașina lui Deborah, Diane simți nevoia să discute despre situația surorii ei, dar aceasta se încruntă cînd menționează numele soțului ei.

- Care e de fapt problema dintre tine și Rae, Debbie? o întrebă Diane. E numai faptul că nu este de acord să aveți un copil sau e și altceva?

Deborah o privi mijindu ochii căprui-îchis și pătrunzători. Apoi dădu încet din cap.

- E și altceva, recunosc eu. Am descoperit că Rae întreține

relații cu o altă femeie; s-a văzut nu doar cu o femeie în ultimul an sau doi. Presupun că e numai greșeala mea.

- De ce spui așa ceva? se încruntă Diane. Ai fost o soție bună. Adevărat, nu prea pricepută la gospodărie la început, dar i-ai fost credincioasă lui Rae.

- Este adevărat. Însă totul a început când am simțit nevoia să întemeiez o familie. Nu știu de ce, Rae refuză să avem copii. Dar ținînd seama de ce am descoperit despre el, nu pot să cred decît că motivele lui sunt egoiste. El se distrează cu amantele lui și nu vrea să fie legat și mai mult de familie.

- Stai prea mult timp la magazinul tău! spuse Diane. Te-am auzit spunînd că nu-l vedeai cu zilele, pentru că nu erai aproape niciodată acasă cînd era și el, iar el se afla în călătorii de afaceri cînd tu erai acasă.

- Asta este o parte a problemei, dar nu motivul principal. De aceea sunt aici, Diane. Trebuie să reflectez serios. Pur și simplu nu știu ce să fac. Dar nu vreau ca mama și tata să știe. Vreau să văd dacă pot să iau o decizie înainte să le spun ceva. Știi ce griji își face mama!

- Nu voi spune nimic, promise Diane. Dar spune-mi dacă ai nevoie de ajutor sau de sprijin moral, da?

- Îți mulțumesc, Di! Știam că mă pot bizui pe tine.

Continuă drumul în tăcere pînă au ajuns la spital. Cînd opri mașina, Diane rămase pe scaunul ei privindu-și sora.

- La ce te gîndești? o întrebă Deborah.

- Îmi fac numai griji pentru tine!

- N-ai de ce să-ți faci griji, Di. Nu e sfîrșitul lumii. Mulți oameni divorțează în zilele noastre.

- Vorbești ca și cum nu-l mai iubești pe Rae.

Deborah clătină din cap, gînditoare.

- Încep să mă întreb dacă l-am iubit vreodată!

Diane coborî din mașină.

- Te văd diseară, spuse ea.

- La revedere! Nu te obosi cu munca.

Deborah plecă și Diane oftă, urmărind mașina cu privirea.

- Bună, Diane! Sora ta nu te aduce prea des cu mașina, nu? Sally Davis apăru lîngă Diane, privind și ea după micul automobil care se strecură în trafic.

- Bună, Sally! răspunse Diane, privind-o pe colega sa. A venit acasă pentru cîteva zile. Soțul ei e plecat cu afaceri.

Intrară împreună în spital, Diane încercînd să uite problemele surorii ei.

- L-am văzut aseară pe Barry la club, continuă sora Davis. Trebuie să-ți spun că arăta foarte nefericit.

- Dar pun pariu că nu era singur, zise Diane.

- Adevărat! Era cu o roșcată.

- Atunci, înseamnă că nu-mi duce dorul!

Diane oftă în timp ce pășeau pe coridor spre sălile de operații.

- Apropo, cum te simți în această dimineață? o întrebă Sally

Davis. Arăți mai puțin istovită față de cum arătai ieri la terminarea serviciului.

- Sunt bine, mulțumesc. Cred că a fost doar oboseală.

- Doctorul Chadwick era într-adevăr îngrijorat de starea ta. A fost preocupat toată după-amiaza, încît nu s-a concentrat la fel de ușor ca de obicei în timpul operațiilor. A întrebat de asemenea în repetate rînduri despre tine!

- A trecut pe la mine aseară, să vadă cum mă simt, recunosc Diane.

Văzu surpriza care apăru pe chipul colegei și nu reuși să-și înăbușe rîsul.

- Pentru că mă simțeam mai bine, m-a invitat în oraș.

- La naiba! exclamă uimită Sally Davis. Lumea vorbea că este misogin. Abia dacă vorbește cu surorile și numai în interes de serviciu. Probabil i-ai atras atenția de cînd a venit, dar nu s-a apropiat de tine pentru că erai logodită cu Barry!

- Nu fi absurdă, Sally! replică tăios Diane.

Intrînd în birou, Diane se uită la lista cu serviciile programate prin rotație, încercînd să uite de alte probleme.

- Infirmiera Gerard are ziua liberă, zise ea. Iar tu ești liberă după-amiază, Sally. Ar trebui să fie o zi ușoară, excluzînd urgențele

- Ei bine, știi că avem adeseori norocul să apară un caz dificil. N-am s-o scap din ochi pe infirmiera Watkins, să vadă ce face.

- Și tu ce faci? o întrebă Diane.

- M-am gîndit să cos panglici noi la halate. Am observat ieri că trebuie reînnoite.

Diane aprobă din cap.

- Domnul Lawrence are o operație programată după-amiază. O să discut cu el. Dacă apare vreo urgență între timp, o va prelua infirmiera Beckett.

Sora Davis încuviință și plecă, iar Diane se ocupă de hîrțiile ei, încercînd să le pună în ordine. Cînd erau zile liniștite, erau destule treburi de făcut în birou și mai avea și sarcina de a controla întreaga secție.

Erau două echipe de chirurghi care operau în cele mai multe zile, cu excepția weekendurilor.

În dimineața asta, Diane reușea însă cu greu să se concentreze, gîndindu-se la seara petrecută în compania lui John Chadwick. Iar încă sub impresia emoțiilor pe care le trăise și a speranțelor pe care le încerca.

Telefonul de pe birou sună în momentul acela, făcînd-o să tresară surprinsă nu numai pentru că o smulsese din gînduri, ci mai ales că cel care o suna era Barry.

- Diane, trebuie să vorbesc cu tine, zise el tăios.

- Nu începe iar, Barry, răspunse ea. Nu vrei să uităm ce a fost între noi?

- Dacă n-am însemnat nimic pentru tine, ar trebui să-mi dau seama că-mi pierd timpul, spuse el.

Diane rămase tăcută, neștiind ce să-i mai spună.

- Mai ești la telefon? întrebă el.
- Da, dar n-am nimic de spus, Barry!
- Poți să uiți așa de ușor acești ani?
- Au fost ani iroșiți, știi și tu prea bine! Ar fi mai ușor pentru amândoi să închizi telefonul și să nu mai suni.

- Nu pot, Diane. Am crezut că totul este în ordine între noi. Cel puțin întâlnește-te cu mine și spune-mi cu ce am greșit.

- Nu este atât de simplu, Barry. Se simțea disperare în vocea Diane. Cum să te fac să înțelegi cum ai tratat sentimentele pe care le aveam pentru tine?

- De ce nu mi-ai spus nimic? Aș fi încercat să-mi schimb comportarea!

Făcu o pauză și când continuă, vocea lui era și mai aspră.

- De fapt, cred că ai găsit pe altcineva și nu vrei să-mi spui.

- Aseară a fost prima oară când am ieșit cu altcineva.

- N-ai pierdut timpul, nu?

Diane oftă, știind că avea puțin șanse să scape de insistențele lui Barry, care nu va renunța pînă nu va obține de la ea promisiunea de a se întâlni. Amintindu-și atîtea situații când se purtase rău cu ea, ajunsese la concluzia că nu-i datora nimic.

- Mai ești la telefon? întrebă el din nou.

- Da. îți pierzi vremea, Barry. Nu vreau să mă întâlnesc cu tine.

Telefonul se întrerupse brusc, semn că Barry se înfuriase! Diane se întrebă îngrijorată ce ar putea să facă. îl cunoștea suficient de bine pentru a-și da seama că nu va renunța, deși spera ca el să se convingă în cele din urmă că era o cauză pierdută.

Se ridică în picioare, incapabilă să mai stea la birou, să facă un tur prin sălile de operații.

Ieșind pe culoar, îl văzu pe John Chadwick și se grăbi să-l salute, iar el îi zîmbi.

- Bună dimineața, o salută el. Cum te simți astăzi?

- Sunt bine, mulțumesc, răspunse ea zîbind, ridicînd privirea spre el și simțind forța atracției lui.

N-ar fi putut să spună ce o atrăgea la el. Poate ochii albaștri, sau părul blond? Inspiră adînc și încercă să se calmeze, dîndu-și seama că el o privea atent și nu voia să atle ce simțea.

El se uită la ceas.

- îmi pare rău că te iau de la treabă, dar avem o urgență. Telefonul tău era ocupat în timp ce mă îndreptam încoace pe culoar. Nu este vorba decît de o apendicită, dar urgentă. Sunt de

serviciu în dimineața asta și aș dori ca pacientul să fie în sala de operații în treizeci de minute.

- E în regulă.

Diane își consultă ceasul.

- Sunt în sala de operații C după-amiază, cu domnul Lawrence și totul este pregătit pentru el. Mai bine folosim sala A. O pun pe infirmiera Watkins să înceapă pregătirile.

- Mulțumesc! Aș vrea să vorbesc cu tine despre seara trecută, dar n-am timp acum. Cred că ești la dispoziție în noaptea asta!

- Da, nu pot să plec fără să mă aștept la o chemare. Am avut noroc seara trecută.

- Înțeleg că în asemenea situații preferi să rămâi în spital. As putea veni și eu la biroul tău, să vorbim în seara asta.

- De obicei sunt singură, cu excepția infirmierei de serviciu, care stă retrasă dacă nu e o urgență, răspunse Diane. Nu am multe de făcut între șapte și nouă. E momentul când mă duc uneori acasă când sunt de serviciu.

- Atunci, vin să te văd pe la șapte și jumătate. Voi fi în sala A în aproximativ douăzeci și cinci de minute!

- Vom fi gata, promise Diane și el se îndepărtă zîmbind.

Ea îi urmări visătoare silueta înaltă pînă când ieși de pe culoar. Apoi se scutură și se grăbi s-o prevină pe infirmiera Watkins că urma o urgență. Se întâlni cu sora Davis lîngă sala C și-i spuse noutățile.

- Vrei să mă ocup eu de asta? o întrebă sora Davis.

- Nu. Mă ocup eu. Domnul Chadwick consideră că trebuie să-l asist.

- Crede că nimeni nu poate lucra așa ca tine, spuse Sally Davis.

- S-a obișnuit cu mine, asta-i tot! se apără Diane.

- Te tachinam, recunosc colega ei. Nu-ți pierde cumpătul, Diane, dar vezi că după-amiază lucrezi cu domnul Lawrence, preferatul meu.

- Poți să-mi iei locul la operație dacă vrei, replică prompt Diane, dar Sally Davis clătină din cap surîzînd, plecînd la treburile ei.

La zece și douăzeci, când pacientul fu adus în sala de operații, Diane era gata. A fost o operație minoră care s-a desfășurat fără complicații. Când pacientul fu luat de un brancardier pe targa mobilă pentru a-l duce în salon, Diane se uită la John Chadwick, care își scotea masca.

- Vrei o ceașcă de cafea, John? îl întrebă ea.

- Da, te rog. Acum avem timp.

- Ii spun infirmierei Watkins să se ducă după cafea și facem curățenie aici după aceea. Vino la mine la birou când ești gata.

După ce făcu cafeaua și puse tava pe birou, John bătu la ușă și când intră, camera mică păru să se lumineze.

- E foarte confortabil aici, remarcă el așezîndu-se. încep să-mi dau seama ce am pierdut pînă acum.

Ea surîse, luă cutia cu biscuiți și i-o puse în față.

- Și biscuiți! Sunt onorat! Ochii lui albaștri străluceau în

timp ce o privea. Și din făină de ovăz, biscuiții mei favoriți. Probabil ai darul să ghicești gândurile, Diane!

Ea zîmbi fericită, bucurîndu-se de compania lui. Visase să stea

.isa, numai ei doi, relaxați și în largul lor.

Diane îl văzu clin nou pe John în seara aceea, după cum îi promisese. Au stat în birou și au vorbit aproape două ore, înainte de a veni timpul să meargă acasă. Cum el se oferise să conducă cu mașina, ea anunță centrala telefonică înainte să plece.

Cînd au ajuns la ea acasă, au rămas în mașină cîteva momente, tăcuți și relaxați.

- Crezi că e prea tîrziu, să intri puțin? îl întrebă ea.

- Se presupune că trebuie să fim acasă în caz că apare vreo urgență.

Ea surîse, simțindu-se foarte bine în compania lui. Discutînd cu el, îl cunoscuse mai bine, deoarece vorbise mult despre casa și părinții lui.

- Noapte bună, spuse ea în cele din urmă.

Ezita să coboare însă, temîndu-se ca Barry să n-o pîndească din nou, cum se întîmplase seara trecută.

- O să fie o zi aglomerată mîine, nu-i așa? întrebă ea.

- Mă tem că da, cum este de obicei vineri, dar sunt convins că o să ne descurcăm.

- întotdeauna reușim!

Ea oftă și deschise portiera, regretînd că bărbatul nu îndrăznea s-o sărute.

- Ne vedem mîine! zise el. Noapte bună!

Îi făcu apoi semn cu mîna și plecă.

Intrînd în casă, Diane se întrebă în legătură cu ziua care trecuse. Timpul zburase repede, dar era sigură că relația lor progresase.

Cînd intră în salon, o găsi pe Deborah care avea un aer obosit.

- Ai plîns, Debby? o întrebă ea.

- Nu, am dormit, veni răspunsul aparent vesel, dar expresia lui Deborah îi contrazicea tonul.

- I-ai telefonat lui Rae? întrebă Diane.

- Nu! De ce aș face-o? Mă aștept să fie în oraș, distrîndu-se. Dacă aș suna la hotel, nu m-ar surprinde să aflu că nu este cazat acolo.

- Ai devenit foarte neîncrezătoare în ultimul timp, remarcă Diane.

- Și tu ai fi devenit la fel dacă te-ai fi căsătorit cu Rae Freeman, veni replica fermă a surorii ei.

Diane își scoase oftînd bereta și văzînd expresia nefericită din ochii ei, știu că Deborah suferea mai mult decît voia să admită.

- Debby, știi că poți vorbi deschis cu mine și că rămîne între noi, zise ea. De ce nu-mi spui tot? Poate ți-aș putea da

un sfat.

- Știu că îmi vrei binele, Di, zîmbi Deborah, dar tu n-ai fost niciodată măritată, așa că nu mă poți sfătui ce să fac cu bărbatul meu.

- II mai iubești?

- Nu cred. Mi-a omorît treptat dragostea în ultimii trei ani!

- E îngrozitor, dar dacă e adevărat, Rae are multe de dat seama! spuse Diane clătinînd din cap. De ce n-ai spus nimic pînă acum, Debbie? De ce ai lăsat lucrurile să ajungă atît de departe?

- Lui Rae puțin îi păsa, așa că de ce aș fi făcut-o? replică iritată Deborah.

Diane își cunoștea bine sora, știind cît de încăpățînată se putea dovedi.

- E mai mult decît faptul că refuză să aibă copii și că umblă cu alte femei? întrebă Diane, hotărîtă să cunoască adevărul.

- Astea sunt cele două probleme principale. Tot ce a mai apărut în plus, își are originea în acestea două.

- Ei bine, situația mi se pare prea gravă ca să se mai poată face ceva, zise Diane.

- Îți mulțumesc că ai asemenea gînduri bune, dar nu vreau ca cineva să intervină între noi. Voi încerca totuși să-l aduc la sentimente mai bune și dacă nu reușesc, îl părăsesc și intentez proces de divorț.

Sesizînd tonul grav al surorii ei, Diane înțelese că lucrurile ajunseseră prea departe. Se ridică în picioare, oftînd.

- Mă duc la culcare, spuse ea. Mîine am o zi grea.

- Știi, uneori îmi părea rău de tine, Di, zise Deborah, tonul ei făcînd-o pe Diane să se oprească și să se uite la ea. Cînd eram măritată și la început foarte fericită, mă simțeam vinovată pentru că eu mă bucuram și tu munceai din greu la spital, avînd grijă de toată lumea numai de tine nu. Dar acum sunt din nou acasă și într-o mare încurcătură, ca de obicei, iar tu îți continui viața obișnuită și ești fericită cu ceea ce faci.

- Sigur că sunt fericită. Îmi iubesc munca, Debby. Sunt întotdeauna mulțumită cu viața mea. Știu că tu ai vrut mereu mai mult decît ți se oferea. Am încercat să-ți spun, dar erai prea tînără

sau prea capricioasă ca să înțelegi. E păcat că a trebuit să înveți din proprie experiență cum este de fapt viața.

- Ai fost întotdeauna împotrivă să mă mărit cu Rae, nu-i așa? întrebă Deborah. Ce te-a făcut să fii împotriva lui?

- Avea obiceiul să-mi facă avansuri, spuse Diane. A avut întotdeauna ochi alunecoși, Debbie!

- Am știut, dar n-am acordat atenție. Dar cînd n-a mai fost vorba de avansuri, lucrurile s-au agravat.

Diane își înăbuși un căscat.

- Nu sta prea tîrziu, o sfătui ea. Noapte bună!
- Noapte bună, Di, și somn ușor! Mîine dimineață te duc cu mașina la spital. Nu cred că transportul în comun funcționează mai bine decît înainte.

Diane surîse și se îndreptă spre ușă, însă Deborah adăugă:

- Vorbind despre problemele mele, am uitat să-ți spun că l-am văzut pe Barry astă-seară!

-Și?

- Aproape plîngea. Voia să intervin pentru el.

- Cum am sperat și eu să fac pentru tine, spuse Diane. Ce i-ai spus?

- Să-și vadă de treaba lui! spuse Deborah zîbind. Nu ți-a plăcut soțul meu pentru că ai văzut ceva la el care putea să-mi facă rău, iar eu nu l-am plăcut pe logodnicul tău pentru același motiv. L-am citit imediat pe Barry. Nu este genul potrivit pentru căsătorie.

- Ei, presupun că nici eu nu sunt, spuse Diane. Noapte bună, Deborah.

Capitolul 5

Diane se trezi dimineață cu convingerea că era îndrăgostită.

Știind că o așteaptă o zi aglomerată, sări din pat să se pregătească pentru a merge la spital.

Lucrurile s-au desfășurat ca de obicei. Operațiile au început la ora nouă și un sfert și au continuat, cu pauze pentru mese, pînă aproape de zece seara. Ziua a fost totuși deosebită de celelalte, Diane trăind din plin sentimentul că este îndrăgostită.

Nu i-a păsat cîtuși de puțin de orele petrecute lîngă masa de operații. Părea că timpul își pierduse orice semnificație. Era suficient să ridice ochii și să-l privească pe John ca să uite de oboseală.

La terminarea operațiilor, după ce ultimul pacient fu dus în salon și începu curățenia, Diane se relaxă, simțind abia acum oboseala acumulată de-a lungul orelor de muncă încordată. Privind ceasul de pe perete, oftă cînd constată că mai are o oră pînă să ajungă acasă.

Cel puțin, nu era de permanență. Responsabilitatea îi revenea acum lui Sally Davis.

Diane își făcu mecanic treburile, știind că și celelalte surori și infirmiere trebuie să fie la fel de obosite cum se simțea ea. Cînd termină, începu să le ajute pe celelalte, spre mulțumirea lor. După ce terminară, se pregătiră să plece.

- Noapte bună, soră, zise infirmiera Watkins.

- Noapte bună, răspunse Diane privind în jur după infirmiera Gerard.

Descoperi însă cu surprindere că tînăra plecase fără să-și ia la revedere. Jennifer Gerard nu se arătase niciodată prea prietenoasă.

Făcînd verificările de rigoare în sala de operații, Diane constată că toate erau la locul lor, sala fiind pregătită pentru orice urgență. Stinse luminile și se îndreptă spre

biroul ei.

Trebuia să completeze niște rapoarte înainte de a putea să plece și în drum spre oficiu, se uită și în cealaltă sală de operații, găsimd și acolo totul în ordine.

John spusese că o va aștepta s-o ducă acasă cu mașina, dar îi ceruse să nu-și facă griji. Era probabil mai obosit decât toți, se gândi ea, fiind răspunzător de fiecare operație, deoarece ceilalți doar asistau.

Se așază la birou cu imaginea chipului lui în minte și începu să întocmească rapoartele.

În timp ce lucra, Diane descoperi că pleoapele îi deveneau tot mai grele cu fiecare minut care trecea, realizînd că atinsese limita rezistenței.

Cînd termină se ridică să se întindă, auzi pași pe coridor și se gândi că vine cineva s-o prevină de o urgență. Apoi își spuse că centrala telefonică știa că Sally Davis era de permanență și o va contacta pe aceasta.

Pașii se opriră și cineva bătu la ușă. Diane înconjură uimită biroul și deschise ușa, descoperindu-l pe Barry.

- Diane! Trebuia să te văd!

Se uită atent prin cameră și remarcînd că e singură, înaintă și închise ușa. Părea destul de nesigur pe picioare și mirosea a băutură. Diane strîmbă din nas, depărtîndu-se de el.

- Știi că n-ai ce căuta aici, zise ea.

- Puțin îmi pasă! Trebuia să vorbesc cu tine înainte de a-mi ieși din minți, replică el.

O prinse de brațe și o strînse cu putere.

- Ce vrei să-mi faci, Diane? o întrebă el. Te iubesc mai mult decât orice pe lume.

- Ai un fel ciudat de a-ți arăta dragostea, replică ea. A fost o zi lungă și grea. Abia am terminat și vreau să ajung acasă. După cum arăți, ar trebui să fii și tu de mult acasă. Pleacă și nu va fi nicio problemă. Dacă unul din portarii de noapte vine aici și te vede, voi avea necazuri mîine dimineată.

- Tot ce vreau este să vorbesc cu tine, spuse el încăpățînat.

Diane îl cunoștea bine și știa că nu va ceda dacă nu va fi de acord.

- Foarte bine, spuse ea cu ciudă. Vorbesc cu tine, dar nu aici. Dă-mi telefon mîine și vom aranja o întîlnire. Acum, pleacă.

El o privea neîncrezător.

- Nu-mi spui asta ca să scapi de mine, nu? întrebă el.

- Mă cunoști bine, Barry!

- Sigur că da! rînji el. Foarte bine, te sun mîine. La ce oră?

- Pe la zece și jumătate. Voi fi acasă. Deborah este la noi.

- Ce s-a întîmplat cu căsătoria ei?

- Nimic, din cîte știu. Pleacă, Barry, înainte să mă

răzgîndesc.

- Te duc acasă. Am mașina afară.

- Cred că nu te gîndești să conduci în starea asta, ripostă ea.

- În ce stare? Am băut doar un pahar sau două.

Diane se îndoia, dar n-avea chef de ceartă.

- Pleacă, spuse ea. Dacă vei fi găsit aici, voi avea probleme. Noapte bună.

- Dă-mi voie să te duc cu mașina acasă, o imploră el. Arăți moartă de oboseală. Cred că lucrezi prea mult.

Diane surîse ușor și scutură din cap.

- Mă ții în loc, replică ea.

El o privi Fix un moment, clătină din cap și se întoarse spre ușă. O deschise și ieși clătinîndu-se din birou, iar Diane oftă ușurată în timp ce el se îndepărta pe coridor.

Era nemulțumită că acceptase să se întâlnească mîine cu el, dar nu putuse să scape altfel. Așteptă cîteva clipe după ce sunetul pașilor lui nu se mai auzi și-și privi ceasul de la mîină pentru a se asigura că are timp să prindă un autobuz. Apoi stinse lumina și plecă, tîrînd ușor pașii.

Cînd ieși din spital, fu surprinsă să descopere că ploua, astfel că se udă așteptînd în stația de autobuz, deoarece nu exista adăpost. Cînd veni autobuzul, se urcă recunoscătoare și se

prăbuși pe un scaun. Aproape adormi în drum spre casă și dacă n-ar fi fost taxatorul, care o cunoștea din vedere deoarece era un pasager obișnuit, ar fi trecut de stația unde trebuia să coboare.

- Ați avut o zi grea? o întrebă taxatorul, atingîndu-i ușor umărul. Diane deschise ochii și privi în jur, descoperind că autobuzul oprise în stația ei.

- Cele mai multe sunt grele, spuse ea și-i mulțumi cînd coborî în ploaie.

El îi făcu prietenește cu mîna și autobuzul plecă. Diane se grăbi spre casă, dar se opri cînd văzu o mașină oprită la bordură chiar pe partea aleii unde parca tatăl ei.

Recunoscuse mașina lui Deborah și se încruntă cînd observă înăuntru siluetele a două persoane. Se îmbrățișau strîns, capetele atingîndu-li-se și Diane scutură din cap și se grăbi să treacă pe lîngă vehicul ca și cum nu l-ar fi observat. Fugi pînă la ușă, pierzîndu-și respirația și gîfîind cînd trecu pragul. O găsi pe mama ei în hol după ce închise ușa de la intrare, doamna Bradley privind-o uimită.

- Ești udă learcă! exclamă ea. Și arăți epuizată. Ce s-a întîmplat ca să vii așa de tîrziu? Ai fost undeva cu John? De ce n-ai venit direct acasă cînd ai terminat serviciul? Te obosești prea mult, Diane!

- Dar vin direct de la spital, protestă Diane. Știi cum e, mamă.

Doamna Bradley surîse cu îngăduință.

- Biata copilă! Abia mai ții ochii deschiși. Du-te sus, îți

aduc lapte cald!

- îți mulțumesc, mamă!

Diane traversează holul și urcă obosită scara, reușind cu greu să se pregătească de culcare. Când se întinse în pat, intră doamna Bradley și trebui să facă un mare efort să se ridice în capul oaselor ca să bea laptele cald. Apoi închise ochii și se cufunda în somn.

î|î î{|î î|î

Când se trezi dimineată, primul gând al ei fu că va întârzia la spital, dar când își aminti că era sîmbătă, oftă ușurată și închise ochii. Părea că o doare tot corpul, semn că încă resimțea oboseala. Rămase întinsă, încercînd să adoarmă, dar fără succes. Și când o pasăre din pomul de lîngă fereastră începu să cînte, se ridică într-un cot, înțelegînd că trebuia să se ridice.

Cineva bătui la ușă și la invitația ei apărui Deborah într-un capot, aducînd o ceașcă de ceai.

Diane își aranjă pernele și se ridică.

- Mulțumesc, Debbie, zise ea, luînd ceaiul.

- Te-am văzut cînd ai venit aseară, spuse ezitant Debbie, așezîndu-se pe marginea patului.

- Da? Unde erai?

Diane zîmbi în sinea ei văzînd ușurarea de pe chipul surorii ei.

- În mașină. Ploua destul de tare și mergeai cu capul plecat.

- Ce făceai în mașină la ora aceea?

- Am dus pe cineva cu mașina acasă, răspunse Deborah evitînd să-și privească sora.

- Era cineva cunoscut? întrebă Diane.

-Nu!

Deborah nu adăugă nimic și Diane decise să nu insiste.

- Azi e ziua mea liberă, zise ea.

- O să stai în pat toată ziua?

- Nu. Mă ridic imediat din pat, apoi decid ce voi face.

- Ce-ar fi să mergi la cumpărături cu mine după-amiază?

- Nu știu. S-ar putea să am altceva de făcut, răspunse Diane cu precauție.

- Ah, e vorba de chirurgul acela! rîse Deborah. Aș vrea să fiu în locul tău!

- Nu, va trebui să mă văd cu Barry.

Diane îi spuse surorii ei despre incidentul din seara trecută.

- Trebuie să fii fermă cu el, spuse Deborah. Dacă n-ai grijă, vei avea o mulțime de necazuri.

- Crezi că nu știu? oftă Diane. Am deja necazuri cu el. Aș vrea să știu cum să procedez, deoarece n-am nicio experiență în asemenea chestiuni. E mai mult domeniul tău, Debbie! Ai terminat cu mai mulți prieteni decît două fete la un loc.

- Mulțumesc!

Deborah încercă să fie severă, însă ochii ei negri sclipeau.

- Cum am spus, trebuie să fii fermă cu el. Spune-i să te lase în pace.

- Am făcut-o deja, dar a venit furios aseară în secție ca și cum era la el acasă. Băuse și nu-i păsa dacă-mi făcea necazuri.

- Atunci, spune-i noului prieten și lasă-l pe el să rezolve lucrurile.

- John nu este noul meu prieten! replică tăios Diane.

- Foarte bine, cum vrei, însă îl iubești chiar dacă nu e prietenul tău.

- De unde știi?

- Se vede de la o poștă. Dacă el n-a văzut încă, va înțelege curînd. Cînd îl aduci acasă, ca să-l pot întîlni? Trebuie să fie o persoană aparte dacă te-a dat peste cap!

- Nu mă tachina, îi ceru Diane.

- Dacă ești susceptibilă, este un alt semn că am dreptate. Cînd nu suporti o mică glumă despre un bărbat, este din cauză că-l iubești! Ar trebui să știu. Am fost îndrăgostită de atîtea ori!

Deborah chicoti în timp ce Diane luă o pernă de la spate și o aruncă în ea.

- Vreau să mă ridic din pat, zise Diane. Dacă telefonează Barry, vrei să-i răspunzi tu și să încerci să-i faci vînt în locul meu?

- Bineînțeles, sora mea dragă! Ai făcut-o de atîtea ori pentru mine, îți amintești?

- Sigur că da!

Diane scutură din cap, prefăcîndu-se îngrozită.

- Devenisem o mincinoasă perfectă.

- Ți-am spus că voi face și eu la fel pentru tine într-o zi, rîse Deborah. însă n-am crezut cu adevărat că va veni o asemenea zi.

Părăsi camera și Diane se dădu jos din pat. John promisese că va telefona dimineată, își aminti ea, și nu știa ce să aranjeze cu el pînă cînd nu descoperea ce intenționa să facă Barry. „Oh, dacă Barry ar putea să dispară”, își spuse ea.

Lui Barry puțin îi va păsa cine avea de suferit atîta timp cît el era satisfăcut. Pentru ea era o singură consolare, faptul că descoperise ce fel de om este înainte de a fi prea tîrziu, cum se întîmplase surorii ei.

După micul dejun, Diane simți că oboseala zilei de ieri și tensiunea provocată de apariția lui Barry la spital n-o lăsa să se relaxeze. Aștepta un telefon de la John Chadwick și se îngrozea să nu sune Barry. Dar Barry băuse și era foarte posibil ca dimineată să fi uitat ce făcuse seara trecută. Exista o slabă speranță, însă se agăța de ea și cînd sună telefonul, o lăsă pe Deborah să răspundă.

Deborah o chemă și Diane se duse în hol cu inima grea.

- Cine e? întrebă ea.

- John Chadwick, răspunse Deborah cu ochi strălucitori. Frumosul chirurg e la telefon.

Diane surîse, ușurată.

- Bună John, îl salută ea. Ce faci?

- Bine, mulțumesc! Și tu? A fost o zi grea ieri, nu-i așa?

- Mulțumesc Cerului că nu avem multe ca ea! Dar încă mi-e greu să mă destind.

- E ciudat, dar am avut sentimentul că ai putea. Arătai foarte încordată ieri. Ai vreun aranjament pentru astăzi?

- Nu. Știam că vei telefona, așa că am păstrat ziua liberă, pentru orice eventualitate!

- Înțeleaptă fată! rîse el. Vrei să ieși undeva?

- La ce te gîndești?

- Eu mă mulțumesc cu puțin, dar nu te cunosc suficient de bine pentru a ști ce-ți place. N-aș vrea să sugerez ceva cu care să fii de acord, dar care să nu-ți facă plăcere. Ce ai vrea să faci?

Diane se gîndi un moment. Nu putea să-i spună că simplul fapt de a fi în compania lui era mulțumitor pentru ea.

- Cred că și eu mă mulțumesc cu puțin, ca tine. Totuși, aș vrea să petrec o zi liniștită. Mă simt ca și cum aș avea o povară pe umeri.

- Bănuiesc că te gîndești deja la concediu, nu? Cînd e programat?

- Nu înainte de august. Însă ai dreptate, sunt obosită.

- Atunci mergem cu mașina, apoi ne oprim undeva să mîncăm de prînz și continuăm după-amiază? Am putea încheia seara la un spectacol, dacă vrei.

- Mi-ar face plăcere!

Pulsul Diane se accelerează la gîndul de a petrece ziua în compania lui, cu speranța ca seara să se încheie cu un sărut.

- E aproape nouă și jumătate, continuă el. Cînd să vin să te iau?

- Aș putea fi gata într-un sfert de oră, răspunse ea făcîndu-l să rîdă. Acordă-mi totuși o jumătate de oră.

- Sun la ușa ta la zece și un sfert, promise el. Pe curînd. Trebuie să telefonez la un garaj înainte de a veni la tine.

- Voi fi gata, promise ea.

- Ei? o întrebă Deborah.

Diane se întoarse și o văzu pe sora ei în picioare în ușa salonului.

- John trece să mă ia în vreo trei sferturi de oră.

- Norocoaso! Speram să mă însoțești la cumpărături după-amiază, dar meriți cu prisosință zilele libere. Du-te și distrează-te.

Diane încuviință din cap, simțind-se puțin vinovată pentru că ea începea să se simtă în al nouălea cer în timp ce cerul lui Deborah părea acoperit de nori negri.

- Poate merge mama cu tine după-amiază, spuse ea.

- Nu-mi mai da idei. Pregătește-te să pleci cu chirurgul

tău. Era timpul să găsești un bărbat pe care să-l iei în serios. Ar trebui să te măriți înainte de a împlini treizeci de ani, Diane!

- Nu începe și tu, o dojeni Diane. Nu vreau să fiu forțată să iau o decizie. Sunt destul de demodată, după cum bine știi, și cred în vechea zicală: „graba strică treaba”, sau „căsătorește-te în grabă și vei avea tot timpul să regreti mai târziu”.

- Știu ce vrei să spui!

Chipul lui Deborah exprimă o clipă o mare tristețe. Dar își reveni repede și clătină din cap.

- Te pregătești, sau îl faci să aștepte când vine?

- Mă gîndesc la Barry, spuse Diane.

- Nu te mai gîndi. Mă ocup eu de el dacă telefonează.

- Nu de asta sunt îngrijorată. Aseară, insista să treacă astăzi pe aici. Dacă apare când John e aici, nu știu ca să fac.

- N-o să vină, zise Deborah cu optimism.

Diane îi povesti surorii ei cum se ascunsese Barry în tufe și-i pîndise întoarcerea acasă.

- Va trebui să fim mai fermi cu Barry Edlin, zise Deborah. Nu vom tolera așa ceva. Dacă mai face așa ceva, va trebui să-i spunem

tatei. El o să știe cum să-l abordeze pe Barry!

Diane încuviință, dar nu se simți prea fericită de situație.

- Cred că trebuie neapărat să mă întîlnesc cu Barry și să clarific situația definitiv, zise ea.

- Nu te-aș sfătui! zise Deborah ferm. Ai terminat cu el, așa că ține-o așa. Știu că nu s-a purtat cum trebuie cu tine de ani de zile și sunt sigură că nu te iubește. Poate i-ai rănit mîndria dîndu-i inelul înapoi și dacă te-a văzut cu frumosul tău chirurg, ar putea fi gelos pentru că l-ai abandonat pentru un alt bărbat.

- Dar nu s-a întîmplat așa! protestă Diane.

- Pe mine nu mă privește cum s-a întîmplat, însă pentru Barry va conta, veni răspunsul ei. Va crede că așa s-a întîmplat. Dar dacă stai departe de el, va înțelege și după o săptămîină sau două va uita de tine.

- Aș vrea să cred că va fi așa! zise Diane cu speranță.

- Sigur va fi așa, deoarece cunosc bărbații! Când Barry va vedea că nu ajunge la niciun rezultat cu tine, o să dispară cît ai zice pește. Va găsi curînd pe altcineva, zîmbi Deborah. Uite, dacă telefonează sau apare aici, îi spun că e o urgență la spital și ai fost chemată.

Diane încuviință, deși nu-i plăcea gîndul de a spune minciuni, însă știa că nu poate să-i dea nicio speranță de viitor lui Barry. Avusese șansa lui cu ea și a pierdut-o, iar acum va trebui să accepte faptul.

Urcă în camera ei și se pregăti ca să fie gata cînd sosește John. Alese o rochie verde care știa că i se potrivește, și cînd se privi în oglinda măsutei de toaletă, îi plăcu

înfățișarea ei. Ochii aveau o strălucire pe care n-o cunoscuse, gîndindu-se că John va veni pentru ea și aveau la dispoziție o zi plină de promisiuni.

Se auzi o bătaie la ușă și Deborah intră în cameră. Se opri în ușă și o cercetă pe Diane, care o privea pe sora ei în oglindă.

- Tocmai am scăpat de Barry, anunță ea.

- Oh! tresări Diane, întorcîndu-se spre sora ei.

- E în regulă. Nu intra în panică! Ți-am repetat ce-i voi spune și se pare că a acceptat fără multe întrebări. De altfel, nu s-a certat niciodată cu mine. Știe că nu-mi place. Mi-am permis de asemenea să-i spun cîteva adevăruri despre el, despre modul cum s-a comportat cu tine de-a lungul anilor.

- A spus ce-o să facă?

Diane se gîdea la momentul cînd va sosi John.

- Dacă sună la spital, îi vor spune că am zi liberă.

- Ei, va trebui să ții pumnii strînși și să speri că chirurgul tău va veni și te va lua înainte ca Barry să-și dea seama ce se întîmplă.

- Asta e atitudinea ta față de orice în viață, nu-i așa, Debbie?

Diane o privi pe sora ei și continuă:

- Pornești pe un drum și lași restul lumii să te urmeze. Nu-ți pasă dacă ceva iese rău!

- Ești prea sensibilă, Diane. Trebuie să înțelegi că nu datorezi nimic nimănui. Ai viața ta care pînă acum n-a fost decît studiu și muncă. Este timpul să începi să te bucuri puțin de viață, cum n-o vei face niciodată cu Barry. Uită-l. Nu-i datorezi nimic. Dacă eu aș fi simțit ca tine de fiecare dată cînd mă despărțeam de un prieten nedorit, aș mai plînge și acum.

Diane clătină din cap.

- Nu-mi plac încurcăturile, zise ea.

- Foarte bine, domnișoară perfecționistă. Dar în problema asta, lasă-te în grija mea. Uită-l pe Barry și el te va uita pe tine!

- Sper să ai dreptate.

Diane se uită la ceas și se ridică în picioare.

- Cum arăt? S-a făcut timpul să vină John.

- O să vină mai devreme, dacă știu ceva despre bărbați, zise Deborah. Nu-l lăsa însă să aștepte. Mamei îi place și dacă simpatizează pe cineva la prima vedere, înseamnă că trebuie să fie cu adevărat cineva. Di, nu uita să mi-l recomanzi cînd sosește!

Diane surîse și se îndreptă spre ușă.

- Sunt sigură că îți va plăcea, surioară, spuse ea.

Soneria sună cînd coborau scările împreună și Diane aproape își pierde echilibrul de emoție. Coborî în grabă restul treptelor, însă Deborah o ajunsese din urmă și o luă de cot.

- Du-te în salon și deschid eu, îi ceru ea. S-ar putea să fie Barry.

Diane își ținu răsuflarea, apoi încuviință din cap și fugi în salon. O auzi pe Deborah deschizînd ușa și fugi la fereastră pentru a se uita. Cînd văzu mașina lui John afară, simți o mare ușurare și se duse în grabă înapoi în hol.

John discuta cu Deborah cînd ea trecu pragul și o auzi pe sora ei răspunzînd.

- Sunt Deborah, sora Diane, se prezentă ea. Trebuie să fii John Chadwick.

- Eu sunt, îi întinse John mîna. Bună ziua. Trebuie să spun că semeni mult cu Diane.

- Sunt numai trei ani diferență între noi, dar Diane este mai frumoasă!

Diane înaintă, simțindu-se nervoasă, deși privirea lui John era plină de admirație.

- Bună, John, zise ea timid. Ai sosit la timp.

- Bună! răspunse el studiînd-o atent. Arăți puțin încordată. I ști sigură că nu vrei să stai acasă astăzi? Ți-ar prinde bine puțină odihnă.

- Nu m-aș simți bine acasă, zise ea. Propunerea ta a fost grozavă și aș vrea s-o respecti.

Tonul ei avea o notă de tachinare și Deborah constată că Diane avea o atitudine pe care n-o cunoștea.

- N-aș vrea să pierd ziua de azi pentru nimic în lume, răspunse John.

- Atunci, sunt gata!

Se gîndi cu teamă că ar putea să apară Barry.

- Mergem?

John încuviință și se adresă lui Deborah în timp ce el deschidea ușa.

- Spune-i mamei că am plecat și voi lipsi toată ziua.

- Desigur. Distracție plăcută, răspunse Deborah. Nu-ți face probleme pentru noi!

Diane întîlni o clipă privirea surorii ei, care părea că voia să-i transmită un mesaj. Dacă era în legătură cu Barry nu mai conta, pentru că odată plecați, șansele erau mici să dea de el.

Capitolul 6

Ieșind din casă, Diane inspiră parfumul florilor din grădină, sporind sentimentul de fericire care o domina.

- Ești bine? o întrebă John în timp ce-i deschidea portiera.

- Sunt bine, mulțumesc, răspunse ea. Nu m-am simțit niciodată mai bine.

El o luă de braț și o ajută să se urce în mașină și Diane simți fiori pe șira spinării la apropierea lui. Urma s-o sărute azi, își spuse ea. Simțea că bărbatul dorea mai mult decît prietenia ei, dar trebuia să aibă răbdare.

- Ai o idee unde vrei să mergi astăzi? o întrebă el în timp ce demară.

- Niciuna, răspunse ea încordată. Nu putea să-i spună că în acel moment nu dorea decît să se depărteze de casă, temîndu-se de apariția lui Barry.

Cînd ieșiră la șosea, se uită nervoasă în jur și respiră ușurată că nu vedea nici urmă de mașina lui Barry . N-ar fi surprins-o să fi parcat undeva prin apropiere, ca s-o spioneze și să apară Intempestiv.

- Vrei să mergem în City? întrebă John. Ai vizitat principalele locuri de interes?

- Nu recent, le-am văzut cînd eram copil. Și apoi, am locuit întotdeauna în această zonă și n-a fost ușor să mergem în oraș. Dacă n-ai vizitat Londra, aș fi fericită să te conduc prin unele locuri pe care să le revăd și eu. Dar ar fi bine să nu mergi cu mașina direct în City. Ar trebui să lași mașina într-o parcare și să luăm metroul.

- Ar fi mult mai bine așa, deoarece n-ar fi nevoie să mă concentrez la condus toată ziua și mi-ar permite să mă gîndesc și la tine.

- Unde ai vrea să mergi? îl întrebă ea.

- Las totul pe seama ta.

- Pe unde ai fost? Ai văzut Turnul și vreunul din obiectivele turistice obișnuite?

- Am făcut un tur cu ani în urmă, dar am uitat cum e. Putem începe cu Turnul și să continuăm cu alte locuri. Dar nu prea multe, Diane. încercă să avem o zi relaxată.

- Te relaxezi numai dacă ieși la plimbare, răspunse ea. Am chef să văd obiective turistice.

- Foarte bine, ne-am înțeles. Facem un tur la obiective turistice.

El zîmbi și Diane își ținu respirația, emoționată. Era plăcut să știi că simpla imagine a chipului lui o făcea să i se accelereze pulsul. își dorea din toată inima să se cunoască mai bine, să devină foarte apropiați și temerile ei în privința viitorului să dispară.

Parcară mașina cum stabiliseră și călătoriră cu metroul spre centrul orașului.

Cînd ieșiră din metrou făcîndu-și loc prin mulțimea de oameni care se grăbeau, Diane simțea că această zi va marca o cotitură în viața ei. Pînă acum, nu știuse cum era să fii îndrăgostită. înțelegea că relația ei cu Barry Edlin nu fusese dragoste și era dornică să descopere cum este cu adevărat să-l iubească pe John.

Era ca o școlăriță într-o excursie cînd s-au dus la Turn și au petrecut două ore privind diferite locuri de interes și văzînd bijuteriile Coronei.

Înainte de a termina turul, se țineau de braț și Diane se lipea de el de cîte ori avea ocazia.

Cînd au plecat de la Turn, Diane știa că își va aminti această vizită toată viața.

John o ținea strîns de braț în timp ce discutau despre următorul obiectiv, fiind de acord că era timpul să ia masa de prînz. Deoarece Diane cunoștea locurile mult mai bine decît

John, îl duse la un restaurant unde ea și familia ei mergeau când veneau la Londra.

- Trebuie să facem acest lucru mai des, constată John în timpul mesei. A fost o zi foarte plăcută pînă acum, Diane. Aproape îmi pierdusem speranța să mai găsesc pe cineva cu care să împărtășesc unele plăceri, pînă cînd ai renunțat la inelul de logodnă.

Figura ei se înăspri la menționarea inelului de logodnă, dar /.îmbi și clătină din cap.

- N-o să uit niciodată cum m-ai lovit cu ușa biroului, replică ea. încercai să mă cucerești?

El surîse și scutură din cap.

- Nu ți-aș atinge un fir de păr de pe cap.

Diane își aminti însă că în acea seară el se întorsese s-o vadă pe infirmiera Gerard! înlătură însă suspiciunile și refuză să le lase s-o necăjească.

- Ce s-a întîmplat între tine și logodnicul tău? întrebă el. Nu e treaba mea, desigur, dar mă interesează.

O privi intens și cum ea nu-i răspunse imediat, continuă:

- îmi pare rău. N-ar trebui să fiu indiscret. Dar te-am observat mult timp înainte de săptămîna asta. Purtaai inelul, dar nu păraai fericită cum ar trebui să fie o tînără îndrăgostită.

- Nu eram îndrăgostită, zise ea ezitant. Eram logodită, nimic mai mult!

Surîse jenată, amintindu-și dezamăgirile suferite din cauza lui Barry.

Apoi, începu să-i povestească și John ascultă gînditor, fără s-o întrerupă.

Cînd termină, plecă stînjenită ochii. Nu-i spusese că Barry devenise insistent după ce ea decisese să rupă logodna. Cînd îndrăzni să ridice privirea spre ochii lui albaștri, descoperi că erau plini de compătimire.

- Biata Diane! Meriți mai mult. Compania mea sper să te ajute să fii puțin mai veselă, să te facă să-ți dai seama că mai poți găsi plăcere în viață.

- Sunt foarte fericită că te cunosc, spuse ea roșind.

El întinse mîna peste masă și o acoperi pe a ei.

- N-am întîlnit o soră mai eficientă ca tine, zise el.

- Mulțumesc! Aceste cuvinte înseamnă mult pentru mine.

Ochii ei aveau o strălucire care spunea mult mai mult decît cuvintele; bărbatul clătină din cap și-i strînse mai tare mîna.

Gestul lui o tulbură profund, uitînd de tot ce o înconjura. Privindu-l în ochi, avea impresia că vede în ei promisiuni de nespusă fericire.

- Plecăm? o întrebă el, făcînd semn unui chelner. Este timpul să vedem Westminster Abbey.

Ieșiră din restaurant ținîndu-se de mînă, Diane simțindu-se mai apropiată de el în atmosfera solemnă a catedralei.

Ieșind din catedrală, luară ceaiul pe malul Tamisei. Când John îi înconjură umerii cu brațul, se înfioră de emoție.

- S-a întâmplat ceva? o întrebă el.

- Sunt fericită, asta-i tot!

- Era și timpul să te văd fericită, zîmbi el. Sunt mulțumit că se întâmplă când ești în compania mea.

Ea simți că inima îi bate mai repede, când brațul lui o strînse mai tare. îl privi în față, știind că ochii ei spuneau totul.

- Ai ochi minunați, remarcă el, mai ales în lumina soarelui. Ce frumoasă ești, Diane!

- Crezi?

Diane părea surprinsă, dar văzu că el surîde.

- Cred că ești cea mai minunată tînăra pe care am întîlnit-o vreodată!

O apropie mai mult de el și adăugă:

- Mi se pare incredibil modul cum te-ai tratat fostul tău logodnic. Eu n-aș putea face așa ceva.

- Sunt sigură, zise ea.

El clătină din cap, se aplecă și-i sărută ușor buzele, făcînd-o să se înfioare. I se părea că timpul se oprise, și ar fi dorit ca sărutul să dureze la nesfîrșit.

îndreptîndu-se spre locul unde lăsaseră mașina, Diane părea că plutește. îl ținea de mîna pe John, sperînd că el simțea la fel.

Fusese o zi atît de perfectă, încît era convinsă că n-o va uita niciodată.

Cînd se urcară în mașină, John oftă ușurat și se întoarse spre ea. Nu era nevoie de cuvinte. Se îmbrățișară ca și cum o făceau de luni de zile și el o sărută cu tandrețe.

- Am anticipat toată ziua acest moment, șopti el. Te urmăresc de săptămîni în sălile de operații, întrebîndu-mă cum ești în afara serviciului. Ardeam de dorință să te țin în brațe, dar părea un vis imposibil, fiind logodită cu alt bărbat. Nu mi-a venit să cred cînd am aflat că rupsesesi logodna. Mi se părea un semn din Ceruri. Acesta este motivul pentru care am încercat atît de mult să mă împrietenesc cu tine în această săptămîină, Diane.

Ea nu vorbea despre sentimentele ei pentru el. Se îndrăgostise de el din primul moment cînd îl văzuse.

Cînd o sărută din nou, Diane înțelese că nu cunoscuse niciodată asemenea emoții.

I

Nu știa că doi oameni pot încerca o asemenea atracție unul pentru celălalt. își dădea seama că nu-l iubise niciodată cu I adevărat pe Barry Edlin.

11

Se încruntă ușor cînd își aminti de Barry și se întrebă ce făcuse I el astăzi. încercase oare să descopere unde se afla ea? Dacă sunase II la spital și-i spusese cu siguranță că avea zi liberă, înțelesese clar I că fusese mințit. O va aștepta oare cînd se va întoarce acasă? Se I cutremură la acest gînd și John o întrebă:

- Ți-e frig?

- Nu, răspunse ea scuturînd din cap. M-am gîndit la ceva și 1 mi s-a făcut părul măciucă.

- Am considerat întotdeauna că este o expresie îngrozitoare, comentă el.

- îmi pare rău. N-o s-o mai folosesc, zise ea imediat.

Bărbatul chicoti și o sărută din nou. Atingerea buzelor lui era o vrajă pentru Diane.

- Ești atît de dulce, Diane. O să mă răsfeți.

- Cea mai mare dorință a mea este să-ți fac pe plac.

- Ai făcut deja un miracol cu mine, spuse el.

- Un miracol? se miră ea.

- M-ai făcut să simt că trăiesc, zise el. De mult timp nu m-a mai interesat altceva decît munca mea.

- Cînd ai venit, am crezut că ești un om retras, care refuză orice apropiere. Aveai un motiv special pentru o asemenea .uitudine?

- Nu cu mult timp în urmă n-aș fi fost în stare să răspund, spuse el. Eram prea aproape de o situație dureroasă. Acum a irecut și nu mai contează cu adevărat pentru mine. Dar nu vreau să vorbesc despre asta. Sincer, nu mai are importanță.

- A fost fără îndoială, vorba de o femeie, zise Diane.

- Ești atît de sigură că necazurile unui bărbat nu pot veni decît de la o femeie! rîse el.

Diane încercă să-i vadă expresia feței, dar nu reuși în întineric.

Se cuibări în brațele lui, nedorind să afle amănunte.

- Diane, m-am îndrăgostit de tine din momentul cînd te-am văzut, șopti el! Era o nebunie din partea mea, din cauza inelului pe care-l purtai. Dar după cum am spus mai devreme, situația s-a schimbat. Faptul că suntem împreună dovedește că ceva minunat se petrece cu noi.

Se aplecă apoi pentru a se uita la ceas și Diane îl auzi oftînd.

- Ar trebui să ne întoarcem. Ești de serviciu mîine, nu?

- Dimineață. Sora Davis este de serviciu mîine după-amiază, iar eu sunt de permanență seara.

- Eu sunt liber. Pot să vin să te văd dimineață, sau ai prea multă treabă la birou, deși este duminică?

- îmi place cînd sunt de serviciu duminica, recunosc ea. Dar poți veni pe la mijlocul dimineții, la o cafea.

- N-am băut cafea mai bună ca cea pe care o faci tu.

- Acum încerci să mă fletezi! rîse ea.

O sărută și se îndepărtă de ea.

- E timpul să plecăm, spuse el. Nu vreau să am probleme cu părinții tăi ducîndu-te tîrziu acasă.

- Sunt destul de mare acum, John, replică ea. Dar nu obișnuiesc să ajung tîrziu acasă decît dacă este o ocazie specială.

- Și asta este o ocazie specială? întrebă el.

- O ocazie foarte specială, răspunse roșind.

Cînd ajunseră acasă la ea, nu era lumină decît în hol. Diane oftă și se uită în jur, dar acum nu mai era atît de îngrijorată de Barry Edlin. Se întoarse spre John și-l îmbrățișă.

- Diane, îți mulțumesc pentru această zi minunată.

O strînse în brațe și o sărută.

- Aș vrea să fie din nou dimineață și să pornim la drum. Dar vor fi alte ocazii ca astăzi, nu-i așa?

- De cîte ori vom avea timp să fim împreună, promise ea. Aștept cu nerăbdare data viitoare.

- Acum, trebuie să te duci înăuntru.

O sărută din nou și Diane simți că plutește pe fericire, dorind ca momentul acesta să dureze, să nu fie un vis care să ia sfîrșit.

- Ne vedem mîine dimineață, spuse el.

- Noapte bună, John! răspunse ea cu glas sufocat de emoție.

Diane coborî din mașină și se aplecă să-l vadă încă o dată pe John. El îi zîmbi și ea își întipări în minte trăsăturile lui dragi, închise portiera și făcu un pas înapoi. În momentul acela, o mîină îi prinse brațul și o răsuci. În fața ei se afla Barry Edlin.

- M-ai dus cu vorba! izbucni el furios. Am așteptat ore întregi ca să dau ochii cu tine.

Diane își mușcă buza pentru a suporta durerea din brațul strîns de el.

- O s-o lămurim acum într-un fel sau altul!

Diane auzi cum se deschide portiera mașinii și pe John cum coboară.

- Dă-mi drumul, zise ea cu vehemență. Ți-ai pierdut mințile, Barry?

După mirosul respirației lui, înțelese că băuse din nou.

În clipa următoare, John era lîngă ea și-l prinse pe Edlin de încheietura mîinii.

- Dă-i drumul!

Vocea lui John era calmă și fermă.

Diane simți cum strînsoarea slăbește, dar în momentul următor fu împinsă într-o parte și văzu ca prin ceață că Edlin îl atacă pe John. Ce a urmat, a fost un coșmar. Auzi un sunet înfundat și-l văzu pe John făcînd doi pași înapoi, clătinîndu-se. Apoi, John îl prinse strîns într-o figură ca la lupte.

- Mai bine te potolești pînă nu trezești toată casa, spuse el tăios.

Figura lui era o pată cenușie în întuneric.

- Presupun că este fostul tău logodnic, Diane? întrebă el.

-Da!

Cuvîntul ieși tremurat de pe buzele ei.

- îmi pare rău, John, că te-am implicat în așa ceva.

- N-ai de ce să-ți pară rău, replică el. Însă lui o să-i pară rău dacă nu se liniștește. Ce s-a întîmplat, prietene?

- Dă-mi drumul și îți arăt eu.

Edlin aproape se sufoca de mînie.

- Barry, dacă nu te oprești din nebunia asta, mă duc în casă și Ț chem poliția, spuse Diane.

- Așadar, ai ajuns să fii împotriva mea!

Edlin își pierduse stăpînirea de sine, dar John îl împinse lîngă mașină și-l țintui acolo. Nu se putea întoarce, deoarece John îl ținea nemișcat.

- Ce vrei de la Diane? îl întrebă John.

- Am fost logodiți pînă ai apărut tu! O vreau înapoi.

- Am înțeles că Diane ți-a înapoiat inelul înainte ca noi să fim împreună.

- Cu o zi înainte, zise încet Diane.

Privi spre casă, speriată că vocile lor îi vor trezi pe părinți.

- Barry, trebuie să accepți situația. Nu înțeleg de ce te-a găsit brusc interesul pentru mine. Știi că te-ai îndepărtat de mine de luni de zile. Îmi spuneai că ești ocupat la birou, cînd de fapt erai cu prietenii.

- Și ce-i cu asta? izbucni bătaios Edlin. Eram logodiți.

- Am rupt logodna pentru că nu-ți păsa de mine și te purtai nepotrivit. Nu încerca să negi. Știi că spun adevărul. De aceea ți-am înapoiat inelul. Nu puteam să mă căsătoresc cu tine!

- Și-a făcut el apariția, asta a fost cauza.

Edlin încercă din nou să se elibereze, dar John nu-i permitea.

- Și ce vrei să faci în această situație? întrebă John.

Era calm și stăpîn pe el.

- O să-ți arăt dacă îmi dai drumul, replică Edlin.

John o privi pe Diane și oftă. Ii dădu drumul lui Edlin și se retrase. Barry Edlin se întoarse furios, gata să-l atace pe John.

Diane se încordă cînd văzu că Edlin strînge pumnii, dar John ii aplică o lovitură în bărbie și spre marea ei surpriză, Barry Edlin se prăbuși.

- N-am vrut să fac asta, zise John. E prea înfierbîntat, poate acum se calmează.

Diane se aplecă spre Barry, care gemea, dar John o îndepărtă și-l ridică în picioare.

- O să te porți cum trebuie? întrebă John.

Edlin nu era în stare să se opună.

- Ai venit cu mașina? îl întrebă John și Edlin dădu din cap. Unde este?

- Pe stradă.

- Îți sugerez să pleci imediat și să n-o mai necăjești pe Diane. N-ai niciun drept să acționezi astfel. Ți-a dat înapoi inelul și a rupt logodna, trebuie să fii bărbat și să accepți situația. Regret, firește, ce s-a întîmplat, dar nu voi ezita să mă lupt cu tine oricînd.

Edlin scutură din cap, se răsuci pe călcîie și dispăru în

întuneric. Diane și cu John rămaseră pe loc pînă cînd au fost siguri că Barry plecase cu adevărat.

- Ce pot să spun? zise Diane. îmi pare rău, John!

- N-a fost vina ta! Nu-ți reproșa, Diane. Unii bărbați se comportă astfel! Dar sper că i-am dat o lecție suficient de severă pentru a-l descuraja să te mai sîcîie. Asta e prima dată cînd se ține după tine de cînd i-ai înapoiat inelul?

- Nu! oftă ea. A fost aici și în seara cînd m-ai adus acasă.

- Nu mai face un secret din asta. Dacă te mai necăjește, spune-mi mie.

- Cum ți-aș putea mulțumi pentru ce ai făcut?

- Nu încerca! surîse el. Mai bine intră în casă. S-a făcut destul de tîrziu.

- Te-a rănit cumva, John? întrebă ea, apropiindu-se de el.

- Mîine voi avea probabil un ochi vînat. M-a luat prin surprindere, dar nu-ți face griji. Pot oricînd să spun că am intrat într-o ușă, sau într-un felinar.

Diane îl sărută ușor pe buze, apoi se întoarse.

- Te văd mîine, nu? întrebă din ușă.

- Cu siguranță! Noapte bună!

Urcă apoi în mașină și plecă.

După plecarea lui, Diane intră în casă și încuie ușa, temîndu-se că poate Barry nu plecase. Era dusă pe gînduri cînd se întinse în pat și somnul îi veni greu. Fusesse totuși o zi obositoare, încheiată cu confruntarea cu Barry.

A doua zi dimineață, Deborah o trezi pe Diane aducîndu-i o ceașcă de ceai. Sora ei mai tînră se așeză pe marginea patului.

- Ai venit tîrziu, nu? o întrebă Deborah.

Diane îi povesti surorii ei cum decursese ziua de ieri și Deborah surîse.

- Sunt bucuroasă că l-ai întîlnit pe acest bărbat, spuse ea. E foarte drăguț și foarte potrivit pentru tine. îmi place, Di! Cred că ai făcut în sfîrșit ce trebuia.

- Poate nu vei mai gîndi la fel cînd vei afla ce s-a întîmplat aseară cînd m-am întors, zise Diane. Cînd îi relată incidentul cu Barry Edlin, Deborah rîse cu poftă.

- Tocmai ce trebuia să se întîmple, Diane! Poate Barry va învăța ceva din lecția asta. Nu credcă vei mai avea necazuri
cu el!

- Sper să nu mai am. A fost bine că John a știut cum să procedeze cu el. Mă îngrozește gîndul la ce s-ar fi putut întîmpla dacă Barry ar fi fost mai puternic.

- L-ai fi pierdut pe chirurgul tău frumos, zîmbi Deborah. Dar dacă tu crezi că ai necazuri, ar trebui să fii în locul meu.

- De ce? Ce s-a întîmplat?

Diane uită imediat problemele ei. Deși Deborah nu părea îngrijorată, încordarea ei îi spunea Diane că sora ei era mîhnită.

- Rae s-a întors aseară acasă. Deoarece nu m-a găsit acolo,

a telefonat aici și a răspuns mama la telefon. N-am vrut să vorbesc cu el, dar mama a insistat și i-am spus că voi sta un timp departe de el.

- Asta l-a șocat, nu?

- Bineînțeles! zîmbi forțat Deborah. A venit apoi aici. Am avut un schimb de injurii și totul a ieșit la iveală. I-am spus că știu și

despre relația lui cu femeii și a repetat că nu vrea să aibă niciun I copil. A spus că să aibă copii e împotriva principiilor sale.

- Ați discutat vreodată acest subiect înainte de a vă căsători? I întrebă Diane.

- Nu, oftă Deborah, presupun că este vina mea. Nu dorisem niciodată să am copii. Știi ce adolescentă eram. Trăiam pentru petreceri și distracții. Nici măcar nu m-am gândit să mă așez la i casa mea. Dar acum vreau cel puțin doi copii, dar Rae nu vrea ; niciunul.

- Și problema cu copiii ți-a afectat sentimentele pentru el? I întrebă Diane.

- Am mai vorbit despre asta, zise Deborah. Uneori detest să-l I văd, mai ales cînd mă gîndesc că umblă cu alte femei, dar îmi spun că m-am căsătorit cu el și trebuie să-l fi iubit dacă am ajuns I atît de departe.

Clătină din cap, apoi continuă:

- Nu știu, Diane. E totul prea tulbure în acest moment pentru a-i da de cap. îmi trebuie un răgaz, dar dacă nu va fi rezonabil, să nu-mi spui pe nume dacă mă mai vede.

Diane oftă, dădu la o parte așternutul și se ridică.

- Nu știu ce să cred, zise ea. Păreai atît de fericită! Dar este viața ta, trebuie să știi ce vrei să faci. Dar încearcă să te înțelegi cu Rae. Sunt sigură că te iubește.

- Dacă mă iubește, a ales o modalitate foarte ciudată să mi-o dovedească.

Deborah se ridică să plece.

- Te duc cu mașina la spital dacă vrei, se offeri Deborah.

- Ești amabilă. Autobuzele nu încep să circule duminica decît la zece.

- Și ce faci de obicei?

- Merg pe jos sau mă duce tata cu mașina, dacă s-a sculat și merge în partea aceea.

- Nu ești de serviciu în fiecare duminică, nu-i așa?

- Nu. îmi vine rîndul o dată sau de două ori pe lună.

Diane întinse mîna după capot.

- Nu fi disperată, Debbie, zise ea încurajator. Sunt sigură că vei putea s-o rezolvi cu Rae.

- Aș vrea să fiu la fel de încrezătoare ca tine!

Deborah clătină din cap.

- Cred că va socoti această separare ca o șansă de a continua la fel. Voi fi norocoasă dacă mă mai întorc în casa noastră.

- Atunci, de ce ai plecat?

- Pentru că am avut sentimentul că aş putea obține ce am vrut cu adevărat, răspunse Deborah ieșind din cameră.

Diane făcu duș, apoi îmbrăcă uniforma cea mai bună. Medita în timp ce se pregătea de plecare și luă micul dejun împreună cu Deborah, deși sora ei părea într-o dispoziție proastă. Dar când se îndreptau spre garaj, Deborah își revenise.

- Eu cu Rae și tu cu Barry, avem partea noastră de necazuri, Di, spuse Deborah.

- Atîta timp cît aceste probleme nu ajung la părinții noștri, n-are importanță prea mare, dar în ceea ce-l privește pe Barry, criza s-a sfîrșit. Nu va mai îndrăzni să se apropie de mine după cele întîmplate aseară.

- Așa să fie?

Deborah chicoti când opri mașina la intersecția aleii cu drumul principal.

- Nu e mașina lui Barry acolo?

Diane privi peste drum și inima i se opri când recunoscu mașina lui Barry Edlin.

- Nu opri, Debbie! zise ea când îl văzu pe Edlin că începe să coboare din mașină. Du-mă la spital cît poți de repede.

- Foarte bine, veni repede răspunsul. Dar să știi că nu depășesc viteza legală pentru tine.

Deborah ieși pe șosea și Diane se răsuci pe scaun pentru a-l observa pe Edlin. El venea alergînd spre ele, dar se opri când înțelese că nu-l vor aștepta.

Diane îl văzu pe Edlin grăbindu-sc spre mașina lui, înțelegînd că intenționa să le urmeze. Barry nu va ceda atît de ușor, ar fi trebuit să știe.

- Ei bine, se pare că mai ai probleme, zise Deborah. Să nu spui hop pînă nu sari pîrleazul.

Rînji când îi întîlni privirea Diane.

- Nu-i nimic! Sunt și necazuri mai mari, nu? Dacă-l faci pe chirurgul tău să-i mai tragă una peste bot, ar trebui să-l convingă în fine pe idiot că n-are niciun viitor cu tine.

- Da, dar nu rezolvă cu siguranță problema, zise gînditoare Diane. O să mă gîndesc la o cale să-l abordez, dar pînă atunci presupun că va trebui să-i suport prezența. Cum ți-am spus, nu-mi fac cine știe ce probleme dacă stă departe de casă, dar tata se va înfuria dacă află ce se întîmplă.

- Nu-i spun nimic, promise Deborah. Am destule necazuri cu c ure-l supăr, fără să mai le adaug pe ale tale. După ce te las, mă gîndesc să-l sun pe Rae. Cred că trebuie să mă duc la el și să încercăm să ne înțelegem. Asta ar reduce cel puțin la jumătate problemele cu care se confruntă familia Bradley. Și nu uita că Rae și Barry sunt prieteni buni. încerc să-l fac pe Rae să-I convingă pe Barry să înțeleagă situația ta.

- Vrei să faci așa ceva, Debbie?

Diane o privi ușurată pe sora ei.

- Bineînțeles!

Deborah opri mașina în fața spitalului și Diane privi repede în jur, să vadă dacă Barry venea după ele.

- Intră mai bine înăuntru! zise Deborah, privind în oglinda retrovizoare. Uite-1 că vine. Ne vedem la prînz, nu-ți face griji pentru nebunul ăsta.

- La revedere și mulțumesc că m-ai adus, zise Diane coborînd din mașină. La revedere!

Trînti portiera și se grăbi să intre în spital, oftînd ușurată cînd porni pe culoarul care ducea la secția ei. Știa însă că mai erau multe dificultăți de depășit.

Nu-i păsa cu adevărat pentru ce se întîmplase pînă acum, atîta timp cît nu periclita relația ei cu John.

Capitolul 7

Diane îi plăcea să lucreze duminica, atunci cînd secția era pustie și tăcută. Atmosfera nu era tulburată de cel mai mic zgomot, iar razele soarelui strălucitor nu pătrundeau niciodată la acest nivel.

Se duse mai întîi la birou pentru a-și pune hîrtille în ordine, apoi făcu un tur prin sălile de operații, verificînd dacă sunt pregătite corespunzător.

Revenind în birou, începu să se gîndească la ce se întîmplase cu Barry. Îi era greu să creadă că era același om pe care-l cunoștea de ani de zile. Nu bănuise că putea fi atît de insistent. Știuse întotdeauna că era iute la mînie, dar nu fusese conștientă că poate merge atît de departe și nu știa ce să facă.

Cînd auzi pași pe coridor, se temu ca nu cumva Barry să se fi decis să-i facă iar o vizită, dar încercă să alunge temerile. John știa acum de Barry și nimic nu putea afecta relația lor. Dacă Barry continua să se facă de rîs, va avea de suferit.

La un moment dat auzi o bătaie în ușă și apărură John. Diane oftă cînd se uită la chipul lui. Pe obrazul stîng avea o vînație și ochiul arăta umflat.

- Bună dimineața! o salută el, intrînd și închizînd ușa după el.

- Bună dimineața, John! răspunse ea. Cum te simți în dimineața asta?

- În culmea fericirii, deși înfățișarea mea contrazice probabil această afirmație.

- Te doare ochiul?

- Puțin, dar servește unui scop nobil, surîse el. Im¹ amintește că am sărit în ajutorul unei domnișoare aflate în încurcătură.

Diane se bucura că glumea. Se temuse că ar fi putut să se răzgîndească în privința ei, din cauza celor întîmplate^{*cu 0} seara înainte, dar el nu aminti nimic și veni să se așeze lîngă birou, continuînd s-o fixeze cu ochii lui albaștri strălucitori.

- Spuneai ceva de cafea? E gata, sau am venit prea devreme?

- N-am vrut s-o fac pînă nu sosești.

Se ridică în picioare și se duse în mica bucătărie.

- Sunt gata în cîteva clipe.

- Nu-i nicio grabă! Nu avem nimic de făcut, dacă nu apare vreo urgență. Cred că ți-ai rezolvat problemele, nu?

- Toate, cu excepția listei cu turele pentru săptămîna viitoare, răspunse ea.

- Îți ia mult?

Veni după ea și trebuiă să stea foarte aproape, din cauza spațiului mic.

Diane se întoarse cu fața spre el după ce puse ibricul la fiert și el o cuprinse în brațe, luînd-o prin surprindere.

- De asta am venit de fapt, zise el. N-am dormit prea bine toată noaptea, deoarece m-am gîndit la tine, Diane.

- Îmi pare rău pentru ce s-a întîmplat aseară.

Ridică o mîină și-i atinse cu blîndețe vîînătaia de pe obraz.

- Nu credeam că Barry e capabil să se comporte astfel.

- Asta dovedește că nu-l cunoșteai foarte bine!

John o privi în ochi.

- Dar nu cred că te va mai necăji. Dacă încearcă, spune-mi și voi sta din nou de vorbă cu el.

El o sărută înainte să se decidă să-i vorbească despre incidentul de dimineață cu Barry și cînd el îi dădu drumul, apa fierbea. Se ocupă de cafea și cînd fu gata, se întoarse în birou.

- E un birou plăcut, remarcă el privind în jur. Petreci mult timp aici cînd nu ești în sala de operații, nu?

- Da, trăiesc într-o lume foarte mică, nu?

- Pare o lume foarte plăcută și sper s-o pot împărți cu tine.

Diane simți cum i se accelerează bătăile inimii.

- Se pare că am fost mult timp împreună în ultima săptămîină, zise ea. Sper să nu regreti.

- E imposibil să regret.

- Ce spui de fostul meu logodnic?

Diane se luptă cu tremurul care încerca să i se imprime vocii.

- Nu cred că va lăsa lucrurile cum sunt acum.

- Înțeleg!

John scutură din cap.

- Sunt în stare să suport o mare parte din pedeapsă, deși se pare că aseară am ieșit bine.

- Data următoare va încerca fără îndoială altceva zise ea.

Se cutremură amintindu-și că Barry o așteptase dimineață în lața casei. Asta dovedea că nu va fi ușor de convins.

- Nu trebuie să-i permitem nimic, zise John tăios. Trebuie să îi fermă, Diane.

- Intenționez să fiu.

Ea clătină din cap.

- Nu-mi plac nicidecum asemenea complicații.

- Ai prefera să nu ne vedem un timp, ca să-l lăsăm să se liniștească?

- M-am gîndit și eu la asta, recunosc eu. Dar nu cred că este bine. Dacă constată că nu ne mai vedem, va crede că te-a

speriat și va încerca din nou să mă facă să mă întorc la el.

- Sunt de acord cu tine. Singurul lucru pe care-l putem face, este să-l înfruntăm amîndoi. Cred că va obosi în cele din urmă văzîndu-ne împreună. Te duc acasă de cîte ori pleci de la spital și te iau de acasă dacă dorești. Astfel, nu va avea niciodată șansa să te prindă singură.

- Te-ai gîndit bine, spuse ea surîzînd. Cred că ai găsit soluția potrivită.

- Bună din punctul meu de vedere, spuse el zîmbind. Asta înseamnă că vei fi mai mult împreună cu mine decît înainte și orice poate determina acest lucru este o idee bună.

Erau șanse să fie și mai apropiați, perspectivă care o încînta.

- La ce te gîndești? o întrebă el.

- La tine, răspunse ea privind-l în ochi.

- Este un subiect bun. Crezi că faci progrese?

- Așa cred! răspunse ea dînd ușor din cap. încercam să privesc în viitor, dar nu e ușor.

- Devii nerăbdătoare?

- Nu, curioasă!

- La fel sunt și eu, spuse el zîmbind. Dar nu trebuie să grăbim lucrurile.

- Știu, însă nu pot să nu simt că soarta ori destinul, spune cum vrei, lucrează împotriva mea. Am fost prietenă cu Barry Edlin încă din copilărie și am crezut întotdeauna că ne vom căsători. Acest vis s-a dus însă pe apa sîmbetei, fiind foarte departe de dragoste și de căsătorie.

Oftă, apoi continuă:

- Ei, poate nu atît de departe de dragoste, dar sunt atît de sigură cu tine.

- Crezi că am profitat de situația ta cu Barry?

Ridică o sprînceană în timp ce punea întrebarea.

- Personal, nu cred. Știu că am fost atras de tine din clipa cînd te-am văzut.

-Da?

Vocea ei tremură ușor și-și umezi buzele uscate.

- Desigur! Orice om care nu te-ar aprecia din primul moment este fie orb, fie misogin. Pînă acum nu ți-am găsit nicio greșeală, și am încercat serios.

- Nu mă ridică pe un pedestal, John, s-ar putea să fii dezamăgit mai tîrziu.

- Prostii! surîse el. Cunosco o tînă ră dintr-un milion cînd o vād, deși unui bărbat nu i se acordă șansa să vadă decît una mir-o viață.

Ea inspiră adînc, copleșită de emoție. Dorea cu ardoare s-o ia m brațe și s-o sărute, să-i dea asigurări pentru viitor. Nu făcu nicio mișcare, mulțumită că-l privește, să știe că fiecare moment care trecea îi apropia și mai mult.

În cele din urmă el se uită la ceas și oftă, Diane înțelegînd că momentul de intimitate se sfîrșise. El o privi cu mare tandrețe.

- Am ceva de lucru, zise el. La ce oră pleci acasă pentru prînz?

- Pe la douăsprezece.

- Vin atunci să te iau și să te duc acasă.

- Mulțumesc, însă n-ar trebui să-ți faci griji pentru mine. Pot foarte bine să iau un autobuz.

- Cred că trebuie să am grijă de tine un timp, pentru orice eventualitate, spuse el gînditor. Vreau ca totul între noi să fie perfect, Diane.

Modul cum îi rosti numele o făcu să-l simtă ca o mîngîiere, cuprinsă de emoție.

Cînd se ridică în picioare și ocoli biroul, John se ridică la rîndul lui și o luă în brațe.

- Diane! N-am cunoscut niciodată o tîină ca tine. îmi spun tot timpul că este un vis minunat, care mă rog să nu se sfîrșească. Nu pot să nu mă tem că te-ai putea întoarce la fostul tău logodnic, poate din milă pentru el.

- N-aș putea niciodată să fac așa ceva.

- Este tot ce am nevoie să știu. Dar îmi pare rău pentru el și

n-ar trebui blamat pentru modul cum își exteriorizează emoțiile. 1

- Nu-l învinovățesc, spuse ea. Dar nu mă întorc la el și va trebui să se împace cu situația.

John clătină din cap și o sărută.

- Vin să te iau pe la douăsprezece și jumătate. Ce infirmieră este în secție?

- Infirmiera Gerard este acum de serviciu. N-am văzut-o dimineață, însă este aici pentru situații de urgență.

- înțeleg, spuse el. Pe curînd!

Ea își reținu respirația pînă cînd pașii lui se pierdură pe î culoar.

În cele din urmă, viitorul ei părea să se îndrepte spre un model romantic. John reprezenta pentru ea bărbatul visat.

Dar visul ei era tulburat de o umbră determinată de prezența lui Barry Edlin. Trebuia să găsească o cale de a scăpa de J insistențele lui.

Cînd termină lista cu turele pentru săptămîna următoare, John reveni în biroul ei. Diane verifică dacă centrala telefonică știa care sunt persoanele de serviciu pentru restul zilei. După-amiază Diane era liberă, dar seara și noaptea era de permanență acasă.

John îi zîmbi cînd puse jos receptorul.

- Sunt de permanență, dar nu trebuie să fii aici, zise el. E vreo «ansă să fim împreună restul zilei?

- Poți veni la mine acasă, propuse ea imediat. Aș fi fericită să mă bucur de compania ta. Mama și tata ies după-amiază și se vor întoarce tîrziu, iar Deborah s-a dus să-și vadă soțul după ce m-a adus aici. Nu cred că va reveni devreme, dacă va mai veni. Astfel că sunt singură, dacă vrei să petreci ceva timp cu mine.

- Mă bucur că am întrebat!

O privi în ochi și zîmbi.

- Puteam sta singuri fiecare în casa lui dacă n-aș fi întrebat.

Ea clătină din cap fericită, gîndindu-se dacă totul e în ordine.

După-amiază era de serviciu Sally Davis. Nu avea nimic de făcut, doar să fie pregătită pentru orice situație.

- Ai terminat? întrebă el.

O luă din nou în brațe și o sărută pînă o lăsă fără suflare.

- Mă faci să vreau să te sărut de cîte ori te uiți la mine și surîzi, îi șopti el la ureche. Ce-mi faci Diane?

- Și eu aș vrea să știu ce efect ai tu asupra mea, replică ea. Părăsîră spitalul și ea privi neliniștită în jur cînd se îndreptau

spre parcare. Credea că John nu observă că se uită pe furiș după Barry, dar cînd se urcă în mașină, el o întrebă:

- L-ai văzut cumva?

-Nu!

Se simți vinovată cînd îl privi, dar el zîmbea.

- Mă bucur, John. Sper ca Barry să înțeleagă că e cazul să renunțe.

Rămase tăcută în timp ce el conducea mașina, sperînd ca relația lor să fie încununată de succes. Știa însă că puteau întâmpina obstacole, ceea ce o făcea să se teamă.

Cînd ajunseră la ea acasă, se întoarse spre el.

- Nu m-am gîndit să te întreb, dar locuiești într-un apartament, nu-i așa?

- Așa este. L-am primit odată cu postul.

- Dar cum faci cu mesele? Ce faci astăzi la prînz, de exemplu?

- Mă descurc singur. N-aș fi venit astăzi la spital dacă nu erai tu și dacă aș fi stat acasă, mi-aș fi pregătit singur mîncarea. Dar este prea cald să gătesc astăzi, așa că o să văd ce am în frigider cînd ajung acasă.

- Dacă știam, puteam vorbi cu mama să vii la noi la prînz. Dacă n-ai aranjat altceva cu masa, n-ai niciun motiv să nu stai cu noi. Avem întotdeauna suficient și pentru un musafir surpriză.

- Nici vorbă să pretind așa ceva de la mama ta, protestă el. Pot avea grijă de mine fără nicio problemă.

- Trebuia să mă fi gîndit mai devreme. I-aș fi telefonat mamei.

Se încruntă și adăugă:

- Dacă vrei să devii un membru al familiei noastre, va trebui să vii în vizită cît de des este posibil.

- O voi face curînd, răspunse el. Dar nu-ți face griji pentru mine. Acum plec și mă întorc mai tîrziu. La ce oră vrei să mă vezi după-amiază?

- Cît mai curînd posibil, răspunse ea.

- Mulțumesc!

Se aplecă și o sărută ușor, apoi Diane coborî din mașină.

- La revedere și pe curînd, spuse ea, fiind răsplătită cu un SORA ÎNDRĂGOSTITĂ

107

/..îmbet și un semn vesel cu mîna.

Urmări cu privirea mașina pînă cînd dispăru din vedere, apoi se întoarse și intră în casă.

Diane descoperi cu oarecare surpriză că Deborah era acasă. Sora ei îi aruncă o privire semnificativă și clătină ușor din cap. Diane se întreba ce se întîmplase în acea dimineață și după ce se despărțiră de părinții care așteptau masa, urcară la Diane în cameră.

- Ce ai făcut, Debbie? o întrebă Diane cînd începu să-și scoată uniforma. Te-ai dus să-l vezi pe Rae?

-Nu!

Își privi atent sora și adăugă:

- M-a ajuns Barry din urmă și am petrecut dimineața cu el.

- Cum?

Diane o privi uimită pe sora ei.

- Asta înseamnă că te joci cu focul, surioară! Ce naiba încerci să faci, să-ți creezi mai multe probleme?

- Nu! Am încercat să te scot din încurcătură.

- Fe mine? Cum?

Diane își puse rochia și se întoarse spre Deborah să-i închidă fermoarul.

- Ce-ai făcut?

- M-am decis să aflu ce este în mintea lui Barry.

Diane simți că se prăbușește în timp ce aștepta ca sora ei să continue.

- E cu adevărat pornit împotriva ta, Di, și să te consideri norocoasă dacă reușești să scapi de el. Era foarte supărat și profera amenințări despre ce-i va face lui John dacă va avea ocazia să-l întâlnească.

- Cred totuși că-i va trece după un timp, zise Diane. Va accepta situația.

- Sper pentru tine. Fii convinsă că i-am spus cîteva care să-l pună serios pe gînduri.

- Atîta timp cît n-ai înrăutățit lucrurile, zise Diane.

- Nu cred. Sper că a căpătat o imagine mai reală a situației prin ce i-am spus.

- Crezi că ar ajuta dacă l-aș vedea din nou? o întrebă Diane.

- Cu siguranță nu! Singura modalitate de a-l contracara este să stai departe de el. Se spune că ochii care nu se văd se uită.

Diane clătină din cap și-și puse papucii. Apoi se întoarse spre Deborah și se priviră în ochi.

- Apreciez ce ai încercat să faci, Debbie, zise Diane, dar cred că ai și așa destule necazuri, nu-i așa? Ce o să faci cu Rae? De ce nu te-ai dus să-l vezi dimineață?

- Ți-am spus. Am vorbit cu Barry și nu m-a lăsat să plec

înainte de a afla tot ce a putut despre tine și frumosul tău chirurg.

- Ce i-ai spus exact?

- Nimic ca să-l enerveze! Scopul era să-l potolesc.

Diane clătină din cap.

- Situația îmi displace tot mai mult cu cât mă gîndesc, spuse ea. Dar întrucît ai încercat să intervii în favoarea mea, de ce nu mă lași să mă duc să vorbesc cu Rae pentru tine? Am sentimentul că ți-e teamă acum să te întorci acasă.

- M-ai citit întotdeauna, Di, zîmbi Deborah. Mi-a fost teamă să

merg acasă dimineață, să-l văd pe Rae. Știu că în orice ceartă câștigă. Mă pricep să-i ajut pe alții să-și rezolve problemele, Diane, dar nu mă descurc cu ale mele.

Oftă din greu și clătină din cap.

- Nu vreau să te implic. Știi cum e Rae. E în stare să convingă și un catîr. O să-mi fac curaj să-l văd mai tîrziu. Cred că e bine să-l las să se perpelească puțin.

- Cum vrei, dar m-aș duce să-l văd și să încerc să limpezesc lucrurile, să le fac mai ușoare pentru tine!

- Știu că ai iace-o.

Deborah se întoarce și luă mîinile Diane.

- Ești un înger, dar nu merge în situația asta. Trebuie să mă lași să rezolv singură.

- Bine, știi că sunt aici dacă ai nevoie de ajutor. Cred că e cazul să mergem la masă.

Deborah aprobă din cap și o luă de braț. Ieșiră din cameră și coborîră scările împreună.

Prînzul se desfășură într-o atmosferă plăcută, cu domnul Bradley vorbind despre una despre alta. Nu se întîmpla prea des să fie împreună la masă, ca o familie. De cîte ori venea, Deborah era însoțită de soțul ei. De data asta erau numai ei patru și Diane i se părea ca în timpurile dinainte.

- Ce faceți voi după-amiază? le întrebă doamna Bradley cînd masa se apropia de sfîrșit. Tata și cu mine mergem la familia Townsend pentru restul zilei. Sunteți invitate fiecare să mergeți cu noi.

1

- Eu nu, mamă, zise Deborah. Trebuie să-l văd pe Rae. I

- Și eu sunt de permanență în seara asta, voi fi chemată dacă va fi nevoie de mine. Oricum, John trece să mă vadă după-amiază.

- Foarte bine, dar aș fi dorit foarte mult să fim împreună, cum eram odinioară.

1

Doamna Bradley vorbea cu nostalgie și Diane înțelese sentimentul mamei sale.

- Altă dată, mamă, spuse ea cu afecțiune.

- Este posibil ca în curînd să merg peste tot cu voi, interveni Deborah.

m

- Te gîndești serios să-l părăsești pe Rae? întrebă William Bradley ridicîndu-se de la masă.

Diane se încruntă cînd prinse privirea lui Deborah. Căzuseră

! de acord că ar fi bine ca părinții lor să nu știe ce probleme aveau. Deborah părea să-și dea seama că spusese ce nu trebuia și răspunse:

- Nu, nu te îngrijora, zise ea. A fost o încercare neinspirată de a face o glumă. Nu cred să fie vreun pericol să ne despărțim, încerc numai să-l aduc pe calea cea bună, asta-i tot.

Diane oftă; avea sentimentul că o criză se va abate asupra lor.

Situația avea toate caracteristicile de a crea neplăceri și se părea că nimeni nu putea să facă ceva pentru a le evita.

Capitolul 8

După plecarea părinților, Deborah o anunță pe Diane că se va întâlni cu soțul ei.

- Dacă mă hotărâsc să rămân cu el, te sun, Di, zise ea. Dar nu-ți face griji pentru mine. Pot să mă descurc cu Rae în orice situație.

- Nu este supărat? o întrebă Diane.

- Nu foarte supărat. Nu e genul. Pe curînd. Distracție plăcută cu frumosul tău chirurg.

- Mulțumesc, răspunse ea oftînd.

Rămasă singură, Diane începu să se pregătească pentru sosirea lui John.

Abia intră în camera ei și auzi sunînd telefonul. Inima i se opri o clipă, gîndindu-se că s-ar putea să fie de la spital pentru a-i anunța o urgență și se grăbi să ajungă în hol.

Cînd ridică receptorul, auzi ușurată vocea lui Barry Edelin, dar se încordă imediat.

- Ce vrei, Barry? întrebă ea, mulțumită că nu era o chemare de la spital.

- Ce naiba crezi că vreau? replică el.

Era tentată să închidă telefonul, dar știa că n-ar folosi la nimic. L-ar incita să facă și mai mari probleme.

- Barry, nu știu cît o să mai dureze treaba asta. Știm amîndoi prea bine cum a fost relația noastră. Pînă cînd ți-am dat înapoi inelul, nu ți-a părut cîtuși de puțin de mine. Nu înțeleg de ce insiști. Nimic din ce faci nu mă va determina să mă răzgîndesc. Nu te iubesc și faptul că mă urmărești și mă spionezi nu poate decît să înrăutățească lucrurile.

- Nu pot să mă rețin, replică el. Crezi că îmi place să fac probleme? Sunt nebun după tine, Diane, situația mă depășește.

- Nu fi absurd. Nu m-ai iubit cît ți-am purtat inelul, iar faptul că ți l-am înapoiat te-a supărat. Cred că trebuie să te porți ca un om matur.

- Trec să te văd în după-amiaza asta. Nu sunt departe, vorbesc la un telefon public.

- Nu voi fi acasă, spuse ea. Trebuie să ies.

Convorbirea se întrerupse imediat și Diane închise telefonul, tremurînd de teamă.

Auzi apoi o mașină oprind pe alee și alergă într-un suflet să deschidă ușa. Văzînd că era John, fugi la el.

- Bună, zise el ieșind din mașină. Ești atît de nerăbdătoare sa mă vezi?

- Da, răspunse ea luîndu-l de braț. Să mergem în grădină. Se pare că petrecem atîta timp în sala de operații, încît nu avem cu

adevărat șansa să ne bucurăm de soare.

- Sunt pentru aer proaspăt, aprobă el, strîngîndu-i brațul. Ce planuri ai pentru după-amiaza asta?

- Putem să stăm să ne destindem în grădină, spuse ea, privind îngrijorată spre alee, cu teamă că va apărea mașina lui Barry. După ce luăm ceaiul, ne uităm la televizor. Poți să suni la spital să anunți că te găsesc aici dacă e nevoie de tine. Eu nu sunt de serviciu.

- Pare o modalitate plăcută de a petrece duminica, zise el.

Diane se agăța de brațul lui cînd traversară pajiștea pentru a admira florile.

Trecu o mașină pe drum și Diane se uită repede, dar nu reuși să vadă dacă e a lui Barry.

Dar cum Barry nu apăru, începu să se liniștească. Bănuî că fostul ei logodnic încerca să-și salveze mîndria rănită și-și descărca ciuda pe ea!

Cînd fu sigură că Barry nu-și va duce la îndeplinire amenințările de a trece pe acolo, Diane îl luă pe John în casă și petrecură restul după-amiezii într-o plăcută izolare, numai ei doi. La ora ceaiului, merseră amîndoi la bucătărie și John o ajută, dovedind că era deprins cu menajul.

Telefonul sună tocmai în momentul cînd se așezară la masă. După ce ezită o clipă, Diane se scuză și fugi să răspundă.

Era Deborah, vocea ei sunînd mai vesel ca oricînd.

- Bună, Di, zise ea. L-am văzut pe Rae, dar nu rămîn cu el. A fost foarte agresiv. Ies pentru restul zilei cu niște prieteni. N-o să stau să jelesc, încercînd să salvez o situație fără speranță.

Frumosul chirurg este cu tine?

- Da, John este aici, confirmă Diane.

- Distracție plăcută! Pe curînd, deși mă aștept să fii în pat cînd vin acasă diseară.

- Ai grijă, spuse Diane, auzind un chicotit vesel înainte să închidă.

Oftă și clătină din cap cînd se întoarse la masă. John o privi întrebător și Diane îi spuse că fusese sora ei. Observă că John părea preocupat.

- A fost sigur sora ta și nu fostul tău logodnic? întrebă el în cele din urmă.

- Foarte sigur, zîmbi ea.

- Nu mă îndoiesc, dar am simțit de cînd am venit că te supără ceva.

- Barry a sunat înainte să sosești, recunosc eu. Însă nu și-a dus la îndeplinire amenințarea. Poate te-a văzut cînd ai venit.

- Cu ce te-a amenințat?
- Că trece pe aici după-amiază.
- El păru ușurat, dar chipul lui era încordat.
- Dacă mai trece puțin timp mă uită, spuse ea cu o voce

gîtită.

El o privi scrutător cu ochii lui albaștri.

- Dar te păzești de el, nu-i așa, John? întrebă ea.
- Eu? replică el surprins.
- Nu poți să știi ce va încerca să facă! spuse ea ezitant.
- Crezi că va încerca să-mi facă ceva?

Clătină din cap, gînditor, apoi reluă:

- Cred că i-am dovedit acum două seri că pot să-mi port de grijă.

- Dar ar putea încerca altceva.
- Mă îndoiesc, dar am să fiu atent. Și tu?
- Nu cred că va mai veni. Vrea numai să mă țină sub presiune și face tot ce poate să mă simt vinovată.

Băură ceaiul în tăcere. Gîndindu-se la Barry Edlin, Diane își dădea seama că și John reflecta la aceeași situație. Barry reușea să tensioneze relația lor.

Seara trecu destul de repede, constată curînd Diane.

Au stat pe canapea, el cu brațul în jurul umerilor ei, privind la televizor o emisiune care ajungînd la sfîrșit, John păru decis să plece.

- M-am simțit minunat la tine, Diane, zise el luînd-o în brațe. Nu-mi amintesc să fi petrecut o seară mai fericită și aștept cu nerăbdare multe altele la fel.

- îți mulțumesc.

Ea îi zîmbi și cînd el o sărută, închise fericită ochii, uitînd de toate temerile. Chirurgical ei frumos, cum insistă Deborah să-i spună, era răspunsul perfect la visurile ei.

Îl conduse la mașină privind în întuneric, în ciuda hotărîrii de a nu-și face griji în legătură cu Barry.

John o sărută din nou, apoi plecă și ea așteptă pînă cînd mașina ieși pe drum. Oftă și se întoarse să intre în casă.

- Nu așa repede, Diane! zise Barry Edlin din întuneric. Am așteptat toată după-amiază și seara să ajung la tine.

Depășind surprinderea și teama, Diane se întoarse să-l înfrunte cu pumnii strînși și cu inima bătîndu-i repede. Căută disperată o replică dură, dar el se apropie rapid, vrînd s-o prindă de umeri.

Diane se retrase speriată și se împiedică de prag, gata să cadă. Făcu un efort disperat să-și păstreze echilibrul și încercă să trîntească ușa de la intrare.

Edlin fu însă mai rapid și puse piciorul în ușă, înainte ca ea s-o poată închide.

- Fără figuri! zise el, furios. Te-am așteptat prea mult. Acum, o să punem lucrurile la punct.

- Tată! strigă ea, dîndu-se înapoi din calea lui.

- E plecat! Supraveghez de mult casa ca să știu că ești singură.

- Mai bine pleacă pînă nu faci o prostie și să regreti mai tîrziu.

- O să stau de vorbă cu tine, spuse el hotărît.

- Bine, intră dacă poți să te porți civilizată.

Schimbarea atitudinii ei îl surprinse pe Barry, care trecu peste

prag și închise ușa, iar Diane merse în salon și se așeză pe un fotoliu. El se opri să se uite în jur, amintindu-și probabil de cîte ori fusese acolo, în circumstanțe mai fericite. Chipul lui părea că exprimă regret, însă Diane își spuse că avusese mult mai multe șanse decît era nevoie ca să-și arate dragostea pe care putea s-o simtă pentru ea.

- Stai jos și vorbește, Barry! M-am plictisit de jocul ăsta copilăresc.

- Nu mă joc, replică el nervos.

- Dar te porți ca un adolescent. Ai treizeci și trei de ani și faci

lucruri la care nimeni nu s-ar aștepta la vîrsta asta.

- Nu încerca să mă persiflezi, zise el.

- Ți-am spus ce cred despre tine și trebuie să accepți că nu te iubesc.

- Mă iubeai, înainte de a apărea chirurgul.

- Am crezut că te iubesc, dar mi-am dat seama că mă înșelasem înainte ca John Chadwick să sosească aici. Ce ai în minte, Barry?

li timpul să-mi spui.

- Eu încă te iubesc! răspunse el ezitant.

Păru o clipă stînjedit, apoi continuă:

- Nu cred că nu mă mai iubești. Acest nou-venit bănuiesc că te-a amăgit. Suntem împreună de ani de zile, nu poți să ignori faptul acesta.

- Am fost într-adevăr mulți ani împreună, replică ea. Dar știu ce simt, Barry. Nu te iubesc. Așa că ce ai de gînd să faci?

Știa că e aspră și necruțătoare, dar era singura atitudine pe care o putea adopta. Trebuia să-l convingă că nu-l iubea.

- O să te fac să mă iubești! zise el cu un aer amenințător. Ești a mea, Diane, și n-am de gînd să te pierd.

- Și ce ai de gînd să faci? îl întrebă ea.

Se străduia să pară calmă, să nu ghicească ce temeri îi strîngeau inima.

- Îți repet că nu te iubesc! Doar nu te aștepti să mă mărit cu tine în aceste condiții!

- Trebuie să mă iubești! Am crezut ani de zile că mă iubești!

- Atunci, de ce m-ai tratat așa cum ai făcut-o? N-am crezut niciodată că ai sentimente adevărate pentru mine.

Clătină din cap, apoi relua:

- N-are rost să continuăm astfel. Nu mai este nimic de

făcut. Au ajuns și alții în asemenea situații și s-au despărțit prin bună înțelegere.

- Nu cred că ești foarte convinsă, zise el. Chirurgul ăla te-a vrăjit și când se va plictisi de tine, te va părăsi.

- Asta nu te privește pe tine.

Diane se ridică în picioare.

- Poți să fii convins că nu mai vreau să am nimic de-a face cu tine! Cred că ar fi bine să pleci, Barry.

El veni spre ea, o prinse cu putere de brațe, o trase în brațele lui și o sărută violent.

Diane rămase inertă în brațele lui, astfel că Barry o împinse, dezgustat.

- Văd că te-a prins în mreje cu adevărat! mîrîi el supărat. Ei bine, să știi că am să fac ceva în privința asta. Dacă nu te pot despărți de el, îl despart pe el de tine!

Se răsuci repede pe călcîie și o surprinse ieșind din cameră. După aceea, ușa de la intrare se trînti și Diane oftă profund, ușurată.

Se prăbuși într-un fotoliu și închise ochii, îngrijorată. Barry își va duce oare la îndeplinire amenințarea în privința lui John? Avea sentimentul că Barry n-o învinuia pe ea pentru cele întîmplate, deoarece credea că John o ademenise.

Ușa de la intrare se trînti din nou și Diane încremeni. Barry se întorcea? Se ridică în picioare și așteptă, încleștînd pumnii. Ușa se deschise și intră Deborah.

- Arăți de parcă ai aștepta pe cineva, comentă ea. S*a întîmplat ceva, Di?

- Nu. De ce întrebi?

- Expresia chipului tău spune că ceva nu e în regulă. Ai avut o luptă cu chirurgul tău?

-Nu.

- Atunci, e vorba de Barry! Te-a văzut azi?

- A telefonat mai devreme amenințînd că va veni, însă n-a apărut!

- Atunci, e foarte bine!

Deborah își scoase pantofii.

- Am avut o zi grea! se plînsese ea.

- Cu Rae? întrebă Diane, reluîndu-și locul în fotoliu.

-Nu!

Deborah clătină din cap cu tristețe.

- N-a fost plăcută discuția cu el și a durat mai puțin decît m-am așteptat. Nu renunță la principiile lui și eu refuz să ma întorc la el dacă nu vom avea o familie cu copii.

- Așadar, impas!

- Exact! Dar nu-mi pasă.

- Cine sunt prietenii cu care ai ieșit astă-seară? întrebă Diane.

- Nu te-ar interesa, Di! replică sora ei.

- E același bărbat cu care erai în fața casei cu două seri în urmă?

- Așadar, m-ai văzut!

Deborah schiță o grimasă.

- Nu-mi pasă că știi, Diane! Trebuie să mă bucur de viață când pot. Lui Rae nu-i pasă. Umblă cu orice femeie care-i place. De ce să stau acasă să-l aștept?

Diane clătină din cap, capabilă să vadă ambele fațete ale situației. Deși Deborah era sora ei, nu se putea amesteca sau cel puțin să-i ofere sfaturi. Nu putea decît să spere că Deborah nu va face ceva care să-i distrugă viața. Trebuia totuși să-i spună ceva.

- Să nu spui mamei sau tatei care este situația. N-au nevoie de asemenea necazuri, Debbie! Dacă vrei să termini cu Rae, spune-i deschis și despartă-te de el înainte de a căuta un alt bărbat.

- Nu-ți face griji! Nu voi face nicio problemă acasă.

Deborah surîse și se întoarse spre ușă.

- Mă duc la culcare. Sunt obosită. Nu știu cum reușești să lucrezi o zi întreagă la spital, apoi să mai ai energie pentru alte lucruri în timpul liber. Noapte bună, surioară!

- Noapte bună, Debbie.

- Te duc cu mașina la spital dimineață, dar mâine începe o altă săptămînă de lucru și Barry va fi la fabrică.

- Nu mă îngrijorează Barry, zise ferm Diane.

- Este o veste bună.

Deborah își înăbuși un căscat și plecă.

Rămasă singură, Diane reflectă asupra situației lui Deborah. ajungînd la concluzia că sora ei trebuia să decidă singură.

A doua zi, Diane se trezi ca de obicei devreme și începu să se pregătească pentru serviciu. Cînd începu să se îmbrace și după aceea luînd micul dejun, era frămîntată de gînduri. N-o preocupa relația ei cu John, fiind sigură că este pe drumul cel bun. O îngrijora Barry Edlin și amenințările lui! Se frămînta încercînd să găsească o cale de a-l opri pe Barry să facă necazuri.

Cînd Deborah apăru s-o ducă la spital, Diane cercetă atent chipul surorii ei în timp ce mergeau spre oraș. Deborah nu spuse nimic pînă aproape de spital, cînd o întrebă pe Diane:

- Mi se vede vîrsta în dimineața asta? Te uiți la mine de parcă am încărunit peste noapte.

- Mă uitam pur și simplu la tine, răspunse Diane.

- Sunt atîția oameni ciudați în jurul nostru! zise Deborah. Presupun că așa mă consideri și pe mine nu-i așa, Di? Ai fost întotdeauna sinceră și responsabilă.

- Am făcut mereu cum am putut mai bine, spuse Diane cu precauție.

- Și unde te-a dus asta?

Deborah surîse amar cînd intră în parcare.

- Ai tot atîtea necazuri cîte am și eu în momentul de față, adăugă ea.

- N-aș spune asta!

- Cred că ai, după ce ai vorbit cu Barry Edlin. E un imbecil! Dar ar trebui să-l pui pe chirurgul tău să se ocupe el.

- Am mai discutat despre asta, replică Diane coborînd din mașină. Te văd la prînz?

- Nu știu dacă voi fi acasă. Sunt oricum convinsă că frumosul chirurg te va aduce acasă.

- Sper că da! La revedere, Debie și mulțumesc că m-ai adus.

- Oricînd dorești, răspunse sora ei.

Diane se uită în jur cînd părăsi parcare și se îndreptă spre intrarea principală a spitalului. Tresări cînd văzu mașina lui Barry parcată în apropierea intrării. Primul impuls fu să fugă, dar strînse din buze și continuă să meargă. Îl văzu pe Barry coborînd din mașină în timp ce ea se apropia.

În momentul acela, se deschise ușa care ducea la radiologie și apăru Sally Davis.

- Bună, Diane, o salută vesel asistenta ei. Te-am văzut venind.

- Bună, Sally! răspunse ea ușurată.

Intră repede pe ușă și luînd brațul tinerei porniră pe culoar.

- Cum a fost în weekend?

- Bine, răspunse Sally. Dar tu, cum o duci?

- Foarte bine!

Diane se gîndi cu strîngere de inimă că tinerele ei colege își găseau bărbați potriviți și nu aveau complicații cu ei. De ce ea trebuia să aibă atîtea necazuri cu Barry?

Se uită peste umăr, temîndu-se să nu le urmeze, dar nu-I văzu. Își reținu un oftat și merse mai departe spre secție, dorind ca situația să se rezolve de la sine, fără alte complicații.

Ardea de dorință să-l vadă pe John și simți cum o parte din tensiune dispărea cînd începu să se gîndească la el. Era convinsă că putea înfrunta orice cînd era el prin preajmă, chiar dacă uneori trebuia să rămînă în umbră.

Lunea era de obicei liniște în secția Diane, cu toate că se întîmpla să apară una sau două operații de urgență după weekend. Uneori era vorba de un pacient care fusese adus pentru observații de cîteva zile, alteori unul adus în grabă de acasă. Una din sălile de operații era permanent pregătită pentru intervenții.

Faptul că era la serviciu o ajută pe Diane să uite grijile personale și cînd descoperi că va trebui să intre în sala de operații în acea dimineață, fu ușurată. Se uită în jur, dornică să-i arunce prima privire lui John în dimineața aceea și cînd îi văzu silueta înaltă venind pe culoar, simți că pulsul i-o luase razna și inima începuse să-i bată mai repede.

El îi zîmbi cînd o văzu, tăindu-i respirația de fericire.

Asta însemna că era cu adevărat îndrăgostită! Nu se simțise niciodată astfel în anii cînd fusese cu Barry! O umbră îi

traversă ochii cînd se gîndi la Barry. El nu reușise niciodată să se apropie măcar de imaginea bărbatului la care visa ea.

- Pari preocupată în dimineața asta, spuse John.

- Scuză-mă, eram cu gîndurile departe. Ce faci, John?

- Foarte bine, după ce am petrecut o duminică minunată. Dar tu? Alte temeri de cînd te-am văzut ultima oară?

- Nu, minți ea zîbind, sperînd să fie o actriță suficient de bună pentru a-l păcăli. Ce avem azi?

- iMă tem că vom fi destul de ocupați, răspunse el. Ți-a spus

cineva ce ochi frumoși ai, Diane?

- Nu! surîse ea. Vorbeai despre programul de azi.

- Ai o privire de om deschis care îmi place. Este dificil de explicat, dar o recunosc cînd o văd. Nu sunt multe tinere atît de norocoase

Ești un bărbat care se exprimă foarte clar. Sunt sigură că poți descrie această calitate care spui că lipsește multor tinere.

- Nu mă pierd în amănunte, replică el.

Zîmbea și Diane înțelese că o tachina.

- Vorbind despre lista de astăzi, vei găsi o copie pe birou. Profesorul Harrington vrea să-l asist după-amiază. Știu că de regulă lucrează cu sora Davis cînd operează aici, însă pentru că voi fi cu el, m-am gîndit că ar fi bine să fii și tu prezentă.

- Sorei Davis s-ar putea să nu-i convină, zise Diane.

- Sunt sigur că nu va avea nimic împotriva. Nu pentru că n-ar fi suficient de bună! Știe cît de eficientă este. E bine să vorbești totuși cu ea, pentru orice eventualitate. Nu vreau să fiu cauza unui inconvenient, pentru că vreau să fii cu mine cît mai mult posibil.

- Dacă acesta este motivul sunt de acord, replică ea privindu-l cu ochi strălucitori. Voi vorbi cu Sally. La ce oră vrei să fie gata primul pacient?

El se uită la ceas.

- Prima operație este programată să înceapă la nouă și un sfert. Ne vedem în sala de operații Am unele lucruri de făcut înainte de a începe.

Ea surîse, urmărindu-l cu privirea mergînd grăbit pe culoar. Se întoarse apoi să meargă în biroul ei. Se mira că e posibil ca un bărbat s-o poată face pe o femeie să se simtă atît de diferit sau atît de extraordinar. Descoperea în ea emoții despre care nici nu visase că există.

Sally Davis o privi întrebător cînd intră Diane în birou.

- Ai văzut probabil că-l asist pe profesorul Harrington după-amiază în locul tău, nu-i așa, Sally?

- Care este motivul? întrebă Sally.

Diane îi spuse, privind-o îngrijorată, dar văzu că tînăra surîde.

- Nu mă deranjează! răspunse ea. Dacă prietenia ta cu domnul Chadwick o să mă elibereze de unele sarcini, sunt cu totul în

favoarea ei. Voi face tot ce pot să te ajut.

- Vorbești serios?

- Da, orice ajutor, răspunse Sally. Dar poate situația nu este atât de roz cum pare, Diane. Tocmai am primit un telefon pentru tine.

- Barry? abia reuși să rostească numele.

Strînse din dinți când Sally confirmă.

- Ce a spus?

- Părea supărat. Știu că nu e treaba mea, însă ai fost logodită pînă de curînd cu el. Ruptura s-a produs destul de neașteptat, nu?

- Pentru Barry, da, dar eu o prevedeam de mult.

- Așa se întîmplă de obicei. Unul o vede cu mult timp înainte decît celălalt. Dar de ce este așa de afectat? N-a ținut niciodată la tine, nu?

- Asta mi-am spus și eu de săptămîni întregi. Ai observat și tu, Sally?

- Am văzut de mai multe ori cum se purta cu tine.

- Ce i-ai spus? întrebă.

- Că ești prea ocupată să vii la telefon.

- Și el ce-a spus?

- A spus că va da el de tine. Nu credea că poți să te eschivezi tot timpul.

- Aș vrea să știu cum să-l potolesc. Nu pot să-l fac să înțeleagă că s-a terminat.

- Așa sunt unii bărbați.

- Ai cunoscut și tu genul acesta? întrebă Diane.

- Desigur, dar timpul și-a spus cuvîntul și în final s-a căsătorit cu cea mai bună prietenă a mea.

Diane clătină din cap.

- Aș vrea ca cineva să mă scape de Barry.

Sally surîse.

- Nu-ți face griji prea mari în privința asta. O să se plictisească să te mai urmărească și să te sune în momente inoportune. Își va da seama că se face de rîs și o s-o lase baltă.

- Aș vrea să vină mai curînd ziua aceea.

Diane ocoli biroul și se așează.

- Cred că e timpul să începem treaba. Trebuie să intrăm curînd în sala de operații.

Alungă orice alte gînduri și se pregăti pentru sarcinile care o așteptau. Când intră în sală, le găsi trebăluind pe cele două infirmiere. Se spală cu atenție și-i ceru infirmierei Watkins să-i lege halatul.

- Ai avut un weekend plăcut? o întrebă infirmiera.

- Da, mulțumesc. Și tu?

- M-am dus acasă la părinți.

Diane surîse, pregătită de treabă.

- Nu-mi place să vorbesc despre alții, continuă infirmiera Watkins, însă infirmiera Gerard a făcut niște remarci ciudate

despre tine și domnul Chadwick.

-Da?

Diane se încruntă și se uită prin sală după Jennifer Gerard. Aceasta scotea instrumentarul din sterilizator, punându-l pe o tavă.

- Sunt sigură că circulă multe vorbe prin spital despre noua mea relație, zise ea.

- E mai mult decât atât!

Pe fața de obicei veselă a infirmierei Watkins apărură o expresie stînjănită și Diane își aminti că tînăra nu avea obiceiul să asculte și să răspîndească bîrfele.

- Poate n-ar trebui să mai spun nimic, continuă ea, pentru că nu e treaba mea. Dar ești o soră atît de bună, încît ar fi o rușine dacă s-ar întîmpla ceva care să te facă să suferi.

- înseamnă că e ceva serios! zise Diane.

Inspiră adînc, încercînd să-și păstreze calmul.

- Despre ce naiba e vorba? întrebă ea.

Tînăra oftă, stînjănită.

- Haide, zise Diane. Dacă ai ajuns atît de departe, trebuie să mergi pînă în capăt. Spune-mi despre ce este vorba. Nu te teme, n-o să fac caz pentru ce se vorbește. Dacă știi ceva care ar putea

să-mi facă probleme, aș fi recunoscătoare să știi. Ce-a spus infirmiera Gerard?

- Cred că a vorbit fără voia ei, dacă înțelegi ce vreau să spun. Eu vorbeam despre domnul Chadwick și ea a reacționat impulsiv. Am știut de cînd am văzut-o dimineață că o rodea ceva și presupun că motivul este faptul că tu și cu domnul Chadwick ați început să ieșiți împreună.

- Cred că înțeleg, spuse Diane.

Își aminti că John întrebuse de Jennifer Gerard în seara cînd venise și o lovise cu ușa biroului; era seara cînd scosese inelul de logodnă de pe deget.

- Domnul Chadwick era interesat de infirmiera Gerard înainte să rup eu logodna.

- Așa se pare, dar nu știu dacă ajunseseră să iasă împreună. Cred că tu ai fost tot timpul cea vizată de domnul Chadwick, dar erai deja logodită. Dar cînd ai rupt logodna, el n-a mai avut nicio reținere.

- înțeleg!

Dacă așa stăteau lucrurile, Diane se gîndi că Jennifer Gerard avea motive să se considere nedreptățită. După cum vedea ea lucrurile, Diane era vinovată că părăsise un bărbat pentru a pune mîna pe altul. Ieșise cu John a doua zi după ce-i înapoiase inelul lui Barry. Ea rupsese logodna știind de mult că totul se terminase între ei, dar pentru cineva din afară trebuie să fi părut o schimbare rapidă.

- Ce a spus de fapt? întrebă Diane. Ce te-a făcut să te îngrijorezi?

- Infirmiera Gerard a spus că te va face să plătești pentru că i l-ai luat pe domnul Chadwick. Asta e tot ce a spus, dar

m-a scos din sărite tonul cu care a făcut-o. Sunt sigură că pune ceva la cale.

- Îți mulțumesc că m-ai prevenit, spuse Diane.

Se uită la ceasul de pe perete.

- Nu mai durează mult pînă coboară primul pacient. Trebuie să terminăm ce mai avem de făcut.

- Dar o să te păzești? întrebă infirmiera Watkins. Crezi că aș fi putut să trec sub tăcere așa ceva? adăugă ea îngrijorată.

- Nu, ai făcut ce trebuia, îți mulțumesc!

Diane zîmbi, dar nu se simțea prea bine. Fericită că John răspunsese dragostei ei, nu mai reușise să vadă ce se întîmplă în jur.

Se întrebă dacă infirmiera Gerard era într-adevăr îndrăgostită de John. Pe de altă parte, el fusese atras de tînăra aceea înainte ca ea să rupă logodna cu Barry?

Capitolul 9

Terminînd pregătirile, Diane așteaptă încordată apariția lui John Chadwick. Cînd intră doctorul în sală, îl privi cu atenție și el îi zîmbi, făcînd-o să tremure de emoție.

Cînd primul pacient ajunsese pe masa de operație, Diane făcu mari eforturi să se concentreze la ce avea de făcut. Gîndurile ei se întorceau fără încetare la ceea ce aflase de la infirmiera Watkins. Fusese atît de tracasată de atitudinea lui Barry, încît nu observase interesul infirmierei Gerard pentru John.

- Sunt gata, soră!

Vocea lui John o făcu să tresară. Ridică ochii și-i văzu mîna întinsă, așteptînd primul instrument. Se uită rapid în jur și observă toți ochii ațintiți asupra ei, fiind recunoscătoare că purta mască, deoarece era sigură că pălise.

Cînd alese instrumentul și i-l puse în mînă, privirile lor se întîlniră și ea citi în ochii lui indulgență, în locul reproșului că este distrată, cum se așteptase.

Operația se desfășură bine, dar cînd pacientul fu scos din sală, John își scoase masca și-i făcu semn Diane să se retragă într-un colț al sălii.

- Ce-i cu tine? întrebă el. Te simți rău? Am simțit că ești cu gîndul la altceva. Ce te necăjește, Diane?

- Nimic, răspunse ea. Îmi pare rău, nu se va repeta.

- Ți s-a spus ceva în dimineața asta?

- Nu, sunt îngrijorată pentru sora mea. Știi oarecum care e situația, însă e mai mult decît atît și mă tem să nu ajungă la urechile părinților mei. Îmi cer scuze că problemele familiei mele mi-au afectat concentrarea, dar nu se va mai întîmpla.

- E în regulă, spuse el zîbind. Chiar cînd nu poți să te concentrezi deplin, ești o soră foarte bună! Dar atîta timp cît nu te deranjează alte lucruri, nici pe mine nu mă deranjează.

- Voi fi bine, promise ea. N-o să mai las gîndurile să mă abată de la treabă. Dar dacă vezi că mă relaxez, atenționează-

mă.

- Nu în fața celorlalți, replică el surîzînd. Uite, mă întorc în zece minute. Pacientul următor va fi gata într-un sfert de oră. Trebuie să dau un telefon. Mai vorbim cînd mă întorc.

Clătină din cap și se întoarse la treburile ei, însă gîndurile nu-i dădeau pace. Nu putea să accepte ideea că ar putea să-l piardă pe John.

Dacă Barry se va da din nou în spectacol, John s-ar putea gîndi că ea nu merită atenția lui. Infirmiera Gerard era o tînră drăguță, atrăgătoare și fusese probabil interesat de ea înainte ca Diane să rupă logodna, altfel tînră nu și-ar fi făcut visuri cu el.

Cînd începu următoarea operație, Diane i-a fost la fel de greu să se concentreze, dar reuși cu mari eforturi să fie la înălțime.

Cînd veni pauza de prînz, era la capătul puterilor. Reuși totuși să-i surîdă lui John.

- Te duc cu mașina acasă, spuse el.

- Mulțumesc, dacă nu te abați prea mult din drumul tău.

El rămase tăcut în timp ce-și scoase halatul, apoi spuse:

- Ar fi mai bine s-o lăsăm pe sora Davis să asite la operația de după-amiază.

- Ai dreptate! Astăzi n-am fost în formă. Profesorul Harrington ar fi nemulțumit dacă aș bîjbîi după instrumente. Vorbesc cu Sally să te asiste.

- Cred că îmi ascunzi ceva, zise el, altfel nu-mi explic ce-i cu tine. Dacă nu-mi spui, n-am cum să te ajut.

- Mulțumesc! surîse ea. Îmi ești de mare ajutor, dar nu poți face nimic.

- Mă duc să mă schimb, zise el. Sunt gata de plecare cînd ești și tu.

Ea clătină din cap și începu să facă ordine. Ridică însă ochii să-l vadă înaintînd pe culoar. O văzu pe infirmiera Gerard venind spre el, oprindu-se să-i spună ceva. John întoarse capul și o privi pe Diane înainte de a-i acorda atenție infirmierei.

Diane oftă. Se gîndi o clipă s-o întrebe pe infirmiera Gerard ce se întîmplase, dar își aminti că infirmiera Watkins spusese că tînră avea resentimente față de ea și renunță.

Diane își dădea seama că era o situație dificilă și gestul ei ar putea înrăutăți lucrurile.

Cînd John o conduse cu mașina acasă la prînz, Diane observă că era îngîndurat. Ajunseseră aproape de casă și el nu scosese o vorbă de cînd plecaseră de la spital.

Observînd la un moment dat că o privește, îndrăzni să-l întrebe:

- John, e ceva între tine și infirmiera Gerard?

- Ce întrebare e asta? se încruntă el.

- E ceva adevărat? insistă ea.

- De unde ideea asta, Diane?

- Cred că te iubește!

- Ți-a spus ceva despre asta?

- Despre ce?

- Că simte ceva pentru mine.

O privi în ochi, dar nu reuși să-i susțină privirea.

- A fost ceva între voi înainte de a rupe eu logodna?

întrebă ea plecând ochii.

- Nu! răspunse el. Am simțit că o interesam aproape de când am venit, dar n-am încurajat-o.

Se apropiau de casa ei și el încetini ca să intre pe alee.

- îți amintești seara când ai deschis ușa biroului și m-ai lovit? îl întrebă.

- Sigur! A fost seara când le-ai hotărât să rupi logodna, nu-i așa?

- Da. îți amintești ce-ai spus?

O privi gânditor, apoi clătină din cap.

- Când te-am întrebat ce vrei, ai spus că o căutai pe infirmiera Gerard! îi aminti ea.

- Da, recunosc el cu un surâs pe buze, oprind mașina în fața casei. îmi amintesc că așa am spus, dar a fost o minciună nevinovată, Diane. Fiind logodită, nu puteam să-ți spun că nu mai suport să văd cât de nefericită erai. Te asigur că nu mă întorsesem s-o văd pe infirmiera Gerard și dacă te-ai fi uitat după mine când am plecat, ai fi văzut că am ieșit imediat din spital.

- Te cred, îl asigură Diane.

- Cineva ți-a spus ceva dimineată! zise el. Nu încerca să negi. Este ceva ce mă privește pe mine și pe infirmiera Gerard? Ce ți s-a spus de fapt?

- Am fost prevenită că mi se pregătește ceva, că o să am un necaz.

- Și a fost menționat numele infirmierei Gerard?

- E supărată că mi-am părăsit logodnicul și am început să ies cu tine.

- Dar nu are nimic de-a face cu asta, protestă el. Vrei să stau de vorbă cu ea?

- O, nu! clătină ea ferm din cap.

- Cine ți-a spus despre infirmiera Gerard? Este evident că nu ea ți-a spus.

- Infirmiera Watkins a auzit-o vorbind.

Ochii Diane se întunecară.

- Infirmiera Watkins nu este bîrfitoare și era îngrijorată cu adevărat.

- A aflat ceva anume?

- Nu! M-a prevenit doar să fiu atentă.

- De ce să fii atentă? Vrea infirmiera Gerard, în gelozia ei, să încerce să-ți facă rău?

- Habar n-am! spuse Diane clătinînd din cap.

- Sau încearcă să ne despartă punînd la cale un incident

care să-ți compromită reputația?

Clătină din cap și continuă:

- N-ai de ce să-ți faci griji. Ai făcut bine că mi-ai spus. Infirmiera Gerard nu bănuiește că știu și se va expune dacă încercă să-ți facă necazuri.

Diane oftă, ușurată.

- M-am temut să nu te pierd, spuse ea.

El îi puse o mână pe umăr.

- Nu te mai necăji, spuse, privind-o în ochi. Voi fi întotdeauna lângă tine și singura cale de a scăpa de mine este să-mi spui că nu mai vrei să mă vezi. Ai înțeles?

-Da.

Diane zîmbi, ușurată că scăpase de o povară.

- Nu știu de ce trebuie să trecem prin această perioadă dificilă, John.

- E ușor de înțeles, spuse el cu blîndețe. Te-a necăjit atitudinea fostului tău logodnic care n-a încetat să te tracaseze, apoi discuția din această dimineață. Trebuie să înveți să treci peste asemenea momente, Diane. N-o să-ți întorc spatele pentru că o infirmieră aiurită scornește vorbe despre noi.

- Am simțit că e ceva serios, zise Diane.

- In ce fel? se îndoii el. Ce-ar putea face infirmiera Gerard decît să umble cu bîrfe?

- Nu știu. M-am temut de avertismentul infirmierei Watkins.

- Liniștește-te, o să am grijă de tine, să nu uiți.

Se uită la ceas și oftă.

- Aș vrea să stau aici toată ziua și să vorbesc cu tine, însă timpul trece și obligațiile ne cheamă.

- Da! spuse Diane deschizînd portiera. Îmi pare rău că ți-am consumat atîta timp.

- De asta sunt aici, să am grijă de tine, zîmbi el. Acum, fugi. Ne vedem după-amiază. Să vin să te iau?

- Nu, nu-ți face probleme. Dacă Deborah nu mă poate duce la spital, iau un autobuz. E foarte simplu.

- Foarte bine, dar dacă te temi că s-ar putea să-l întâlnești pe fostul tău logodnic, spune-mi și vin să te iau.

- Nu mă mai tem de el. Vin cum pot înapoi după prînz, spuse ea.

- Sora Davis participă la operație cu noi după-amiază în locul tău.

Se uită în ochii ei căprui și adăugă:

- Cred că ai nevoie de odihnă. Ai avut multe pe cap în ultimul timp. Ne vedem diseară, cînd suntem amîndoi liberi?

- Dacă vrei să mă vezi!

- Sigur că vreau să te văd! Vorbim mai tîrziu, la spital. Vei fi de permanență pentru urgențe, nu?

- Da, răspunse ea.

- Nu pleci pînă nu ne vedem, da?

- Nu plec promise ea, coborînd din mașină cu inima mai ușoară.

Urmări cu privirea mașina, apoi oftă și intră în casă. Dorea să nu se fi făcut de rîs dimineată, fiind sigură că John chicotea în sinea lui de faptul că se speriasse. Dar ea nu putea să scape de presimțirea unor evenimente neplăcute.

Doamna Bradley apăru s-o salute și Diane îi relatează ca de obicei cum fusese în dimineata aceea la spital.

Dar doamna Bradley părea încordată, remarcă Diane.

- Ce s-a întâmplat, mamă? o întrebă ea când înii ai să în sufragerie. Te îngrijorează Deborah?

- Nu, draga mea, răspunse ea. Deborah s-a dovedit întotdeauna capabilă să aibă grijă de ea, indiferent ce s-ar întâmpla. Dar tu ești altfel. I n p u * t o t u * c s t \ m i l * (m a \ vulnerabilă decît ea.

- Ce vrei să spui? o întrebă Diane.

- Doamna Edlin a telefonat dimineată.

- Ce voia? întrebă ea cu strîngere de inimă.

- M-a rugat să încerc să te conving să te întorci la Barry, răspunse doamna Bradley.

- Cred că n-ai de gînd să faci așa ceva? se încruntă Diane.

- Este exact ce i-am spus doamnei Edlin! Iu hotărăști desigur asupra viitorului tău și dacă ai cea mai mică îndoială în privința lui Barry, eu n-am nimic de spus. Faptul că ai decis să rupi logodna dovedește că ai îndoieli privind comportarea lui.

- Îți mulțumesc, spuse Diane. A spus ceva despre reacția lui

- Am simțit că e ceva serios, zise Diane.

- In ce fel? se îndoie el. Ce-ar putea face infirmiera Gerard decît să umble cu bîrfe?

- Nu știu. M-am temut de avertismentul infirmierei Watkins.

- Liniștește-te, o să am grijă de tine, să nu uiți.

Se uită la ceas și oftă.

- Aș vrea să stau aici toată ziua și să vorbesc cu tine, însă timpul trece și obligațiile ne cheamă.

- Da! spuse Diane deschizînd portiera. Îmi pare rău că ți-am consumat atîta timp.

- De asta sunt aici, să am grijă de tine, zîmbi el. Acum, fugi. Ne vedem după-amiază. Să vin să te iau?

- Nu, nu-ți face probleme. Dacă Deborah nu mă poate duce la spital, iau un autobuz. E foarte simplu.

- Foarte bine, dar dacă te temi că s-ar putea să-l întâlnești pe fostul tău logodnic, spune-mi și vin să te iau.

- Nu mă mai tem de el. Vin cum pot înapoi după prînz, spuse ea.

- Sora Davis participă la operație cu noi după-amiază în locul tău.

Se uită în ochii ei căprui și adăugă:

- Cred că ai nevoie de odihnă. Ai avut multe pe cap în ultimul timp. Ne vedem diseară, cînd suntem amîndoi liberi?

- Dacă vrei să mă vezi!

- Sigur că vreau să te văd! Vorbim mai tîrziu, la spital.

Vei fi de permanență pentru urgențe, nu?

- Da, răspunse ea.

- Nu pleci pînă nu ne vedem, da?

- Nu plec, promise ea, coborînd din mașină cu inima mai ușoară.

Urmări cu privirea mașina, apoi oftă și intră în casă. Dorea să nu se fi făcut de rîs dimineată, fiind sigură că John chicotea în sinea lui de faptul că se speriasse. Dar ea nu putea să scape de presimțirea unor evenimente neplăcute.

Doamna Bradley apăru s-o salute și Diane îi relatează ca de obicei cum fusese în dimineata aceea la spital.

Dar doamna Bradley părea încordată, remarcă Diane.

- Ce s-a întîmplat, mamă? o întrebă ea cînd intrară în sufragerie. Te îngrijorează Deborah?

- Nu, draga mea, răspunse ea. Deborah s-a dovedit întotdeauna capabilă să aibă grijă de ea, indiferent ce s-ar întîmpla. Dar tu ești altfel. Tu pui totul la inimă și ești mult mai vulnerabilă decît ea.

- Ce vrei să spui? o întrebă Diane.

- Doamna Edlin a telefonat dimineată.

- Ce voia? întrebă ea cu strîngere de inimă.

- M-a rugat să încerc să te conving să te întorci la Barry, răspunse doamna Bradley.

- Cred că n-ai de gînd să faci așa ceva? se încruntă Diane.

- Este exact ce i-am spus doamnei Edlin! Tu hotărăști desigur asupra viitorului tău și dacă ai cea mai mică îndoială în privința lui Barry, eu n-am nimic de spus. Faptul că ai decis să rupi logodna dovedește că ai îndoieli privind comportarea lui.

- îți mulțumesc, spuse Diane. A spus ceva despre reacția lui Barry?

- A spus că nu mai doarme bine, bea peste măsură și nu se poate înțelege cu el. N-a mai fost la serviciu de o săptămînă. Nu ascultă niciun sfat și nu vorbește decît despre tine.

- Ce pot să fac, mamă?

- Dacă nu intenționezi să te întorci la el vreodată, singurul lucru pe care-l poți face este să nu te mai vezi cu el!

- Asta și încerc să fac. Știu că nu voi putea niciodată să mă căsătoresc cu el. Însă el nu mă lasă în pace.

- Te necăjește? se enervă doamna Bradley.

- Acum nu, dar sunt îngrijorată că și-ar putea pierde controlul și să facă ceva ce să regret.

- O să vorbesc cu doamna Edlin după-amiază și o să-i spun. Poate îl oprește înainte să ajungă prea departe.

- Dar ai spus că nu se poate înțelege cu el, îi aminti Diane.

- Se poate, dar faptul că te sîcîie trebuie să înceteze. Dacă încearcă ceva, iau legătura cu poliția.

- Nu e nevoie de o asemenea măsură drastică, protestă Diane.

- Mulți oameni se duc la poliție prea tîrziu.

Doamna Bradley părea foarte serioasă și Diane o privi surprinsă.

- S-ar putea să te surprindă, dar nu m-am eschivat niciodată de la obligațiile mele. Dacă pot să te protejez, nu ezit s-o fac, deși ești mare. Nu împărtășesc opinia că neplăcerile vor dispărea dacă te prefaci că nu există. Nu vreau ca Barry să facă ceva nesăbuit din cauza supărării.

- I-ai spus tatei despre asta? o întrebă Diane.

- I-am telefonat imediat după ce doamna Edlin a închis. I-am spus tot.

- Și ce a spus?

- A spus că va discuta cu amîndouă îndată ce vine. Între timp, va vorbi cu domnul Edlin.

- Barry n-a ținut niciodată seama de ce spune tatăl lui.

- De data asta, va trebuie să țină.

- Biata de tine, mamă! Te necăjești mult mai mult acum decît ai făcut-o cînd Debbie și cu mine eram mici.

- Așa se pare, surîse doamna Bradley. Dar nu-ți face griji. Eu sunt adepta măsurilor de prevedere. Dacă nu se întîmplă nimic, vei putea spune că sunt o femeie cu prea multă imaginație, dar nu vreau să riscăm nimic.

- Înclin să fiu de acord cu tine!

- Prin urmare, de acum înainte nu te mai duci și nu te mai întorci singură de la spital, continuă doamna Bradley.

- Mamă!

Diane era uimită că mama ei privea atît de serios lucrurile.

- Nu poate fi atît de rău. Oricum, John și cu mine am convenit să fiu însoțită de cîte ori este posibil. Debbie mă duce la spital dimineața și John mă aduce cînd poate. El m-a adus acum acasă.

- Și vine să te ia după-amiază? o întrebă doamna Bradley.

- Nu. M-am gîndit că Debbie e acasă și mă duce ea.

- Debbie a sunat adineauri, spunînd că vine tîrziu acasă. Se vede cu Rae în seara asta și începe să creadă că ar putea ajunge la un compromis cu el.

- Biata Debbie! Deși a dovedit că știe să se descurce, ajunge întotdeauna să piardă.

- E adevărat, dar nu vreau să ajungi și tu în situația ei! După prînz, te duc cu mașina mea.

- Foarte bine! Nu mai spun nimic. Nu mă tem că se poate întîmpla ceva. Ar fi îngrozitor dacă Barry ar avea de suferit în caz că face ceva necugetat.

Doamna Bradley clătină din cap.

- Ar fi îngrozitor, mai ales dacă ți se întîmplă ție ceva.

- Ce ar putea să facă? surîse Diane. Nu cred că Barry este în stare să facă ceva rău.

- Ei bine, n-o să riscăm. Acum, vino la masă, deși nu știu dacă mai ai poftă de mîncare după discuția asta.

După ce luară prînzul, se urcară în mașina doamnei Bradley și porniră spre spital.

Diane nu se putu reține să nu se uite după mașina lui Barry.

- II vezi pe undeva? o întreabă doamna Bradley.

- Nu crezi că am dus lucrurile prea departe, mamă? o întreabă ea. Nu pot să cred că Barry a devenit un monstru pentru că am rupt logodna cu el.

- Timpul o să ne spună, replică mama ei.

Ajungînd la spital, Diane se aplecă și o sărută pe mama ei pe obraz.

- Mă anunți dacă John nu poate să te aducă acasă, spuse doamna Bradley, să vin să te iau.

- Mă aduce sigur acasă și cînd am să-i spun toată povestea, o să fie foarte supărat.

- Cel puțin e de partea noastră; dacă te aduce acasă pe la cinci și jumătate, voi vorbi și eu cu el.

Diane deschise portiera să coboare, dar mama ei o prinse de braț.

- Uită-te în jur înainte să ieși. E Barry pe undeva?

Diane își reținu un oftat și privi în jur, dar nu-l văzu pe Barry Edlin. Părăsi în grabă mașina și se îndreptă spre intrare.

Se opri în ușă și-i făcu semn cu mîna mamei sale, care o urmărea îngrijorată, apoi se duse spre secția ei.

Își dădu seama că dispoziția ei se schimbase. Dacă dimineață fusese descumpănită după discuția cu infirmiera Watkins, acum era liniștită, știind că era sigură de dragostea lui John. Barry n-o mai îngrijora, deși îi provoca fiori de cîte ori se gîndea la el. N-ar fi vrut să facă ceva nesăbuit și apoi să sufere consecințele. Barry va trebui să accepte adevărul că o pierduse și să încerce s-o uite cu timpul.

Capitolul 10

Diane ajunse în secție, unde o găsi în birou pe Sally Davis stînd de vorbă cu John. J^ohn se ridică în picioare cînd intră și Diane îl privi în față, încercînd să ghicească despre ce discutau.

- Cine te-a adus? o întreabă ea.

- Mama.

- Te simți mai bine acum? o întreabă Sally.

- Sunt foarte bine! ce[']a^{ost} cu m[']ne dimineață. Nu mi s-a mai întîmplat niciodată așa ceva.

- Vrei să intri la operație în locul meu? o întreabă Sally.

- Nu. N-ar fi drept față de tine, Sally. Eu rămîn de p^{er}manență.

Asistenta ei se ridică să plece.

- Mă duc să pregătesc sa^a de operații, spuse. Pe curînd, Diane.

Rămași singuri, John o întreabă:

- Nu e totul în ordine, nu-i așa?

Știa după tonul vocii lui că își dăduse seama după înfățișarea ei.

- Ai dreptate, dar nu știu ce să cred.
- Încearcă să-mi spui și vei afla opinia mea.

Îi povesti ce aflate de la mama ei și modul cum privea ea totul.

- Dar tatăl tău? o întrebă John. El ce părere are?

- Trebuia să-mi spună dacă venea la prînz, dar n-a sosit. E atît de ocupat, încît nu știm cînd apare. Dar va avea fără îndoială multe de spus. A decis că va vorbi cu tatăl lui Barry.

- Crezi că ajută la ceva?

- Mă îndoiesc.

- Ce-ai spune dacă m-aș întîlni cu Barry și aș discuta cu el?

- Ar fi ca și cum ai flutura o pînză roșie în fața unui taur, replică ea.

- Poate ai dreptate! clătină el din cap. N-am cunoscut o situație asemănătoare, dar pot înțelege reacția lui Barry! Mama ta are dreptate să trateze această problemă foarte serios.

- Nu începe și tu, zise ea. Ce crezi că ar putea încerca Barry să facă?

- Dacă e atît de furios cum crede mama ta, poate să se sinucidă.

Diane își ținu răsuflarea. Nu prevăzuse o asemenea posibilitate! Se gîndise doar la ce-i putea face ei Barry!

- Cînd era adolescent, a avut o perioadă de depresie și a amenințat că se sinucide, spuse ea. Tatăl lui a vrut ca el să intre în afaceri, dar Barry n-a vrut. Au avut mult timp necazuri cu el. Au spus după aceea că numai prietenia mea l-a ajutat să depășească acele momente grele din viața lui.

Capitolul 10

Diane ajunse în secție, unde o găsi în birou pe Sally Davis stînd de vorbă cu John. John se ridică în picioare cînd intră și Diane îl privi în față, încercînd să ghicească despre ce discutau.

- Cine te-a adus? o întrebă el.

- Mama.

- Te simți mai bine acum? o întrebă Sally.

- Sunt foarte bine! Nu știu ce-a fost cu mine dimineață. Nu mi s-a mai întîmplat niciodată așa ceva.

- Vrei să intri la operație în locul meu? o întrebă Sally.

- Nu. N-ar fi drept față de tine, Sally. Eu rămîn de pmanență.

Asistenta ei se ridică să plece.

- Mă duc să pregătesc sala de operații, spuse. Pe curînd, Diane.

Rămași singuri, John o întrebă:

- Nu e totul în ordine, nu-i așa?

Știa după tonul vocii lui că își dăduse seama după înfățișarea ei.

- Ai dreptate, dar nu știu ce să cred.
- Încearcă să-mi spui și vei afla opinia mea.

Ii povesti ce aflate de la mama ei și modul cum privea ea totul.

- Dar tatăl tău? o întrebă John. El ce părere are?

- Trebuia să-mi spună dacă venea la prînz, dar n-a sosit. E atît de ocupat, încît nu știm cînd apare. Dar va avea fără îndoială multe de spus. A decis că va vorbi cu tatăl lui Barry.

- Crezi că ajută la ceva?

- Mă îndoiesc.

- Ce-ai spune dacă m-aș întîlni cu Barry și aș discuta cu el?

- Ar fi ca și cum ai flutura o pînză roșie în fața unui taur, replică ea.

- Poate ai dreptate! clătină el din cap. N-am cunoscut o situație asemănătoare, dar pot înțelege reacția lui Barry! Mama ta are dreptate să trateze această problemă foarte serios.

- Nu începe și tu, zise ea. Ce crezi că ar putea încerca Barry să facă?

- Dacă e atît de furios cum crede mama ta, poate să se sinucidă.

Diane își ținu răsuflarea. Nu prevăzuse o asemenea posibilitate! Se gîndise doar la ce-i putea face ei Barry!

- Cînd era adolescent, a avut o perioadă de depresie și a amenințat că se sinucide, spuse ea. Tatăl lui a vrut ca el să intre în afaceri, dar Barry n-a vrut. Au avut mult timp necazuri cu el. Au spus după aceea că numai prietenia mea l-a ajutat să depășească acele momente grele din viața lui.

- Sunt vești proaste, zise John. Ne dă un indiciu asupra stării lui mentale. Ar fi fost bine să-mi fi spus aceste lucruri mai devreme, Diane. Știind că are această înclinație, ar trebui să întreprindem ceva.

- Ce crezi că s-ar putea întîmpla? întrebă ea.

- Dacă nu încearcă să se sinucidă, s-ar putea să încerce să-ți facă ceva ție sau poate mie.

- Nu! exclamă ea cu teamă.

- Dacă te iubește atît de mult cum spune, va încerca mai degrabă cu mine. Va considera că dacă nu-i mai stau în cale, te vei întoarce la el.

- Nu pot să cred că se poate gîndi la o asemenea posibilitate, zise ea.

- Nu putem risca, spuse John. Trebuie să mă pregătesc pentru operație, dar vreau să-mi promiți că nu vei pleca de la spital pînă nu mă vezi din nou. Intre timp, ar fi bine să iei legătura cu mama lui, să afli unde este și în ce dispoziție se află. Spune-i că e recomandabil să cheme doctorul, să-i ceară sfatul. Dacă nu reușim asta, ar fi bine să ne consultăm cu poliția, deși nu poate face nimic.

- Crezi că este atît de serios, John?

- Poate fi mai serios decît ne aşteptăm. Nu vreau să te sperii, dar trebuie să înţelegi că nu poţi să-ţi asumi riscul.

- Promit să fiu atentă, răspunse ea. Îi voi telefona doamnei Edlin.

El dădu din cap şi plecă, lăsînd-o singură.

Telefonul sună înainte ca Diane să ridice receptorul pentru a telefona doamnei Edlin, făcînd-o să tresară. Îşi umezi buzele şi ridică receptorul.

- Eu sunt, draga mea, spuse doamna Bradley. Te-am sunat să-ţi spun că după ce m-am despărţit de tine, m-am dus la doamna Edlin. Sunt acum la ea. S-a certat teribil cu Barry din cauza comportării lui. A încercat să-l facă să înţeleagă că nu te vei mai întoarce niciodată la el, dar în loc să-l ajute, el s-a infuriat. A proferat o mulţime de ameninţări şi a plecat cu maşina. Doamna Edlin te roagă să-i spui dacă-l vezi pe Barry.

- Voi fi cu ochii-n patru, răspunse Diane. După ce închizi, vorbesc cu John. Mă aduce acasă astă-seară, aşa că nu-ţi face griji în legătură cu mine. I-am spus lui John ce am vorbit cu tine. Si el crede că problema trebuie tratată cu toată seriozitatea.

- Foarte bine. Cît timp ştiu că nu eşti singură, sunt liniştită. La revedere.

După ce închise, Diane rămase pe gînduri.

Doamna Edlin n-ar fi trebuit să-i reproşeze lui Barry comportarea lui. Intervenţia ei putea să fi făcut mai mult rău decît bine. Diane îşi muşcă buzele, apoi ceru centralistei să-i facă legătura la camera chirurgilor. Cînd auzi vocea lui John, fu uşurată că nu intrase încă în sala de operaţii şi-i spuse ce vorbise cu mama ei.

- Este o veste proastă, zise el. Ai lui ştiu unde s-a dus?

- Mă îndoiesc.

- Să nu ieşi din spital, ar putea să te aştepte afară. Din cîte cunosc genul acesta de oameni, s-a dus probabil să bea ceva, apoi te va căuta pe tine sau pe mine.

Diane oftă.

- Mă îndoiesc că va intra în spital să te caute, continuă John, dar nu se ştie niciodată, aşa că ai grijă. Trebuie să intru în operaţie, dar vin să te văd imediat ce termin.

- Sunt aici, John, zise ea. Nu-ţi face griji pentru mine.

După discuţia cu John, decise să controleze sala de operaţii de care putea fi nevoie în caz de urgenţă. Pe culoar se întîlni cu infirmiera Watkins.

- Soră, infirmiera Gerard n-a venit încă! raportă aceasta.

Diane se uită la ceas.

- încă n-a întîrziat.

- Dar trebuia să fie în sala de operaţii acum cinci minute. A fost de acord să-i ţină locul infirmierei Milton după-amiază.

- O, Doamne!

Diane se întoarse să se uite pe culoar, ca și când spera s-o vadă apărînd pe infirmiera Gerard.

- Du-te tu în sala de operații în locul ei. De ce n-am fost informată de acest schimb?

- Nu știu, soră! răspunse infirmiera Watkins. Ar fi bine să-ți spun totul. Când ți-am comunicat ce vorbește infirmiera Gerard despre tine, nu ți-am spus că discutase cu fostul tău logodnic. L-a întâlnit în fața spitalului și sunt convinsă că l-a informat despre relația ta cu doctorul Chadwick!

Diane înțelegea acum de ce se supărase Barry. Infirmiera Gerard era cauza atitudinii lui.

- Du-te în sala de operații, zise ea. Stau eu de vorbă cu infirmiera Gerard când vine.

- Foarte bine, soră!

Infirmiera Watkins oftă ușurată, se întoarse și plecă.

Diane rămase pe gânduri un timp, apoi se îndreptă spre cealaltă sală de operații și controlează dacă totul era pregătit pentru cazuri de urgență.

Cînd se întoarse la birou, se uită la ceas și începu să se întrebe de ce întârzia infirmiera Gerard. Orice s-ar fi putut spune despre ea, dar avea pe deplin responsabilitatea muncii sale. Dacă fusese de acord să țină locul unei infirmiere poate uitase de înțelegere sau de trecerea timpului.

Ieșise oare să se întâlnească din nou cu Barry? Pe Diane o cuprinsese panica. În starea în care era, Barry putea fi capabil de orice.

Telefonă la dispecerat și ceru să fie căutată infirmiera Gerard, așteptînd apoi neliniștită rezultatul. Cînd funcționara se întoarse, o informă pe Diane că nimeni n-o văzuse pe infirmiera Gerard de la prînz, cînd plecase în grabă deoarece avea o întîlnire.

Diane închise îngrijorată telefonul. Întîlnirea infirmierei a fost probabil cu Barry. Dar de ce nu se întorsese la serviciu? Ce ar fi putut s-o rețină, mai ales că urma să țină locul unei colege.

Atîtea gânduri o frămîntau, încît nu putea să stea liniștită.

Cînd sună din nou telefonul, tresări speriată. Ar putea fi Barry! Ridică în cele din urmă receptorul și întrebă cine este la aparat.

- Sunt sora Sheridan de la Accidente, veni răspunsul. Una din infirmierele voastre tocmai a fost internată. Accident de mașină.

Este rănită serios și trebuie operată imediat.

- Infirmiera Gerard? întrebă Diane cu strîngere de inimă.

-Da!

Sora Sheridan părea surprinsă.

- A fost conștientă pînă acum cîteva minute și a întrebat de tine. Poți să vii acum?

- Firește. Vin într-o clipă.

Diane puse receptorul și se ridică, avînd impresia că

încăperea se clătina.

Se îndreptă spre secția Accidente, incapabilă să gîndească limpede, cu senzația că întîmplarea avea legătură cu Barry.

O găsi pe infirmiera Gerard într-o mică rezervă, palidă ca o moartă și inconștientă. Avea leziuni interne și un polițist aștepta s-o chestioneze. Dar sora de la Accidente îi informă că infirmiera Gerard nu va fi conștientă decît după operație.

- Poți să-mi spui ce s-a întîmplat? îl întrebă Diane pe polițist. Lucrează cu mine în secție.

- A fost un accident de mașină, spuse polițistul, consultîndu-și carnețelul. Stătea pe scaunul pasagerului și a fost aruncată prin parbriz. Șoferul avea probabil centura de siguranță, pentru că n-a fost accidentat.

- Cine conducea mașina? întrebă ea cu un nod în gît.

- Nu știm încă. A sărit din mașină și a fugit. Altă mașină n-a fost implicată în accident. Mașina a intrat în bordură, a urcat pe trotuar și s-a lovit de zid. încercăm să-l identificăm pe șofer după numărul mașinii.

- Poți să-mi descrii mașina? întrebă ea.

Cînd polițistul îi spuse, clătină clin cap.

- Șoferul este Barry Edlin, îi spuse ea. Cunosce mașina, îi dădu polițistului toate detaliile, dar nu spuse nimic despre relația ei cu Barry.

Polițistul plecă să-și facă raportul, iar Diane se întoarse în birou.

Așadar, infirmiera Gerard se vedea cu Barry!

Se așeză la birou și încercă să pun cap la cap tot ce aflase. O îngrijora faptul că nu știa ce-i cu Barry! De ce făcuse accidentul? Băuse? Ce făcea acum?

Nu putea însă decît să aștepte evoluția evenimentelor. Gîndindu-se însă la ce se întîmplase, își dădea seama că totul începuse din momentul cînd rupsese logodna cu Barry! Faptul acela declanșase totul, afectînd viețile celor din jurul ei.

Cînd sună telefonul, își înăbuși un oftat și ridică receptorul, spunîndu-și automat numele.

La telefon era Deborah, foarte îngrijorată.

- Diane, am sunat-o pe mama, dar nu răspunde. Știi unde s-a dus după-amiază?

Diane îi explică unde ar putea să fie mama lor, dar cu gîndurile la problemele ei.

- Fir-ar să fie, voiam să-i spun că mă împac cu Rae, deși nu Este rănită serios și trebuie operată imediat.

- Infirmiera Gerard? întrebă Diane cu strîngere de inimă.

-Da!

Sora Sheridan părea surprinsă.

- A fost conștientă pînă acum cîteva minute și a întrebă de tine. Poți să vii acum?

- Firește. Vin într-o clipă.

Diane puse receptorul și se ridică, avînd impresia că încăperea se clătina.

Se îndreptă spre secția Accidente, incapabilă să gîndească

limpede, cu senzația că întâmplarea avea legătură cu Barry.

O găsi pe infirmiera Gerard într-o mică rezervă, palidă ca o moartă și inconștientă. Avea leziuni interne și un polițist aștepta s-o chestioneze. Dar sora de la Accidente îi informă că infirmiera Gerard nu va fi conștientă decât după operație.

- Poți să-mi spui ce s-a întâmplat? îl întrebă Diane pe polițist. Lucrează cu mine în secție.

- A fost un accident de mașină, spuse polițistul, consultându-și carnețelul. Stătea pe scaunul pasagerului și a fost aruncată prin parbriz. Șoferul avea probabil centura de siguranță, pentru că n-a fost accidentat.

- Cine conducea mașina? întrebă ea cu un nod în gât.

- Nu știm încă. A sărit din mașină și a fugit. Altă mașină n-a fost implicată în accident. Mașina a intrat în bordură, a urcat pe trotuar și s-a lovit de zid. încercăm să-l identificăm pe șofer după numărul mașinii.

- Poți să-mi descrii mașina? întrebă ea.

Cînd polițistul îi spuse, clătină din cap.

- Șoferul este Barry Edlin, îi spuse ea. Cunosc mașina.

Ii dădu polițistului toate detaliile, dar nu spuse nimic despre relația ei cu Barry.

Polițistul plecă să-și facă raportul, iar Diane se întoarse în birou.

Așadar, infirmiera Gerard se vedea cu Barry!

Se așează la birou și încercă să pun cap la cap tot ce aflase. O îngrijora faptul că nu știa ce-i cu Barry! De ce făcuse accidentul? Băuse? Ce făcea acum?

Nu putea însă decât să aștepte evoluția evenimentelor. Gîndindu-se însă la ce se întâmplase, își dădea seama că totul începuse din momentul cînd rupsesese logodna cu Barry! Faptul acela declanșase totul, afectînd viețile celor din jurul ei.

Cînd sună telefonul, își înăbuși un oftat și ridică receptorul, spunîndu-și automat numele.

La telefon era Deborah, foarte îngrijorată.

- Diane, am sunat-o pe mama, dar nu răspunde. Știi unde s-a dus după-amiază?

Diane îi explică unde ar putea să fie mama lor, dar cu gîndurile la problemele ei.

- Fir-ar să fie, voiam să-i spun că mă împac cu Rae, deși nu vrea să cedeze dorințelor mele. Sper totuși că voi reuși să-l conving, astfel că mă întorc la el.

- Este o veste bună!

Diane reuși să-și revină.

- Mă bucur mult pentru tine, Debbie. Sunt sigură că vei reuși.

- Ești optimistă ca întotdeauna, dar cred că va fi bine, zise Debbie. Am obosit căutînd-o pe mama. Dar nu mai pot să aștept. Trebuie să mă întorc la casa mea. îmi iau lucrurile și plec. Spune-i mamei veștile bune și telefonez mai tîrziu.

- O să-i spun!

Diane simți o mare ușurare.

- Va fi încântată, Debbie!

- Stai puțin, vine cineva! Poate e mama. O să-i spun singură veștile bune.

Diane auzi o ușă trântită, urmată de o exclamație de uimire a surorii ei.

- Ce s-a întâmplat, Debbie? întrebă Diane

- A venit Barry, răspunse Deborah. Cred că a băut. închid și scap de el.

- Nu, Debbie! strigă Diane. Ascultă-mă!

Auzi însă zgomote la celălalt capăt al liniei urmate de un pocnet provocat de căderea receptorului. Diane o strigă pe sora ei, dar îi răspunse o voce răgușită:

- Diane, tu ești?

Era vocea lui Barry, aproape de nerecunoscut.

- Unde e Deborah? întrebă Diane. Ce i-ai făcut?

- E bine, dar nu va mai fi dacă nu vii acasă imediat.

Trebuie să

vorbesc cu tine și se pare că numai așa pot reuși. Debbie îmi ține companie până vii. Nu umbla cu trucuri, Diane, pentru că sunt prost dispus.

Convorbirea se întrerupse înainte să poată spune ceva. Rămase cu receptorul în mână, speriată de moarte. Nu-i era teamă pentru ea, ci pentru sora ei, care era în mâinile lui Barry.

Diane nu putea decît să dea curs amenințării și să meargă acasă. Anunță dispeceratul unde putea fi găsită în caz de urgență, apoi ieși în grabă din birou. Trebuia să ajungă repede acasă, dar simțea că trebuie să-i spună lui John unde pleacă. Se îndreptă spre sala de operații, unde găsi echipa de medici la lucru. Rămase un minut și privi pe fereastră, apoi se întoarse și ieși în grabă din spital.

I se părea că autobuzul merge atît de încet, încît abia se stăpînea să nu coboare și să alerge. După ce coborî în cele din urmă în stație, se îndreptă îngrijorată spre casă.

Cînd se apropie, văzu mașina lui Deborah în fața casei. Diane privi în jur. Casa era tăcută și liniștită, dar știa că Barry e înăuntru și o ținea probabil sechestrată pe Deborah împotriva voinței ei. Porni spre intrare, sperînd ca mama să nu revină cît timp Barry se afla acolo.

Pașii i-au șovăit cînd a ajuns la scări, dar se mobiliză și merse înainte, ajungînd la ușă și deschizînd-o ferm. Cînd pași în hol, o văzu pe sora ei ghemuită la piciorul scării. Trînti ușa și se repezi la Deborah. Se uită în jur cînd traversă holul și-l văzu pe Barry Edlin lîngă perete, unde fusese ascuns de ușa care se deschisese, dar nu-i dădu atenție. Ajunse la Deborah și îngenunche lîngă ea.

- Debbie, ești bine? o întrebă.

- Așa cred!

Deborah ridică ochii cu un zîmbet ușor pe buze și Diane văzu o vînație pe obrazul drept al surorii ei.

Barry Edlin veni și se opri lîngă Diane, cu un rînjete pe

față. Diane fu șocată văzînd cum arată.

- Eram sigur că vii!

întinse mîna și o prinse pe Diane de braț, ridicînd-o brutal în picioare.

- Aștept de zile întregi să pun mîna pe tine. De fiecare dată cînd te-am văzut, ai fugit de mine. Dar de data asta nu mai scapi.

- Nu trebuia să-ți dai atîta osteneală, replică tăios Diane.

Nu se temea să-l înfrunte. După modul cum o privea, părea că suferise un șoc.

- Dă-mi voie să-ți fac o ceașcă de ceai. Arăți de parcă ești gata să te prăbușești.

- N-are importanță, o repezi el! Nu ți-a mai păsat de mine de cînd mi-ai dat inelul înapoi.

- Nu încerca să te cerți cu el, Diane, zise Deborah. Nu-l impresionezi cu nimic.

- E numai vina ta, zise Barry strîngînd atît de tare brațul Dianei, încît o făcea să sufere.

- Și Jennifer Gerard? îl întrebă Diane.

Văzu că se schimbă la față auzind numele tinerei infirmiere.

- Ce-i cu ea? întrebă el ursuz.

- E în stare gravă la spital, supusă unei operații.

- Pentru Dumnezeu! zise Deborah, ridicîndu-se în picioare.

Ce i s-a întîmplat?

- întrebă-l pe Barry, zise Diane. îl caută poliția, să-l întrebe despre accident. Ai băut, Barry?

- Le-ai spus că eu conduceam mașina? întrebă el.

- N-a trebuit decît să verifice numărul pentru a afla numele. Cred că e timpul să te gîndești și la alții, nu doar la tine. Acesta este unul din motivele pentru care am rupt logodna, egoismul tău.

- O duceam foarte bine împreună pînă cînd a apărut acest chirurg. O să mă ocup și de el!

Barry o privi furios și Diane își dădu seama că-l abordase greșit. Ar fi trebuit să fie conciliantă, să nu-l enerveze, dar era atît de speriată de starea surorii ei, încît nu se gîndise la urmări

Deborah veni lîngă ea și se uită sfidător la Barry.

- Suntem două acum, zise ea cu răceală. Ce-ai să faci?

Barry întinse mîna liberă și o prinse pe Deborah de gît, iar ea se încleștă de brațul lui încercînd să se elibereze. Diane se răsuci din strînsoarea lui și el uită de Deborah, ca s-o prindă din nou pe Diane.

Deborah alergă la telefon și formă numărul de la urgență. Dar pînă să răspundă operatoarea, Barry smulse firul din perete.

Se luptară împreună cu Barry, care devenea tot mai furios. Reuși s-o lovească pe Deborah și s-o doboare la podea. Diane strigă și se agăță de brațul lui, însă el o prinse de amîndouă mîinile și începu s-o tîrască spre ușă.

- Mergi cu mine, spuse el printre dinți, ignorîndu-i

zbaterile. O să pun capăt acestei situații o dată pentru totdeauna.

Diane se uită la sora ei care încerca să se ridice, încă amețită de lovitura primită. Se luptă cu Barry, dar constată disperată că nu avea destulă putere. Când ajunse la ușă, o deschise și se întoarse spre Deborah

- Dă-mi cheile de la mașină, îi ceru el, altfel va fi vai de tine.

Diane stătea vlăguită lângă el, privindu-și sora apropiindu-se.

Deborah se apropia cu cheile în mână, gata să i le predea. Barry întinse mîna să le ia, dar Deborah le dădu drumul și acestea ajunseră pe podea. Încercînd să le prindă, îi dădu drumul Diane și în clipa aceea Deborah se năpusti asupra lui izbindu-l cu toată greutatea ei. Surprins de atacul neașteptat, Barry își pierdu echilibrul și se prăvăli pe scară.

Diane tresări cînd auzi pocnetul rezultat din contactul capului lui Barry cu ultima treaptă. Deborah era în genunchi pe treapta de sus, iar Diane constată că Barry nu se ridică.

În acel moment, o mașină intră pe alee. Diane ridică ochii și constată ușurată că era tatăl ei.

William Bradley coborî în grabă din mașină și veni spre ele. Se aplecă asupra lui Barry și-l privi atent, apoi se îndreptă și le privi pe fetele lui.

- Avem nevoie de o ambulanță, zise el.

- Barry a stricat telefonul, spuse Deborah. Dar mă duc la cel public din colț. S-a lovit rău?

- Nu cred că și-a fracturat țeasta, dar o să-l doară capul cînd își va reveni. Grăbește-te, trebuie să-l ducem la spital. O să-mi spuneți mai tîrziu ce s-a întîmplat.

- Stai cu el, tată? întrebă Diane. Trebuie să mă întorc la spital.

Deborah, mă duci tu?

- Sigur! zîmbi sora ei, spre mulțumirea Diane.

- Dacă își revine, ține-l aici pînă sosește poliția, îi spuse Diane tatălui ei. Deborah va telefona să-i anunțe.

- Nu vă întreb acum nimic, spuse tatăl lor cînd se urcară în mașina lui Deborah. Dar aștept să-mi explicați și mie ce s-a întîmplat.

Diane se relaxă pe scaunul ei în timp ce Deborah dădu două telefoane - unul la poliție și altul după ambulanță, apoi se îndreptară spre spital.

Diane era nerăbdătoare să-l vadă pe John și să-i spună că totul este în ordine. Își imagină chipul lui John și știa că era bărbatul vieții ei.

Deborah o lăsă la spital și Diane intră în grabă în biroul ei, telefonînd imediat la dispecerat să anunțe că s-a întors și în acel moment auzi pași pe culoar.

Operația trebuie să se fi terminat, se gîndi ea, recunoscînd pașii lui John. Cînd se deschise ușa, se ridică în picioare.

în clipa următoare, John era în fața ei. O privi îngrijorat și ea întinse mîna să-l atingă.

- Ai auzit de infirmiera Gerard? o întrebă el.

- Am auzit totul, răspunse ea. Infirmiera Gerard va fi bine.

- Barry e nebun; cu cît poliția va pune mai repede mîna pe el, cu atît mai bine.

- Barry nu mai este în stare să facă nimic.

Diane văzu surpriză pe fața lui și zîmbi, apropiindu-se de el.

- Sărută-mă mai întîi, apoi îți explic, zise ea.

El o sărută ușor la început, apoi cu pasiune și Diane închise ochii fericită.

Așa va fi de acum înainte, se gîndi ea. Uitase de teamă, simțind că nu-i va mai fi niciodată. Nu făcu niciun gest să se despartă de John cînd auzi deschizîndu-se ușa.

Sora Davis privi uimită scena și se retrase imediat. Nici John nu acordă atenție întîmplării, fericit s-o sărute pe femeia iubită.

Sfîrșit

Din colecțiile ALCRIS vă recomandăm ultimele apariții

Colecția "EL și EA"

1063 Monica Leivty -Dorință nestăvilnit

1064 Essie Summers -Primăvară în
septembrie

1065 Kristen -Iubind cu speranță
Robinette

1066 Susana Thorson -Dama de companie

1067 Norma Jeffrey -Nodul strîns al
dragostei

1068 Victoria Leigh -Dragoste de soră
-Anotimpul

1069 Julie Fontangeschimbărilor

Colecția "ROMANTIC"

Beryl

1063 Bainbridge -întîlnire riscantă

1064 Essie Summers -Primăvară în
septembrie

1065 Pat West -Calea înțelegerii

Martha Vincent -Prizoniera
1066 dragostei

1067 Mary/ Pearson -Flacăra nestinsă

1068 Judith -O scrisoare

Hershner neprevăzută

1069 Beth Brookes -Dorință sălbatică

Colecția "ROZ"

278 Patricia Olney

279 Mary Morgan

280 Penny Jordan

281 Cynthia Van Rooy
282 Lass Small
283 Marcia Evanink
284 Diana Palmer
285 Mary Morgan
286 Clara Wimberly
287 Glenna McReynolds
288 Grace Goodwin
289 Karen Van Der Zee

-Riscul lui Jade -După ruperea logodnei -Căsătorie din interes
-Aventură incitantă -Salty și Felicia -Dimineața perfectă -
îndrăgostiții -Paradisul regăsit -Puterea primei iubiri -
Copilul abandonat -Aproape perfect -Nopti în Java
Colecția "NOSTALGIC" (BARBARA CARTLAND)

199

200 201 202

203

204

205

206

-Spioană fără voie -Cele trei grații -Dragoste și trădare -
Doar dragostea contează -Masca dragostei -Primăvară la Roma -
Logodnică de ocazie -Castelul dragostei

Din colecțiile ALCRIS vă recomandăm:

OLIVIA HARPER -DRAGOSTEA ÎN CUȘCĂ (colecția ' ROMANTIC nr.
1045)

După încheierea unei scurte căsătorii eșuate, Clara O'Neil
este urmărită în justiție de fostul soț, Pablo Cadenas,
nemulțumit de avantajele materiale la care se așteptase. Cum
însă întâlnirea Clarei cu seducătorul Michael Cooper înseamnă
dragoste la prima vedere, situația cunoaște o turnură
neașteptată.

SALTY ȘI FELICIA -Lass Small
(col. "ROZ" nr. 282)

Salty Brown are trei copii adoptați. Ultimul lucru, pe care
și-l dorește și de care are mare nevoie, este o femeie. Atunci
o întâlnește pe fermecătoarea Felicia Strobe. La cei
optsprezece ani ai ei, Felicia este conștientă de efectul pe
care-l are asupra bărbaților, mai ales asupra lui Salty. Și
ea-l dorește pe Salty Brown. Iar el nu are cum să mai scape.